

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIMBERLY LEMMING

THAT TIME I GOT DRUNK AND SAVED A DEMON

MEAD MISHAPS BOOK ONE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Yazar Hakkında](#)

Çeviri Kitaplar

Telegram

Sarhoş Olup Bir İblisi Kurtardığım Zaman

Kimberly Lemming

Copyright © 2021 by Kimberly Lemming

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bölüm 1

Aklımda sadece iki şey vardı; peynir ve eve nasıl döneceğim. Etrafımdaki insanlar, köyün fırıncısının güvenilir uduyla ruhunu ortaya koyarken, karısının flütüyle ona destek verdiği sarhoş ritmiyle dans ediyor ve şarkı söylüyordu. Köy, Kahramanın Çağrısı festivali ile canlanırken davullar ayakları yere vurarak ritim tutuyordu.

Tanrıça Myva, Volsog kapısının ardına hapsolmuş canavarlara karşı bitmek bilmeyen savaşa katılması için biz alçakgönüllü insanlardan birini çağırılı uzun zaman olmuştu. Sanki şeytani bir saat gibi, geçit her on beş yılda bir zayıflardı. Her türlü efsane ve canavar geçitten akın eder ve ışıltılı kıyılarımızdan sadece en çılgın insanların yaşadığı Kuzey'in derin ve sert dağlarına kadar her yeri kasıp kavururdu.

Ancak bunların hiçbiri kutlama nedenimiz değildi. Hayır. Köy çapındaki isyanımızın nedeni, sonunda seçilmiş olan kibirli veletten kurtulacak olmamızdı. Priscilla biraz kendini beğenmiş olsa da iyi bir kızdı. Ta ki Büyük Çağrı sırasında yüzü kutsal kadehte görünene kadar. Volsog kapıları her açıldığında, tanrıça dört tapınağının her birine bir ışık tutarak seçilmiş kahramanlarını iblislerle karşı savaşmaya ve kapıyı bir kez daha kapatmaya çağırır. Yüksek bir onur olduğu kesin. Ancak herkes kahramanlarımızın her zaman geri dönmemesi gibi küçük bir sorunu görmezden gelmeyi severdi.

Bu, parçası olmak istemediğim bir onurdu. Priscilla ve diğer aptalların ölüp gitmesine izin vermekle yetindim. Baharatlarımı satmaya devam edeceğim, çok teşekkür ederim.

Kendimi koruma alışkanlıklarım beni kasabadaki diğer kızlar arasında biraz aykırı kılıyordu. "Tanrıça tarafından seçilmiş bir grup seksi kahramanla büyük bir maceraya atılmayı kim istemez ki?"

Ben sürükler. Hayır, teşekkür ederim.

Pazular güzeldir ama bağırsaklarımın bir ork tarafından yenmemesi de öyle. Ancak başka bir köyden yakışıklı bir kahramanla aşk bulma vaadi, birçok kadının Myva'nın 'şanslı' kazananı olarak seçilecekleri gün için dua etmeleri için fazlasıyla yeterli bir teşvikti. Belki de hepimiz çok fazla peri masalı okuyarak büyüdük.

Priscilla da onlardan biriydi. Neşeli sarışına yeni rolü takdim edildikten kısa bir süre sonra, elinde kılıçla köyden kovulma vakti gelene kadar kimse onun palavralarının sonunu duyamadı.

Hoşça kal.

Bu görüntü, eski sevgilimin benzer nedenlerle şehri terk edişini hatırlattı. Orklar tarafından yenme arzusunun olmayışı beni terslemişti ve o piçin daha maceracı bir kadına ihtiyacı vardı. Haftalarca ağladıktan sonra, sevgili bir arkadaşım gelip beni üzgün kız rutinimden çıkarıp "onun bir bok olmadığını" hatırlattı.

Ona kimin ihtiyacı var? Ya da herhangi bir erkeğe! Aşk, elinde yeterince şarap olmayan insanlar içindi!

Şarap sevgimin tamamen engellediği bir dengeyle, daha fazla peynir arayışım için dans eden kalabalığın arasından tökezleyerek yiyecek tezgahlarına girdim. Güvenilir burnum yıllanmış kaşar kokusuna kilitlendi ve yarış başladı. Baygın bir demircinin üzerinden güçlü bir adımla geçip boş şarap şişelerinin yanından pek de zarif olmayan bir tökezlemenin ardından kendimi en iyi arkadaşım ve peynir üreticisi Brie'nin sahibi olduğu görkemli peynir tezgahında buldum. Bir peynirci için harika bir isim, biliyorum. Annesi, Brie'nin

Kendisi bunun için çok zekiydi.

"Brie!" Vücudumu tezgâhın üzerine yığarak müzik eşliğinde bağırdım. "Brie, benim peynir tanrıçam! Bana o tatlı, tatlı Gouda'yı getir!"

Tezgâhın arka odasına açılan muşamba, eğlenen arkadaşımı ortaya çıkardı. Açık pembe saçları omuzlarına dökülürken ellerini kalçalarına dayamıştı. Pembe saçları aklımı başımdan aldı, ta ki bu sabah saçlarımızı pembeye boyamak için anlaştığımızı fark edene kadar. "Cinnamon Hotpepper, kokarca gibi sarhoşsun!"

Tamam, belki annem de isimler konusunda çok zeki olduğunu düşünüyordu.

"Pfft, kafanı bir yığın aslanağzına batırmış gibi görünüyorsun." Saçlarına bakarak güldüm. Ellerini önlüğüne sildi ve bana ters ters baktı.

"Dedi bu parlak fikri bulan kadın. Ne demiştin, ey bilge kişi?"

Tanrıça sonunda kurbanlık kuzusunu seçtiğine göre saçlarımızı pembeye boyayalım mı?"

"Bu doğrultuda bir şey söylemiş olabilirim." Yani, bu doğru. Brie pembe saç örgülerimden birini tuttu ve ne demek istediğini vurgulamak için yüzüme doğru çevirdi. "Yine de işe yaramadığını söyleyemezsin. İkimiz de seçilmedik; artık parti yapabiliriz!" Arkadaşım her zaman tehlikeye ve ölüme karşı ilgisizliğini paylaşan mantıklı bir tip olmuştu. Seçilmekten kaçınmak için sade kıyafetler giydik ve köyde göze çarpmamaya çalıştık.

Myva'nın güzel şeyleri sevdiği herkesçe bilinirdi. Kahramanın partisi her zaman iki erkek ve iki kadından oluşurdu. Her biri her zaman güzel, gösterişli ve bu iş için en iyisi olması gerekmeyen tiplerdi. Bazen Myva'nın onları sadece eğlenmek için mi seçtiğini merak ederdim. Ama hey, ben tanrıça değilim, ne bilebilirim ki?

"Bu kadar ekşi surat yeter. Bu şarabın yanında bana biraz kaşar ver ve gel benimle iç!" Görgü kurallarına aldırmayacak kadar sabırsız bir şekilde bir dilim kaşar aldım ve büyükçe bir parça ısırdım. Keskin tadı, fırıncının uduyla aynı anda dilimin üzerinde dans etti ve ben de kadehimden bir yudum alarak şarabımı yudumladım.

"Cin, tatlı kızım, bu tam bir ruh haliydi ve iyi anlamda değil." Başını onaylamaz bir ifadeyle salladı ve bardağı elimden kaptı. "İşin bitti, tatlım."

"Yalan! Henüz içmeye başlamadım!"

"Görünüşe göre, yaklaşık dört bardak önce içmeye başlamışsın. Evine git, Cin. Zaten birkaç saat daha tezgahın başında olamayacağım. Ama yarın sıra kardeşimde. Eğer sabahki kör edici akşamdan kalmalığı atlatabilirsen, söz veriyorum festivalin son gününde ortalığı birbirine katabiliriz." Yiğit yoldaşım, yanımdaki müşteriye vermeden önce birkaç dilim Gouda paketlemek için annelik şakalarına ara verdi.

"Söz mü veriyorsun?" Hıçkırdım.

"Tapınağın üzerine yemin ederim. Bu gece evine git ve uyu." Kalp şeklindeki yüzü sertleşti ve kömür gözleri sevinçle dans etti. "Yarın için kutlamamız gereken iki şey var. Seçme özgürlüğü... ve Priscilla'nın sürekli... Priscillaness'inden kurtuluş."

Bir fincan masaya çarparak ikimizi de zıplattı. "Lanet olsun, buna içerim!" Korkumuzun kaynağı demirci John'du. Prensesin yolculuğu için uygun bir silah yapmakla görevlendirildiği için, hiç şüphesiz prensesin kendine verdiği önemin bir başka kurbanıydı. "Eğer bir daha 'çok ağır olmayan ama çok da firfırlı olmayan' bir Cezayir menekşesi kılıç talebi alırsam, oracıkta emekli olurum!" diye bağırdı.

Belki John'un durumu hepimizden biraz daha kötüydü.

Yaşlı adamın sırtını sıvazladım. "Ama ne kadar güzel bir kılıçtı! Eminim kahramanımızı Goldcrest şehrine hatasız götürecektir." ^{Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>}

John gülümsedi ve gururla başını salladı. "Bana kalırsa çok iyi bir bıçak. Bunu yapmak tam iki ayımı aldı." Demirci huysuz bir adamdı ama eserleri hakkında konuşma fırsatını asla kaçırmazdı.

Küçük kahramanımız ne kadar acı verici olsa da, hepimiz onun yolculuğunun sonunda evine dönmesini istiyorduk. Belki de yanında yakışıklı bir kahramanla. Onun her zaman istediği peri masalı sonunu elde ettiğini hayal etmek, eve hiç gelmeyeceğini düşünmekten daha kolaydı. Seçilmiş kahramanlar görevlerinde daha önce hiç başarısız olmamışlardı. Sonunda, çılgın iblislerin çoğu öldürülmüş ya da kapının arkasına itilmişti. Ama merak etmeden duramadım: Tanrıça bu topraklara ilk geldiğinde tüm iblisleri kovacak kadar güçlüyse, neden her 15 yılda bir eylemi tekrarlamak için kahramanlara ihtiyaç duyuyordu?

Aniden büyük bir patlama yeryüzünü salladı ve ayaklarımızı yerden kesti. Ailemin çiftliğinin yakınında, Doğu'ya doğru havada devasa bir toz bulutu yükseldi. Birkaç şaşkın çığlık dışında kalabalık sessizliğe büründü. "Bu da neydi böyle?" John geveledi. Ayağa fırladım ve çılgınca etrafıma bakındım.

"Herkes iyi mi?" Bağırdım.

"Ben iyiyim." Brie kekeledi. Etrafımdaki köylüler tozlarını alırken endişeyle etrafa bakıyorlardı. Fırıncının gürleyen kahkahası, karısının ayağa kalkmasına yardım ederken yoğun sessizliği böldü.

"Nedir bu endişe?" diye başladı. Lavtasına vurarak bir kez daha çalmaya başladı. "Görmüyor musunuz? Yüce kahramanımız lanet olası görevini yapıyor zaten! Bütün o lanet iblisleri öldürün diyorum! O fişek kaleye ulaştığında, diğer kahramanlara hiç kalmayacak!"

"Evet, bu o olmalı. Onlara tanrıçamız Priscilla'nın gazabını tattırın!" diye kükredi bir başka adam, dehşet düşüncesini uzaklaştırmaya hevesliydi. Çok geçmeden ortalık sakinleşirken kalabalıktan alkış sesleri yükseldi. Müzik yeniden başladığında tüm tehlike hissi üzerlerinden silinmiş gibiydi.

Brie endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Umarım hepsi bu kadardır. Duman bulutu çiftliğinize yakın görünüyordu. Hasadınız iyi olacak mı?"

Ona sırtarak el salladım. "Sen bizim için endişelenme. Sonbahar hasadının çoğunu çoktan getirdik. Tarlaları vurduysa geriye pek bir şey kalmamıştır."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi iç çekerek. "Yine de. Bence eve gitmelisin. Hâlâ kendi iyiliğin için biraz fazla sarhoş görünüyorsun."

"Evet, anne." Arkadaşlarımla şakalaştım, son bir lokma peynirle vedalaştım ve festivalden eve doğru yola çıktım. Festival girişindeki yedek meşalelerden birini aldım ve yaktım. Ay ışığında eve gitmek için hava çok karanlıktı.

Neyse ki ailemin çiftliği köye o kadar yakındı ki bir geyiği öldürecek kadar içki içmiş bir halde tökezleyerek geri dönebiliyordum.

Biliyorum; bunu bir düzine kez falan yaptım.

Yiyecek tezgâhları ve fener ışıkları yerini dolambaçlı ağaçlara ve parıldayan gece yıldızlarına bıraktı. Uzaktan gelen coşkulu müzik sesi kesildi. Dürüst olmak gerekirse biraz ürkütücüydü. Tek duyabildiğim ayaklarımın altındaki yaprakları çıtırdatan ayak seslerim ve meşaleden çıkan ateşin çıtırtılarıydı. O kadar sessizdi ki kendi düşüncelerimi bile duyabiliyordum. Ki bu hiç de ideal değil. Düşünmek endişelenmeye, endişelenmek de-

"BU ZENCEFİL SESİ DE NEYDİ?!"

Dönüp baktığımda bir sincabın ağaca tırmandığını gördüm. Küçük yaratık yukarıdaki ağaçlara doğru sıçramadan önce bir an durup bana baktı. "Tabii ki sadece bir sincaptı. Başka ne olabilir ki?" Paranoyamı yutup yoluma devam ettiğinde yaprakların her yeri kaplayan çıtırtısı

yeniden başladı. Evim sadece iki millik bir yürüyüş mesafesindeydi. Az önceki patlama muhtemelen sinirlerimi biraz kızartmıştı.

Sanki bir işaretmiş gibi, siyah bir tartan giymiş ve yüzünü örtmek için eşleşen bir eşarp takmış bir dangalak önüme fırladı.

Belli ki tanrıların favorileri vardı ve ben onlardan biri değildim.

Nispeten küçük bir çekiç salladı ve şahsıma doğrulttu.

Başımı arkaya attım ve derin bir iç çektim. "Değerli eşyalarını bana ver ve kimse zarar görmesin." Haydut öyle dedi.

"Wench? Kapa çeneni. Kimsin sen, büyükbabam mı? Kimse böyle konuşamaz."

Maskeli adamın boyu benden çok az uzundu ama yine de sabırsızca ayağını yere vurmaya ve çekicini daha yukarı kaldırmaya cesaret etti. "Tamam iyi, her neyse," diye homurdandı. "Sinirlenmeden önce bana paralarını ver."

"Ne bozuk parası? Benim bozuk param yok. Seni soymalıyım! Ben bir çiftçiyim, sık kafalı. Bu bölgedeki herkes lanet bir çiftçi!" Tam olarak doğru değil; ailem tarçın hasadımızdan iyi para kazandı. Öncelikle sadece biz yetiştirdiğimiz için... çünkü kimseye nasıl yetiştirileceğini söylemiyoruz. Ama hey, bu dünyada kendi yolunu çizmek zorundasın.

Beni soymaya çalışan bir aptalın bunu bilmesine gerek yoktu. "Pelerinini beğendim. Öksür bakalım." Dedi.

"Üzerinde bir pelerin var. Benimkini neden istiyorsun ki? Kenarında sarı ayçiçeği deseni olan şu yeşil olanı mı?" Küçük kuzenim Angelica'nın geçen sonbaharda benim için diktiği güzel deseni göstermek için bir tur attım. "Gerçekten bu görünümü yakalayabileceğini düşünüyor musun? Bilmiyorum dostum, biraz şüpheli görünüyor."

"Bana sadece kıyafetleri ver, kadın!"

"Siz lanet haydutlar bu boku sadece kıkırdamak için yapıyorsunuz! Bu kadar mı sıkıldınız? Festivale gidin ve normal bir insan gibi sarhoş olun!"

"Ver şu lanet pelerini bana kadın!"

"Bu görünüşün altından kalkamazsın, kardeşim. Başından düşen o yırtık pırtık atkıyı bile zor çıkarıyorsun. yüz."

Haydut yüzünü tamamen örtmek için atkısını geri çekti. Ama kızıl saçlarını görmeden önce değil

çilli yanakların arkasından bakıyor. Humph. Huckabee'lerin çocuklarından biri olması şaşırtıcı değil. Bay Huckabee beş erkek çocuğu olan bir balıkçıydı ve onları hizada tutacak bir karısı yoktu. Bu yüzden zaman zaman onları dövmek köyün geri kalanına ve bana düşüyordu. Aksi takdirde, yaptıkları saçmalıklar hepimizi çılgına çevirirdi. "Belki de onu kendim için kullanmayacağım! Bunu hiç düşündün mü? Onu kız arkadaşıma vereceğim!"

"Harper." Boştaki elimi belime koyarak başladım. "Bana bak. Senin bir kız arkadaşın yok. Şu anda kimi kandırmaya çalıştığını bilmiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve verdiğim cevabı anladığında ağzı açık kalmış aptal yüzünü hayal edebiliyordum. "Ben Harper değilim! Ben sadece gezgin bir haydutum. Çok adisin!"

"Beni ROB yapmaya çalışıyorsun!" Elindeki çekicin metali ay ışığını yansıtırdı gözümün çarptı. "Harper, tanrıçaya yemin ederim ki bu meşaleyi güneşin parlamadığı bir yere sokacağım." Meşaleyi iki elimle kavrayıp ona doğru deneme amaçlı salladım.

Harper çekici indirdi ve durumu değerlendirirken başını yana eğdi. Sonra yavaşça ellerini kaldırdı ve hafifçe geri çekildi. "Biliyor musun, kendimi cömert hissediyorum. Bu seferlik gitmene izin vereceğim. Tüm bu olanları unutacağız."

"Evet, hiç sanmıyorum, balık çocuk. Bana pelerinini vermeye ne dersin?" Ona doğru bir

adım attım ve feneri daha yükseğe kaldırdım.

"Hayır Cin, bu eski şeye ihtiyacın yok. Sadece eve git."

"Ah-ha!" Bağırışım bir ölüyü bile diriltebilirdi ama umursamayacak kadar sarhoştum. "Eğer sadece gezgin bir haydutsan adımın Cin olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kahretsin."

"Evet, şimdi yakaladım seni! Ver şu pelerini bana!" Ona doğru atıldım ama o kuyruğunu kıstırıp ormana doğru kaçmaya başladı. Hiç düşünmeden peşinden gittim. Neden? Çok emin değildim. Pelerinini istemiyordum. Ama onun saçmalıklarından bıkmıştım. Bu çocuklarla her zaman bir şey ya da başka bir şey vardı. Hiç değilse pelerinini çalarak, acı biber tarlalarımnda, onları ne kadar sürede yetiştirdiğimi umursamadan gezindikleri için onlardan öğ alabilirdim. Böyle bir küstahlığın düzeltilmesi gerekiyordu. Harper her zaman hızlı bir çocuktı ama bu intikam için duyduğum sarhoşluk beni ileri itti,

Yoluma çıkan her taş ve dala takılarak tökezledim.

Siyah kıyafeti karanlıkta onu görmeyi zorlaştırıyordu ve kısa süre sonra hangi yöne gittiğini tam olarak anlayamadım. Sonunda içgüdülerime uyarak, ona yetişmeyi umarak dev bir meşe ağacından sola doğru yöneldim.

Gecenin sessizliğini zayıf bir inilti böldü, ben de kulaklarımda kan pompalanarak tüm gücümle ona doğru yöneldim. Benim haydut özentim yerine, bir kaya kayması gibi görünen bir şeyin sonuçlarıyla karşılaştım: ağaçlar parçalanmış, dev kaya yığınları arazide bir yara açmıştı. Sanırım bu festivaldeki muazzam patlamayı açıklıyordu. Priscilla'nın yolunu kesen iblis her neyse bu hasara neden olmuş olmalı. Umarım küçük kahramanımız zarar görmeden oradan ayrılabilmiştir.

Zayıf bir inilti daha gecenin havasını yararak düşüncelerime odaklanmamı sağladı. Panik göğsümde yükseldi. Eğer bir köylü savaş sırasında heyelana kapılmışsa, ciddi şekilde yaralanmış olabilirdi. "Neredesin?" Seslendim. "Gürültü yapmaya devam et ki seni bulabileyim." Harper'dan bir iz var mı diye etrafa bakındım. Yardım için köye geri dönmek için zaman ayırırsam, mahsur kalan her kimse ben geri dönene kadar ezilmiş olabilirdi.

Sağımda alçak bir öksürük sesi duydum ve sese yaklaşıp kayaların ve molozların üzerinden dikkatlice tırmandım.

"Ben buradayım." Zayıf bir ses seslendi. Birkaç dal yığılmış bir bedeni örtüyordu ama dağınıklığın arasından soluk bir elin çıktığını görebiliyordum. Her kimse, kayalar değil de sadece dallar onu örttüğü için kendini şanslı sayabilirdi. Kolay lokma değilim ama öküz de değilim.

"Merak etme yabancı, ben yanıdayım." Yanına gelerek söyledim. İki elimi serbest bırakmak için iki taşın arasına yerleştirdiğimde meşalem titredi. Dikkatlice dalları adamın üzerinden kaldırdım. Orta uzunluktaki siyah saçları yüzünü benden saklıyordu ve köyümnden tanıdığım herkesten çok daha iri görünüyordu. Bir tür serseri olmalıydı. Boohail civarında kimsenin saçı bu kadar uzun değildi. Çok fazla yolcumuz olmazdı. Belki de memleketi iblisler tarafından istila edilmişti ve o da yardım bulmak için gitmişti.

Onun için kötü şans. Tek umudum kaçtığı şeyin Boohail'e ulaşmamış olmasıydı - gerçi iblislerin istilasını köye bu kadar yakinken endişelenmemizi gerektirecek bir şey değildi. Myva'nın tapınağı çoğu canavarın geçemeyeceği kadar güçlü bir kalkana sahipti. Volsog kapıları açıldığında bile nispeten huzur içinde yaşayabileceğimiz kadar kasabamızın dışına uzanıyordu.

Ellerimi yavaşça vücudunda gezdirerek kırık kemik ya da büyük bir yara olup olmadığını kontrol ettim. Elbisesi lime lime olmuştu. Ama bunun dışında yaşayacak gibi görünüyordu. "Yaralandın mı? Ayakta durabiliyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse kendimi tükenmiş hissediyorum." Yabancı'nın derin sesi omurgamdan aşağı hoş bir heyecan gönderdi. Ben onun yanında diz çöküp ağırlığını desteklerken o da yanıma oturdu. *Kutsal kargalar, bu adam büyük bir titt. Otururken bile gövdesi benimkinin üzerinde*

yükseliyordu. Uzun saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırdım ve soluk teninin benim koyu kahverengi tenimle nasıl bir tezat oluşturduğunu fark ettim. Kinnamo'da güneş sanki ona borçluymuşuz gibi tepemizdeydi. Adamın bir ıstakoz kadar kırmızı olmaması şaşırtıcıydı.

Bileğim ağzının yanından geçerken küçük bir iç çekti. Belki alkoldendi, belki de benim paranoyamdı ama solgun dudaklarının arkasında ikiz dişler gördüğüme yemin edebilirdim. Zihnimin hızlanmasını engellemek için boğazımı temizledim. "Bu karmaşaya yakalanmak için oldukça kötü bir şansın var. Ne olduğunu gördün mü?"

Adam vücudu titremeye başlarken boğuk bir ses çıkardı. "Aslına bakarsanız, yaptım. Ancak ne yazık ki bu durumda şanssız olan sizsiniz. Korkarım meşalenizi alıp kaçmanız gerekecek. Kurtarıcınızın ölmesine izin vermek kötü bir davranış."

"...Ne?"

Sarı gözler, mürekkep siyahı saçlardan oluşan bir halenin altında parlıyordu. Dudaklarından alçak bir hırıltı dökülürken yabancı daha acımasızca sarsıldı. "KOŞ!" diye bağırdı ve başını kaldırıp bana baktı. Meşale alevinin loş ışığında gözbebekleri kedi gibi yarıklara dönüştü, devasa gövdesi daha da sert titriyordu.

Bir anda ciğerlerimdeki hava kayboldu. Bir saniye sonra fark ettim ki, adam *iblis* beni yerden kaldırırken büyük bir el boğazıma sarılmıştı. Ayaklarımla onu itmeye çalıştım ama bir kayayı üzerimden itmeye çalışıyor da olabilirdim. Bir patlama sesi dikkatimi çekti ve saldırganın başının üstünden çıkan boynuzları görmek için yukarı baktım. Öne doğru dönüp tekrar geriye kıvrılmadan önce arkasına doğru kıvrıldılar. Tabanda geniş bir S şekli oluşturduktan sonra sivrilerek keskin hançerler haline geliyorlardı, tırtıklı ve kötülük doluydular. Bir adamın derisini yüzebileceklerinden hiç şüphem yoktu.

"Oh...siktir hayır." Savaş ya da Kaç tepkisi aşırı hızda devreye girdi. Eşek arısı yuvasında ölmeyi planlamıyordum. Meşaleyi elimde sıkıca kavradım ve ateşli ucunu doğrudan yüzüne çarptım.

Yaratık kükredi ve beni bırakıp yanan yüzünü kavramamı sağladı. Hemen koşmaya başladım. Lanet olası bir iblisten daha hızlı koşabileceğimden şüpheliydim ama ev avantajım vardı. Ailemin tarlaları bir yabancı için tam bir labirentti ve o anda sahip olduğum en iyi umut buydu. Nefesim hırıltılı bir şekilde çıktı. Havayı tekrar ciğerlerime zorladım ve koştum. Arkamda, iblisin yeşilliklerin arasından geçerken öfkeli bir kükreme korosu çıkardığını duyabiliyordum. Onu yavaşlatacağı umuduyla birbirine yakın büyüyen iki ağacın arasına atladım ve tarlalara zamanında ulaşabilmek için dua ederek sağıma döndüm.

Dehşete kapıldım, arkamdan büyük bir patlama sesi geldi, ardından ağaçların çatırtı ve iniltileri duyuldu. Bu aptal az önce ağaçları mı parçaladı?!

"Boku yedim." Gecenin serinliğine doğru mırıldandım.

Tüm umutlarımı ve hayallerimi bacaklarıma yükleyerek daha hızlı koştum. Tarlalara ulaştığımda tarçın kokusu lanet olası bir kurtarıcı gibi beni geri çağırdı. Labirentin etrafında zig zag çizerken birkaç küçük ağacın arasından daldım. Sonunda iblisin öfkeli bağırısları sustu.

Beni gözden mi kaçırdı?

Arkama bakamayacak kadar korkak biri olarak, tarlanın ortasına ulaşana kadar ilerlemeye devam ettim. Uzaklardan, Bay Snarls-A-Lot'un etrafta dolaştığını duyabiliyordum, şüphesiz kaybolmuştu. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde tarçın ağaçlarının arasına yerleştim. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken vücudum bir yaprak gibi titriyordu.

Siktir, siktir, siktir, siktir! Böyle bir şey nasıl olabilir? O velet Priscilla'ya katlanmamızın tüm amacı, Seçilmiş Kişi'nin geri kalanımızı ısırmaya gelmeden önce böyle saçmalıklarla başa çıkabilmesiydi!

TAMAM. Bu muhtemelen ona gerçekten haksızlıktı ama yine de: Myva'nın bariyerini aşmak için o ucube ne kadar güçlüydü?

Birkaç dakika sonra, iblisin tarlanın kenarında ayaklarını sürüyerek dolaştığını artık duyamıyordum.

Pes mi etti? Ya da daha iyisi, o pislik yaralarından öldü mü?

Biri umut edebilir.

Ağırlığımı yavaşça karnıma verdim ve sürünerek ailemin evine doğru ilerledim. Arazimiz yaklaşık dört yüz dönümdü ve iki erkek kardeşim, ben, annem ve babam arasında bölünmüştü. Ne yazık ki, benim bölümüm lanet arazinin diğer tarafındaydı, aptal kığım bir kez bir iblise yardım etmeye çalışmıştı. Bu yüzden en iyi çözüm, her yetişkin kadının ihtiyaç duyduğu anda yapması gerekeni yapmaktı: eve, anneme ve babama koşmak.

Yavaşça ilerlerken tarçın ağaçlarının kabukları tuniğimi sıyırdı. Bir dal pelerininim eteğine takıldı ve tanrıçaya yemin ederim ki bu yırtılma, ülkenin bu tarafındaki en gürültülü şeydi.

Donup kaldım. Kalp atışlarımın gümbürtüsü kulaklarımda binlerce davul sesi gibi çınılıyordu ama başka hiçbir şey duymuyordum. Cırcır böcekleri cıvıdayarak dertlerini anlatırken ateş böcekleri etrafta dolanıyordu.

"Gitti mi?" Karnımdan kalktım ve büyüdüğüm labirentin içinde bir sağa bir sola saparak babamın evine doğru koşmaya başladım. Tarlaların derinliklerine doğru ilerledikçe daha da umutlandım. Arkama baktım, yarı yarıya pençeli bir elin uzanıp beni yakalamasını bekliyordum. Ama tarçın ağaçlarından başka bir şey yoktu.

Hedefime yaklaştıkça dudaklarımdan histerik bir kıkırdama döküldü. Çılgınca kahkahalarımı bastırmak için koşarken ellerimle ağzımı kapattım. Ailemin evinin yeşil çatısı görüldüğünde aklımdan bir düşünce geçti: Cırcır böceklerinin sesi ne zaman kesilmişti? Ani bir ağırlık yan tarafıma çarptı ve başım yere düştü. Üstümde bir yırtıcının sarı gözleri vardı. İri elleri omuzlarımı yere sabitledi ve dudakları

keskin dişleri ortaya çıkarmak için geri çekildi.

"Yapamam..." Ciğerlerime tekrar hava girmesi için nefes nefese kaldım. "Bunu konuşarak halledemez miyiz? Sana harika baharatlar bulabilirim. Ailemin çiftliği birinci sınıftır!"

İblis hırladı ve pençeli bir eli boğazıma gidip sıktı.

"Tamam, baharatçı değilsin, anladım." O noktada saçmalıyordum ama denesem de gerçekten duramazdım. Silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şeye uzandım. Parmaklarım hemen uzağımdaki devrilmiş bir dalı sıyırdı. Elimi yaklaştırıp tutmaya çalıştım. "Dinle, fazla et yetiştirmiyoruz. Eğer et sizin tarzınızsa size birkaç keçi sunabilirim." Görüşüm karardı ama son gücümü kullanarak dalı kaptım ve yüzüne vurmak için olabildiğince sert bir şekilde yukarı kaldırdım. Dal yüzüne çarpıp kırıldığında tarçının baskın kokusu burnuma geldi. İblis hırladı ve burnunu ovmak için üzerimden yuvarlandı. Tökezleyerek ayağa kalktım ve ön kapıya doğru fırladım.

Bu sefer arkama bakmadan ailemin evine girdim ve kapıyı kilitledim. Sonra ahşap mutfak masasına tırmandım ve kapıyı engellemek için sürükledim.

Nefesimi tutmaya çalışırken bedenim derme çatma bariyerin üzerine yığıldı. "FFFFFFUCK!"

Bölüm 2

Söylemeye gerek yok, o gece pek uyuyamadım. Ailem uyandığında eşyalarının yarısını kapının önüne yığdığımı gördü ve şarap kokusunun kızlarının sarhoş olduğu anlamına geldiğine karar verip uyumamı istedi. Annem pes edip kafama bir yastık atmadan ve yatağa geri dönmeden önce saatlerce pencerelerden bakmış olmalıyım. Annemin tertemiz pencerelerinden güneş doğana kadar saldırgandan hiçbir iz olmadan gece ilerledi.

Elma işlemeli perdeler sabah ışıyla aydınlanırken, ötücü kuşlar günü iyimser bir şekilde selamlayarak benimle alay ediyorlardı. Dün gece lanet olası bir iblis bana saldırdı ve gün hiçbir şey olmamış gibi parlama cüretini mi gösterdi?

Kaba.

Gözlerim ağırlaştı ve onları açık tutmak için mücadele ettim. Ne kadar karşı koymaya çalışsam da başım düştü. Belki de annem haklıydı? Çok yorgundum, belki de çok sarhoş olmuştum. Bir iniltiyle penceredeki nöbet yerimden kalktım ve misafir yatağına doğru ilerledim. Eğer Sir-Snarls-A-Lot gerçekse, geri gelmeye niyetli görünmüyordu. Bir fiskeyle başım uzun zamandır kayıp bir arkadaş gibi yastığa gömüldü. İblisler ve tanrıçalar Seçilmiş Kişi'ye bırakılmalıydı. Ben sadece Yorgun Olan'dım, o yüzden bu konuyu kapatıyorum.

"Ooh, dikkat et Cin! Ben korkunç bir iblisim!" Ağabeyim Cumin bağırarak misafir odasının kapısını tekmeledi. Derin bir iç çektim ve onu görmezden gelmek için yastığı başımın üzerine koyarak yuvarlandım.

"Beni rahat bırak, Cu." Mırıldandım.

Yatağın üzerindeki ani ağırlık tamamen görmezden gelindiğim anlamına geliyordu. "Hanım evladı kakası yapamazsın!"

"Sissy ne?!" Bir yastıkla kafasına vurarak hırladım. Uzun rasta saçları darbenin şiddetiyle geriye savrulurken tatmin edici bir darbe aldı. Cumin, aptal lakabına sırtarak savunmak için kolunu kaldırdı.

"Mercy, seni bataklık cadısı!" Zıpkın gibi küçük pislik, daha fazla saldırımdan kaçınmak için ayağa fırladı. Günlük tarla kıyafetlerini giymişti; kirli beyaz basit bir tunik ve çamur lekeli kahverengi bir pantolon. Bu, bugün mallarımızı pazara getirmeyi planlamadığı anlamına geliyor olmalıydı. Her hafta sonu olduğu gibi bu da garipti.

Zaman neydi ki? Çok yorulmuştum. Ağrıyan gözlerimi ovmak için bir elimi kaldırdım.

"Dinle, sanırım babam senin sarhoş masalını biraz fazla ciddiye aldı. Bu yüzden Chili ve beni seni Myva'nın tapınağına götürüp koruma istememiz için gönderdi."

İnledim. En azından birinin bana inanacak kadar akli vardı. Babamız her zaman aşırı ihtiyatlı biri olmuştu. Tanrıçanın tapınağı Boohail'in eteklerinde uzanıyordu. Daha çok Tanrıça Myva'nın kutsal kâsesini barındıran bir mağaraydı ama iş görüyordu. Mağaradan sızan kutsal güç, iblisleri oradan uzak tutmaya yetiyordu - bu yüzden tanrıçadan yardım istemek hiç de kötü bir fikir değildi. Adak olarak birkaç tatlı getirmeyi düşündüm. Ailem ara sıra bayramlar dışında tapınağa pek sık gitmezdi, bu yüzden genellikle ricamı yerine getirebilecek birkaç ikram getirirdik.

"Ama uyku sonrasına kadar bekleyebilir mi?" Ben sordum.

"Elbette." O rahat ses tonuyla cevap verdi. "Zaten köyde mahsur kaldım. Dünkü depremde birkaç ağaç ana yola devrildi. Bu yüzden pazar gezilerimi yapamayacağım."

onlar temizleyene kadar."

"Bu iş kıyafetlerini açıklıyor," dedim.

"Madem gün boyu uyuma ihtiyacı hissediyorsun, o zaman tarçınlı rulolarını ben alayım!" Ben ayağa fırlarken Cumin yastığı kılıfından yırttı, sonra yastık kılıfını başıma geçirdi ve odadan mutfığa doğru fırladı.

Yataktan tökezleyerek çıktım, peşinden koşarken yorganlara takıldım. "Seni eşek herif! Onlar benim!" Kıkırdamasının sesi tüm evden duyuluyordu.

"Umarım boğulursun." Mırıldanarak mutfığa doğru yürüdüm.

"Genç bayan, kardeşlerinize ölüm dilemeyin." Annem sanki hepimiz hala önlüğüne yapışan küçük çocuklarmışız gibi azarlardı. Elmalı önlüğünün günlerce yırtık firfırları ve lekeleri vardı, ama annem ondan kurtulmayı asla reddetti. Kardeşlerim ve ben küçükken, annemin imzası olan elmaları basit beyaz kumaşa işlemek için hepimiz el ele verdik. Elmaların çoğu orantısızdı, çocuk işi olduğu kolayca anlaşılıyordu ama yine de çok severdi. Onu bırakmak istememesinin bir nedeninin de Kiraz'ı hatırlatması olup olmadığını sık sık merak etmişimdir. Küçük kız kardeşimin masanın benim tarafımdaki boş servis altlığı dört yıl sonra bile hâlâ ağır geliyordu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, boş alan tanrıçanın korumasından çıktığınızda neler olduğunu sürekli hatırlatmaya devam ediyordu.

Ma'nın kafası yeni tıraş edilmişti ve kafatasını süsleyen kabile dövmelelerinin keskin hatlarını ortaya çıkarıyordu. Bu dövmele onun geldiği Scarlet Thorn kabilesinin güzel bir kalıntısıydı. Koyu kırmızı mürekkep, genelde arkadaş canlısı olan tavrına sert bir hava katıyordu. Dikenli dikenler kafatasının etrafını bir resim çerçevesi gibi sararken, ortadaki desen, devasa bir Kraken'i birlikte savuşturan vahşi bir savaşçı kadın ve bir kurt adam efsanesini anlatıyordu. Kız kardeşim ve ben çocukken ondan uzak batıdaki memleketiyle ilgili hikâyeler dinlemek için yalvarırdık. Masalları her zaman macera ve canavarlarla dolu bir diyardaki Eski Tanrılarla ilgiliydi. Bazen kahramanlar canavarlarla savaşırdı, bazen de onlara karşı. Masallar, deliliğin tüm iblisleri ele geçirmesinden öncesine aitti. Myva kapısıyla bizi kurtarmak için yükselmeden önce. Cherry ve ben sık sık evimizin bataklığının ötesine geçip macerayı kendimizin bulacağı günün hayalini kurardık. Ölümcül sonuçları olan aptal bir çocuğun hayaliydi. İç karartıcı düşüncelerimden arınmak için başımı salladım.

Kahvaltı ziyafetine bir kez bakmak ağzımın suyunun akması için yeterliydi. Masada yemek varken üzgün durmanın bir anlamı yoktu. Taze tarçınlı ekmekler, krepler, yumurtalar ve domuz pastırması tam bir aile ziyafeti için hazırlanmıştı. Annemin her şeyi yapmasına çok şaşırmaşım. Kardeşlerim ve ben yetişkinliğe ulaştıktan sonra hepimizin yemek için bir araya gelmesi pek sık rastlanan bir şey değildi.

"Zaten Cumin'in düşüşünü planlamak için çok yorgunum." Tabağımdan yayılan unlu mamul kokusu, kötü ruh halimi hafifletmesine izin verdiğim şımarık bir baştan çıkarıcı gibiydi. Sanki zaman ilerlemiş gibi, tarçınlı çörekler gitmişti. Varlıklarının tek kanıtı ağzımın etrafındaki şekerlemeydi.

Cumin bana göz kırptı. "Cin." Elini benimkinin üzerine koyarak ve gözlerinde derin bir endişeyle bana bakarak başladı. "Artık yemeğini kürekle taşımana gerek yok. Seni bebekken o rakunlardan evlat edindik-"

Alnına vurduğum sert fiske sözlerini kesti.

Masanın karşısında, babam kahvesini yudumlarken bir kakhaha attı. Asla fazla konuşmazdı; babam her zaman sadece oturup ailesinin karmaşasını izlemekle yetinirdi. Coşkulu karısını dengelediğini düşünmek hoşuma giderdi. Kardeşim Chili en çok ona çekmiş gibiydi. Uzun boylu, sessiz varlıkları, ailenin geri kalanı Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.pdfkitap.org> çok gururlu ve sınırlarını bozucu olduğunda kolay bir teselli

kaynağıydı. Kimyon genellikle sinir bozucuydu.

"İblis arkadaşın nereye kaçtı?" Chili pastırma ve yumurtasının üzerine konuştu.

"Adamın var olduğunu ve kızın da zil zurna sarhoş olmadığını varsayarsak. ACK!" Gürültülü

Olan bağırdı

Onu tekrar fiskelediğimde.

Çatalım tabağına saplandı, pastırmasından büyük bir parça kopardı, ben de hakarete hakaret katmak için yalayıp yuttum. "Tüm saldırıyı yapacak kadar sarhoş değildim!"

"Yani sadece yarım bir saldırı mı?"

Annem tahta spatulasını bir bıçak gibi doğrultarak küfretti. "Chili! Yani, Kimyon! Tarçın demek istedim! Kahretsin, ortanca çocuk! Kız çocuğunun başının etini yemeyi bırak!"

Babam kahkahalarla iki büklüm olmadan önce gömleğine biraz daha kahve döktü. Kardeşlerim ve ben kükremeden önce ona inanamayarak baktık.

"İkinci denemede nasıl doğru yaptığına dikkat edin, sonra devam etti!" Kıkırdadım.

"O zaman bizi doğum sırasına indirgeyin!" Cumin kükredi ve kahkaha krizine girerek iki büklüm oldu.

Chili suratını toparlamak için elinden geleni yaptı ve yumruğunu masaya vurdu. "Yedek erkek çocuk! Annenin sözünü dinle!" diye emretti ve yüzü sırıtmaya başladı.

"YEDEK ERKEK ÇOCUK." Çaldığım pastırmayla boğulmamaya çalışarak hırıldadım.

Yedek erkek büyük bir heyecanla kendini masanın üzerine attı. "Senin için sadece bu kadar mıyım anne?! Chili Büyük Savaş'ta ölürse diye bir yedek mi?"

Annem yirmi dört yıl boyunca gördüğüm en donuk yüz ifadesiyle ona baktı. "Evet."

Bu, masanın etrafında bir başka gülme krizine yol açtı. Annem hepimize gülümsedi ve kendine bir tabak hazırladı. Hepimiz evin dışında olduğumuz ve aile baharat işinin kendi payımıza düşen kısmıyla ilgilendiğimiz için, böyle sabahlar, masanın etrafında oturup gülüşmeler çok azdı. Chili çoktan otuzuna merdiven dayamıştı ve kasabada güzel bir kıza kur yapıyordu. Şansımız yaver giderse, ailemiz yakında yeniden büyüyecekti. Annem sürekli torun istiyordu ama Cumin ve ben bu görevi en büyük kardeşimize bırakmayı tercih ediyorduk. Cumin yakın kasabalara yaptığı seyahatlerde etek kovalamakla çok meşguldü ve ben de... çocukları düşünmeye bile hazır değildim. Yirmi dört yaşında olup da ikinci ya da üçüncü çocuklarını yapan pek çok kadın tanıyordum ama bunu kendim yapmayı hayal bile edemiyordum.

"Ama dürüst ol Cin," diye tekrar konuştu Chili. "Eğer gerçekten bir iblis gördüysen, o zaman köyden adam toplayıp hemen onu bulmalıyız. Bana neye benzediğini söyleyebilir misin?"

Ağzım pastırmayla dolu olduğundan, cevap vermeden önce çiğnemeyi bitirebilmek için ona bir parmağımı kaldırdım.

"Biraz buna benziyorum," diye bir ses geldi mutfak penceresinin dışından. En karanlık kâbusumun derin sesi, yediğim yemekte boğulmama neden oldu. Pastırma yağı çenemden aşağı süzülürken pencereye doğru döndüğümde uzun boylu, zayıf bir bedenin açık çerçeveye rahatça yaslandığını gördüm. İblisin omuzları devasa, kalçaları ise dardı. Tanrı aşkına, neden bana saldıran adama bakıyordum ki?

Başını yana eğerken kara kaşları çatıldı. "Rakunlar sana sofrada adabını da mı öğretti?" Dudaklarına bir sırıtma yayıldı. "Yemeğin ağzının içinde kaldığını biliyorsun değil mi? İsraf korkunç bir şeydir."

Korku omurgamdan yukarı tırmandı, dün gecenin anıları yeniden su yüzüne çıktı. Tanrılar neden böylesine ölümcül bir yaratığı böylesine güzel bir yüzle kutsama ihtiyacı hissetmişlerdi, aklım almıyordu. Penceredeki adamın dün geceki sarı kedi gözleri yerine, sizi sonsuz uçurumlarına çeken koyu kömür gözleri vardı. Siyah ve düz saçları sabah esintisinde bir söğüt ağacının yaprakları gibi hafifçe hareket ediyordu. Gün ışığı üzücü derecede yakışıklı yüzünde dans ederken omuzlarına dökülüyordu. Eğer kafasından yukarı doğru kıvrılan büyük boynuzları olmasaydı, insan onun normal bir adam olduğunu düşünebilirdi.

Ancak boynuzları gözden kaçırmak oldukça zordu.

İblis pencereden çıkıp ön kapıdan içeri girdi ve boynuzlarına çarpmamak için başını eğdi. Bakışlarını annemin üzerinde sabitlemeden önce gevşek çeneli aileme baktı.

Bir an için kızın dövmeli kafasına baktı ve omuzlarını hafifçe gevşetti. "Günaydın ozan," dedi kibarca. "Kız çocuğunuzla biraz konuşmak istiyorum."

Kaos başladı. Babam sandalyesinden sıçrayarak annemi arkasından itti. Kardeşlerim annemin en sevdiği maun bıçak rafından bıçak almak için mutfak tezgahına koştular. Chili iblisin gitmesi için bağırdı ve önümde durmak için hareket etti.

Bir aptal gibi şaşkın bir şekilde masaya oturdum. Penceredeki yırtıcı hayvan karanlık bakışlarını üzerime diktiğinde hareket edemedim. Babamın annemi koruduğu ve kardeşlerimin ona doğru keskin silahlar salladığı kargaşa sırasında iblis kıpırdamadı. İçinde bulunduğu tehlike karşısında irkilmedi bile. Chili saldırmaya hazırlanırken gözlerim farkına vararak açıldı.

Hareket etmiyordu çünkü tehlikede değildi!

"Chili, dur!" Ona doğru uzanarak çığlık attım. Ancak tepki hızım çok yavaştı. Kardeşim şeytanı göğsünden bıçaklamak için fırladı.

Sonunda avcının bakışları benden uzaklaştı. Sonra bir anda saldırgana saldırdı.

Midem bulandı.

Chili mutfağın diğer tarafına uçtu ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere çarptı. Cumin ve babam bir adım geri çekilirken, annem çığlık atarak onun yanına koştu.

Tüyleler ürpertici bir an için en büyük kardeşimin öldüğünü düşündüm, ta ki nefes nefese kalıp öksürerek ciğerlerine hava çekmeye başlayana kadar.

Tuttuğumu bilmediğim bir nefesi bıraktım.

"Cesaretiniz övgüye değer ama aptalca." Davetsiz misafir paltosundaki kiri bir parça fırçaladıktan sonra, gününe engel olma çabalarımıza sinirlenmiş gibi iç çekti. "Buraya sizinle dövüşmeye gelmedim. Bunun ne olduğunu bilmem gerek." Elinde bir avuç sopa tutarak söyledi.

Babam uzatılan ele gözlerini kısarak baktı. "Bu... sadece tarçın ağaçlarımızdan birinden birkaç çubuk." Dedi. "Sen de kimsin be?! Neden baharatla ilgileniyorsun?"

"Ah. Ne kadar kabayım." İblis kıkırdadı. "Benim adım Fallon Ozul, Volsog'un Buz Dağları'ndan geliyorum." Yumruğunu göğsünün üzerine koydu ve babamın önünde hafifçe eğildi.

Bu cüretkârlık karşısında nefesim kesildi. "Kibar bir tanışma için biraz geç değil mi sence de?" Onu tersledim. "Az önce kardeşimi odanın diğer ucuna fırlattın!"

"Beni deşmesine izin vermek daha mı kibarca olurdu? İnsan geleneklerine aşına olmadığımı kabul ediyorum ama selamlaşmanızın bu kadar aşırı olduğundan şüpheliyim."

Ayağa kalktım ve parmağımla onu işaret ettim. "Dün gece beni öldürmeye çalıştın!" "Anlambilim." Omuz silktilti.

Kibirli orospu çocuğuna karşılık veremedim babam beni susturmak için elini uzattı. "Neden ve nasıl buradasın?" diye sordu. "Tanrıça tapınağının büyüleri siz iblisleri nesillerdir köyümüzden uzak tutuyor! Siz nasıl geçtiniz?"

Fallon babama bir kaşını kaldırdı ve kahrkahrı patlattı. "Tanrıça mı?!" Kükredi. "O lanet olası lich'in bir tanrıça olduğunu mu düşünüyorsun?!"

Lich de ne? "Bu sana neden bu kadar komik geliyor? Bize ilahi büyüleri nasıl geçtiğini anlat!" Bağırdım.

İblis aniden kendini toparladı ve kıkırdamasının ortasında durdu. "Bu çok zekice," dedi başını sallayarak. "Tüm insan âlemini kandırıp, kendi phylactery'sini korumasını sağladı."

"Phy ne?" Cumin açıkça kafası karışmış bir şekilde sordu. Ama kafası karışan bir tek o değildi.

Fallon boğazını temizledi ve yatıştırıcı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Belli ki konuşacak çok şeyimiz var. Oturabilir miyim?" Kibarca masaya işaret etti.

Bu annemde derin bir ev sahibesi doğasını tetiklemiş gibi görünüyordu, o da kardeşimin yatağından kalktı.

yan tarafa. "Elbette," dedi ve bir sandalye çekti. Babam çılgın karısına baktı ama kadın bakışlarını uzaklaştırdı. "Kendini oğlunun yanında yerde bulmak istemiyorsan, iyi adamı dinlememizi öneririm!" Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Chili'nin yüzündeki acı dolu ifadeye bakılırsa, onu suçladığımı söyleyemezdim. Bu yaratıkla savaşmak sadece daha fazla yaralanmaya yol açacaktı... ya da daha kötüsüne.

"Rosa-" Ancak annem yeni konuğuna yemek hazırlamaya başlamadan önce bir el daha sallayarak babamın sözünü kesti.

Tabak.

Fallon yerine oturmadan önce ona küçük bir gülümseme verdi. İblisin ona saygı gösterme şekli

garipti. İri vücudu tahta sandalyeyi gölgede bırakıyordu ve ağırlığı altında sandalye gıcırıyordu. Ailemdeki erkekler köydeki diğer erkeklerle kıyasla oldukça uzundu ama bu iblis her birini karides gibi gösteriyordu. Yiyeceklere şüpheyi baktı ama bir parça domuz pastırması aldı ve deneme amaçlı bir ısırık aldı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bir ısırık daha aldı ve tabağını kazmaya başladı. "Bu harika, teşekkür ederim. En son ne zaman ev yemeği yediğimi hatırlamıyorum."

Bu adama annemin kalbine giden sihirli sözcükleri hangi şerefsiz öğretti bilmiyorum ama gözleri gururla parladı ve masaya oturup ona katıldı. "Cumin, kardeşinin kalkmasına yardım et. Geri kalanlar, gelin oturun!" diye buyurdu. "Gerekmedikçe yaygara koparmanın bir anlamı yok." Annem Fallon'a bir fincan kahve ikram etmeden önce kibarca gülümsedi.

Ne haltlar dönüyor?

Yavaşça sandalyeme oturdum ve bir gece önce beni öldürmeye çalışan iblisin hiçbir şey olmamış gibi aile masasında kahvaltı etmesini izledim. "Ee, Fallon... dün gece hakkında?"

"Evet, bunun için özür dilemem gerekiyor." Dedi, ağzını silerek. "Görüyorsunuz, tanrıçanız," dedi elleriyle tırnak işareti yaparak, "...ihtiyaç duyduğunda benim türümün delirmesine neden olan küçük bir numarası var. Her nedense, bana bu tarçın çubuğuyla vurduğunda," diye açıkladı baharat kelimesini seslendirerek. "Bilincimi yeniden kazanmamı sağladı ve bunun nedenini bilmek istiyorum."

"Dün gece sana yardım ettikten sonra delirdiğinde ne oldu?"

Fallon kahvesini yudumladı ve başını salladı. "Yine onun büyüüne kapılmıştım. Hatırladığım bir sonraki şey burnumdaki tarçını silmeye çalışırken uyandığımdı."

Babam Fallon'a iri gözlerle baktı. "Bunca zamandır bir canavar kovucu mu yetiştiriyorduk?"

"Kovucu mu, hayır, çünkü onu hâlâ tutabiliyorum. Ancak, o Lich'in etkilerini yok ediyor gibi görünüyor.

büyü."

Chili ağır bir gümbürtüyle sandalyesine oturdu, bir yumruğunu masaya koydu ve nefesini düzene sokmaya çalıştı.

"O kelimeyi söyleyip duruyorsun; Lich nedir?"

"Ölüm büyücülüğü konusunda uzmanlaşmış bir ölümsüz büyücü." O cevap verdi. "Myva dediğiniz kişi eskiden güçlü bir cadıydı ve bu gücü ruhunu bir phylactery'ye koymak için kullandı. Bir Lich'i öldürmenin tek yolu onu kırmaktır."

Annem nefesini tutarak ona baktı. "Bu... doğru olamaz! Myva bir tanrıça."

Fallon alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Evet, eminim böyle düşünmen onun işine geliyordur. Yaklaşık altı yüz yıl önce, oldukça güçlü birkaç iblisi öfkeli kıldı. Kara büyüünü beslemek için çocuklarını kurban ettikten sonra onu öldürmeye çalıştılar. Yeni bulduğu gücü iblis nüfusunun çoğunu hipnotize etmek için kullandı ve bizi denmiş bir çorak araziye göç etmeye zorladı, sonra da

gitmemizi engellemek için Volsog geçidini yarattı. GörünüŖe göre, bir sonraki adımı kendini tanrıça olarak tanıtmak oldu. Nesillerdir bilmeden onun kalbini koruyordunuz."

Cumin sandalyesinden kalktı ve Fallon'a ters ters baktı. "Bir iblisin söylediği her Ŗeye neden güvenelim ki? Tüm bunlar kulağa çılgınca geliyor!"

Misafirimiz içini çekti ve sandalyesine yaslandı. "Size söylediklerime inanmak zorunda değilsiniz."

Omuz silkti. "Ama bunu kendin de görebilirsin." Fallon elini cebine attı ve parlayan bir muska çıkardı. Ortasında daha küçük yeşil taşlarla çevrili kırmızı bir taş vardı. Kırmızı taş onun elinde bir kalp atışı gibi atıp duruyor gibiydi. Tılsımı masanın üzerine koydu ve bana doğru yaklaştırdı. Derin bir nefes alıp verdi. Başını süsleyen büyük kavisli boynuzlar saçlarının içine doğru çekildi ve sivri kulakları kıvrılıp daha insana benzer bir hal aldı.

"Bu," dedi tılsımı göstererek. "Bir iblisin gücünü artırabilen bir tılsım. Ayrıca bizi gerçekte ne olduğumuzu saklayamaz hale getirir. Eğer bana inanmıyorsanız, alın ve tanrıçanızın tapınağına atın."

Parlayan tılsımı elime aldım ve inceledim. "Bunu bize neden anlatıyorsun? Sonunuz ne olacak? hedef?"

"Bir insan için anlayışlı, bunu sevdim," diye övdü. "Artık aklımı başıma topladığıma göre o lanet kadını öldürmek ve saçma sapan kargaşasına bir son vermek için. Her on beş yılda bir benim türümün delirmesine ve birbirini öldürmesine neden oluyor. Çok uzun zamandır onun büyüünün merhametine kaldık ve artık onun hakkını alma zamanı geldi."

"Ama bu bize neden bunu kanıtlamaya çalıştığını açıklamıyor. Sen zaten onun büyüünden geçebilecek kadar güçlüsün; buraya gelerek bunu kanıtladın. Öyleyse neden tapınağa gidip filakteri kendin kırmıyorsun?"

"İnan bana, dün gece sen kaçtıktan sonra denedim. Yaklaştıkça daha da çıldırdım, cebimde tarçın olsa bile. Tapınağın içinde büyüü hâlâ çok güçlüydü. Bu yüzden gitmen için buradayım," dedi ve kendine bir fincan kahve daha doldurdu.

Zihnimde tehlike işaretleri belirdi. "Olamaz. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Ben maceraya atılmam. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Git kılıcı olan birini bul!"

Fallon başını elinin üzerine koydu ve fareye bakan bir kedi gibi bana baktı. "Senden bir cadıyla savaşmanı istemiyorum. Tılsımı almanı, tapınağa atıp o tanrıçanın gerçekte ne olduğunu görmeni ve sonra da onun küçük kupasını kırmanı söylüyorum. Bu kadar basit."

"Ama kadehi kırarsa, canavarlar köyümüze saldıramaz mı?" Babam sordu.

"Eğer köyünüz üzerinde hak iddia edersem, bu bölgedeki iblisler sizin küçük köyünüze yaklaşmaya cesaret edemezler. Sana bir iyilik borcum olduğu için bunu yapacağım." Tekrar bana baktı. "Bana yardım edersen ailen güvende olur. İblisler her zaman borçlarını öderler." Fallon göğsüne bir yumruk indirdi ve babama baktı. "Sana söz veriyorum."

"Peki ya yapmazsa?" Chili sordu.

Fallon çok keskin görünen köpek dişlerini göstererek gülümsedi. "O zaman tarçını cebimden çıkarabilirim. Ondan sonra ne olacağını görmek isteyeceğini sanmıyorum. Ozanınızın benim türümle savaşmanın ne kadar zor olduğuna dair bir sürü hikâyesi olmalı."

"Bard?" Ben sordum.

Anneme doğru başını salladı. "Hikâye anlatıcısı, ozan, insanlar bugünlerde onlara ne diyorsa. Dövmesinin anlamı bu değil mi? Tüm Kızıl Dikenlerin ozan olduğunu sanıyordum."

Sertçe yutkundum ve anneme baktım. Ona cevap vermek yerine, aklımdan tüm bebeklerini buradan nasıl çıkaracağına dair çeşitli senaryolar geçirdiğini görebiliyordum. Ama içten içe, hiçbir planın bizi Myva'nın bariyerini aşacak kadar güçlü bir ibisle savaşmaktan kurtaramayacağını biliyordum.

Elim tılsımın etrafında titredi. "Peki," dedim ona ters ters bakarak. "Gidip senin aptal fincan."

Bölüm 3

Tapınağın girişinde durduğumda yüksek kemerler üzerimde yükseliyordu. İblis tapınağın bulunduğu tepenin dibinde durmuş, daha ileri gitmeyi reddediyordu. Tılsım elimde serindi, sanki efendisinin yokluğu sonunda atan kalbini bastırmış gibiydi.

"Sadece atmam gerekiyor. Sadece basit bir görev ve her şey bitecek. Tanrıçanın gerçekte ne olduğunu göreceğim. Ya bir şey ortaya çıkıp bana saldırırsa? Bunların hepsi saçımı pembeye boyattığım için, değil mi? Bir kez öne çıkmaya karar verdim ve bunun için cezalandırıldım, öyle mi? Şimdi de aptal bir görevde aptal bir seçilmiş kişi mi olacağım? Bu hiç adil değil. Benim basit bir hayat sürmem gerekiyor, bir iblisin ayak işlerini yapmam değil!" Kendi kendine mırıldanan deli bir kadın gibi görünme ihtimalim yüksekti ama bunu umursamayacak kadar stresliydim.

"Hayır, böyle düşünmenin faydası yok. İş biter bitmez bu iş de bitecek! Tek yapmam gereken aptal küçük bir fincanı kırmak."

Kendime bu aptallığı daha fazla sorgulama fırsatı vermeden, girişteki taş kemerlerin yanından koşarak geçtim ve muskayı içeri fırlattım. Yere düşmeden önce, kırmızı taş tekrar titreşmeye ve atmaya başladı. Havada durdu, sonra kırmızı ışığı tanrıçanın evinde parlayana kadar yavaşça yükseldi. Işık granit bir sunağı ve basit bir ahşap kadehi aydınlattı.

Her gündönümünde köy, sahibini ve sadakatimiz ve adaklarımız karşılığında bizi Volsog kapısının ötesinde uyuyan canavarlardan korumasını onurlandırmak için bir şölen düzenlerdi. "O iblis yalan söylüyor olmalı. Tanrıça bizi seviyor ve koruyor... öyle değil mi?" Ama Fallon'un sözleri kafamın içinde çınliyordu. İblislerin delirmesinin nedeni gerçekten Myva olabilir miydi? Annemin Myva'dan önceki zamanlara dair anlattığı hikâyelerin hep öyle olduğunu düşünmüştüm. Hikâyeler. Eğer gerçekten iblislerle birlikte yaşıyorsak, o zaman Myva bir tanrıça olamazdı. O bir canavar olurdu.

Etrafımdaki duvarlar gıcırdıyor, inliyor ve kadehten siyah çamur sızıyordu. Burnumu kapattım ve odaya sinen çürümüş et kokusundan öğürmemeye çalıştım.

"Bu da neydi böyle? Fallon doğruyu söylüyordu!" Yumruklarım iki yanımda titriyordu. Korkunç gerçek yüzüme çarparken gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti. "O kaygan yılan tanrıça bir yalancıydı! Bunca yıl ona tapmışız, insanlarımızı onun delirttiği canavarlarla savaşmaya göndermişiz. Benimle dalga geçiyor olmalısın!"

Öfke göğsümü yakarken kadehten daha fazla çamur ve kıpkırmızı kan aktı. Yerde giderek büyüyen çamur ve kan birikintisi iki göz yumağı oluşturdu. Daha fazla çamur, öfkeyle çılgılık atan orantısız bir ağza dönüştü. Öfkeli bir kadının delici sesi, ağzı gelişmeye devam ederken soyut tehditler haykırıyordu. Saniyeler süren guruldama ve çılgılıklardan sonra nihayet kelimeler oluşmaya başladı.

"Kimsin sen? NE YAPTIN SEN?!"

"Ben de sana aynı şeyi sormalıyım, seni lanet olası cadı!" Dedim ve kanla kaplı kadehi alıp yerde parçaladım. Kadeh kırıldığında yaratık acı içinde çılgılık attı ama geri kalanı sağlam kaldı.

Bir iskelet eli bileğimi kavrayıp sıkarken onu tekrar yakaladım. Acı içinde haykırdım ve bir kafa olduğunu düşündüğüm yere tekme attım. Geriye dönüp baktığımda, kol kesinlikle hiçbir şeye bağlı değildi, sadece yaşamak için bileğimi kavrayan iğrenç bir iskelet kolu vardı. Ya da ölmek için. Her neyse işte. "Bırak beni,

seni yalancı cadı!" diye bağırdım. Acı öfkemi körükledi ve kadehi sunağa vurdum. Çamurdan daha fazla kemik yuvarlandı ve birbirine sinevizyonla bağlanmış bir grup uyluk kemiğinden yapılmış gibi görünen bir sopayla dev bir iskelet gövdesine dönüştü.

Korkunç yaratık inledi ve silahını sırtıma saplamak için kolunu kaldırdı. Çığlık attım ve yolumdan çekilmeye çalıştım ama iskelet kol hala beni yerimde tutuyordu. Sopa hedefine ulaşmadan bir kılıç parıltısı kaosu yarıp geçti ve ölümsüz devin saldırgan kolunu kesti. Fallon'un çürümüş canavarla karşı karşıya geldiğini görmek için başımı kaldırdım.

Kurtarıcım kulaktan kulağa sırtarak kılıcını tekrar savurdu, o kadar hızlı hareket ediyordu ki gözlerim onu yakalayamadı. İskelet dev etrafımda parçalara ayrıldı, kemikleri yerde takırdıyordu.

"Bütün gün orada yatacak mısın, yoksa işi bitirecek misin?" Fallon bakarak sordu Geri.

Bir an tereddüt ettim. Bir korkuyu başka bir korkuyla mı takas ediyordum? Onu ne durdurabilirdi ki?

istediğini aldıktan sonra beni öldürmesini mi?

"Kapana kısılmış bir tavşan gibi titriyorsun" diye kıkırdadı. Hızlı bir hareketle kılıcındaki kanı temizledi ve yüzünü bana döndü. "Sorun nedir? Deliğine geri mi kaçmayı planlıyorsun, yoksa bu pis lich'in sana yaptığı tüm yanlışların intikamını mı alacaksın?" Gözleri yine o dünyevi olmayan sarıya dönmüştü. Tapınağın loş ışığında, ilkel bir neşeyle parlıyorlardı.

Garip bir şekilde bulaşıcı hissettiren bir sevinç.

"İntikamını al," diye ısrar etti iblis. "Bu ölümsüz et yığını nesillerdir senden ve senin gibilerden faydalıyor. Kullanılmaktan bıkmadın mı? Ondan öç almak iyi hissettirmeyecek mi?"

İskelet kollarını tekmeledim ve kadehin kalıntılarını tutarak ayağa kalktım. Omzunun üzerinden sahte tanrıçanın zayıflayan çamurunu görebiliyordum. Daha fazla kemik ve kan başka bir yaratığa dönüşmeye çalışırken daha anlaşılmasa saçmalıklar geveliyordu. Fallon'a döndüm, bana dikkatle bakıyordu; sanki derinlerde gömülü bir şeyi bulmak için ruhumu araştırıyordu.

"Vahşileşmek istemiyor musun?"

Nefesim sert bir ürpertiyle kesildi ve içime adrenalin doldu. Kadehi tabanından tutarak, ucunu tüm gücümle sunağın köşesine çarptım. Sonunda tamamen paramparça oldu. Kulakları yırtan bir çığlık tapınakta yankılanırken dizlerimin üzerine çöktüm. Duvarlar sarsıldı, çatladı ve tavandan taşlar yuvarlandı.

"Fallon, dikkat et!" Ona çarpmadan önce bağırdım ve bir kaya parçası kafasına çarpmadan önce ikimizi de yana savurdum.

Dünya yanımdan hızla geçerken güçlü kollar belime sıkıca sarıldı.

Şiddetinden midem çalkalandı ama bir sonraki bildiğim şey, tapınağın dışında, çevredeki ağaçların güvenliğinde olduğumdu. Bir zamanlar çocukken her gündönümünde ziyaret ettiğim tapınak ağırlaştı ve kendi üzerine çöktü.

"Bitti." Nefes aldım. Timsahların kıcını hoplattım, gerçekten başardım!

Arkadaşım bir kahkaha attı ve bana daha sıkı sarıldı. "Cesaretin olduğundan emin değildim, küçük tavşan."

Ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğimde siyah frenk üzümü ve menekşeden oluşan erkeksi bir koku üzerime geldi. Kollarının kafesinin içine düşmek çok kolaydı. Ölümsüz devden ve çürüyen etten kurtulmanın hoş bir telafi olacağına şüphe yoktu. İçimi çektim ve kokusunu içime çekmek için daha da yaklaştım.

Cin odaklan! Hala sana sırtını dönebilir!

Başımı sallayarak ondan uzaklaştım. "Bana kesinlikle yeterince motivasyon verdin." "Ah.

Doğru. İnsanlar ve onların değeri aileleri." Kayıtsızca söyledi, incelemek için hareket etti

Moloz.

"Güvende olacaklarına dair söz vermiştin!"

"Ve yapacaklar." "Şunu bil küçük tavşan, ben tehditlerimi yerine getiririm, ama sözümü de tutacağım."

Bir nefes verdim ve yere yığıldım. "Şükürler olsun. Diğer üç tapınakta sana bol şans diliyorum." Ona el sallayarak söyledim. "O halde, eğer senin için de aynı şey geçerliyse, ben eve dönüyorum."

O çok yakışıklı yüz, o aptal, muhteşem koku hakkında daha da çılgınca fikirlere kapılmadan önce ondan hemen uzaklaşmak akıllıca bir hareket olurdu. Belli ki bir erkekle arkadaşlık etmeyi çok uzun zaman olmuştu. Eski sevgilim kaçıp gittikten sonra pek de dışa dönük bir bekâr olmadığımı kabul ediyorum.

Fallon seğirdi ve molozları incelerken durakladı. Sonra yavaşça, sinirli bir ifadeyle bana doğru döndü. "Üç tapınak mı dedin?"

"Evet. Myva'nın dört tapınağı var. Biri burada." Kalıntıları işaret ettim. "Kuzeyde, doğuda ve batıda birer tane. Bu sadece Güney Tapınağı."

Bir hırıltı çıkarırken ellerinden ateş fişkırdı. Mavi alevlerin pazuları üzerinde dans ederek yırtık pırtık gömleğinin geri kalanını yakıp kül etmesini hayranlıkla izledim.

Vay canına!

Birisi o adama günlerce uyarı levhası asmalı.

Ayrıca, yangın. Belli ki. Ama güvende olduğumu söyledi. Hareket edecek enerjim kalmadığından değil.

değildi.

Bay Snarls A Lot hayal kırıklığı içinde yıkık tapınağa iki ateş topu fırlattı.

Maceranın aptalca olduğunu biliyordum. Her zaman köşede bir ters köşe daha. Ancak, hikaye

Brie'ye anlatacak çok güzel bir hikaye olacak.

Başımı arkamdaki ağaca yasladım. Fallon ortaya çıktığından beri kaçırdığım uykuyu yakalamaya niyetliydim. Çok geçmeden bir bedenin yanımdan aşağı kaydığını hissettim. Uykusuzluğumun nedenini görmek için gözümü açtığımda bacağının benimkine sürtünerek yerleştiğini gördüm.

"Yani." Dedi, kolunu omzuma dolayarak.

"Yani?" Temkinli bir şekilde sordum. Bu adam çok alıngandı.

"Bundan hoşlanacağını sanmıyorum, Tavşan." Beni kendine çekti, vücudunun sıcaklığı yorgun zihnimi uykuya daha da yaklaştırdı.

"Hayır." Mızızlandım.

"Evet." Başını sallayarak cevap verdi.

"Bu TEK şeyde sana yardım edersem güvende olacağımızı söylemiştin!"

"Ailenin güvende olacağını söyledim. Sen demedim. Ya da arkadaşların. Varsayalım ki var. Arkadaş canlısı birine benziyorsun." Uzun pembe saç örgülerimden birini aldı ve parmak eklemlerinin etrafında nazıkçe gezdirdi.

"Senden nefret ediyorum."

"Lich'in kalplerinin geri kalanı yok edilene kadar yol arkadaşısı olacağız." Yüzümdeki solgun ifadeye bakıp sırıttı. "Sana alışacağım."

"Veba gibi," diye mırıldandım.

Gözleri genişlerken ağzı açıldı. "Yorgunken çok hırsız oluyorsun, değil mi?"

"Uyku gelecekteki etkileşimlerde belirleyici bir faktör olabilir, evet." Büyük bir çabayla kendimi toparladım ve eve doğru yürümeye başladım. "Toplanıp yola çıkmadan önce benim evimde dinlenebiliriz." Takip edilip edilmediğimi görmek için arkama bakma zahmetine girmeden, hayatım boyunca seyahat ettiğim yolların tanıdık patikası beni eve götürdü.

"Güzel, daha fazla iknaya ihtiyacın olacağını düşünmüştüm." Fallon yanıma yaklaşarak konuştu. "Ölüm tehdidinden daha ikna edici ne olabilir emin değilim."

"Birkaç isim
sayabilirim." "Lütfen
sayma."

Bölüm 4

Fallon bana ters ters baktı. İri gövdesinin heybetli bir figür oluşturduğu kesindi. Ama bu asla geri adım atamayacağım bir konuydu. "Bu aptal insan eşyalarına ihtiyacın yok." Kültürsüz bir domuz gibi konuştu.

Göğsümü şişirdim ve bakışlarını üzerimde tuttum. "Beni zaten hiç işim olmayan aptal bir göreve sürüklüyorsun. Günlerimi bir de mevsimsiz lapa yiyerek geçireceğimi düşünüyorsan, beni şimdi öldürebilirsin."

"Arabanın yarısını onlarla doldurmanıza gerek yok! Neden bu kadar çoklar?" Hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırarak sordu.

Sabahtan beri bunu konuşuyorduk. Toplanmanın ne olduğuna dair fikirlerimiz gece ve gündüz kadar farklıydı. Önümdeki vahşi adam bana uygun bir silah gibi geldi ve sırtındaki kıyafetler yeterince iyi bir seçimdi. Ona bir iblis gibi çabuk iyileşemediğimi söyledikten sonra, ilaç ve diğer birkaç ihtiyacı kabul etti. Ama sanırım normal bir insan gibi dolu bir seyahat arabası hazırlamak çok fazla şey istemek demektir.

Dışarıda, en sevdiğim iki atım Crash ve Smash kişniyor ve kıpırdanıyorlardı. Şüphesiz onlar da bu dinsiz ve onun iyi yemek kavramını kavrayamamasına sinirlenmişlerdi. "Arabayı alabileceğimi söylemiştin zaten. O zaman neden üzerine ne koyduğumu umursuyorsun?"

"Atları yavaşlatır. Bu kadar baharata ihtiyacınız yok."

Gözlerim seğirdi. "Ben bir baharat tüccarıyım. Baharatlar için yaşarım. O kutuların çoğunun daha fazla tarçın içerdiğinden bahsetmiyorum bile. Hatırlatmama gerek var mı bilmem ama bu yolculukta aklınızın başınızda kalmasının tek nedeni bu!"

Fallon hayal kırıklığı içinde yumruklarını sıktı ama bu kez kollarını ateş sarmadı. Ki bu iyiydi. Sanırım. Eğer gömleklerini çıkarmayan erkeklerden hoşlanıyorsanız. "Eğer bizi yavaşlatırlarsa, bunu yerim!" Dedi, Crash'i göstererek. Gri aygırım ofladı ama Fallon hışımla uzaklaşırken ondan geri çekildi.

İçimi çektim ve kendimi koltuğuma bıraktım. Brie koltukta oturduğu yerden aşk romanının sayfalarını çeviriyordu. Sabahtan beri toplanmama yardım ediyor ve yeni yol arkadaşım la didişmemi izliyordu. "Dürüst olmak gerekirse," diye başladı kahvesine biraz daha şeker ekleyerek. "Sanırım ikinizin kemiğe ihtiyacı var."

"...aklını mı kaçırdın?"

Güldü ve omuz silkti. "Olabilir. Tek söylediğim orada bir alev olduğu ve o adamın bakışlarının bir hediye olduğu."

Brie haklıydı. Dün gece, Fallon'un göğsünün dikkat dağıtıcı varlığı olmadan sözcükleri oluşturabilmek için Chili'nin dolabını fazladan giysi bulmak için karıştırma cüretini göstermiştim. Ne yazık ki, yıpranmış gömlekler dar kalıplarıyla sorunumu daha da kötüleştirdi.

Arkadaşım kahvesini yudumladı ve gülümsedi. "Gömleğinin kalçalarına nasıl oturduğunu gördün mü?"

Bir insan o V şeklini nasıl alabilir

ki?" "Aşağı kız." Alay ettim.

"Kardeşi var mı?"

Kanepemden bir yastık aldım ve kafasına doğru fırlattım. Tam zamanında eğilerek yastığın

zararsız bir şekilde duvara çarpmasını sağladı. "O aşk romanlarından çok fazla okuyorsun." Arkadaşım kısa bir süre önce bitmek bilmeyen kitap stoğunu yenilemişti. Her ay, gezgin bir kitap tüccarı

kitanın dört bir yanından yazılmış romanlarla kasabaya gelirdi. Kasabaya adımını atar atmaz, Brie en iyi kitapları herkesten önce seçmem için beni de yanında sürüklerdi. Bu sayede peri masalları ve fantastik romanlarla sürekli içli dışlı olurdum, bu yüzden hiç şikayet etmezdim. Ara sıra onun aşk kitaplarından birine geçerdim. Bazıları ne kadar bayağı olsa da, tahmin edilebilir küçük köyümüzden güzel bir kaçış sunuyorlardı.

"En azından eğlendiğine sevindim!" Koltuğuma yığılmadan önce göğsüme son bir uzun etek attım. "İsteyeceğim son şey, beni esir alan kişi görünüş olarak yetenekli olsa bile, bir ölüm arayışında sürüklenmektir."

Tüm hayatım seçilmiş kahraman olmaktan kaçınmak üzerine planlanmıştı. Gösteriştan uzak durdum, çok gösterişli şeyler giymedim ve birkaç arkadaşım dışında kimseye görünmedim. Destansı bir macera düşüncesi kitaplarda kulağa harika geliyordu - ama ben orada kalmasını istiyordum. Gerçek hayatta bu eylemlerin korkunç sonuçları oluyordu. Sadece köyümü terk etmek bile insanı korkunç şeylere açık hale getiriyordu.

"Brie, ya o şeyi tekrar görürsem?"

Elindeki bardağı bırakırken yüzü ciddileşti. Yanıma geldi ve kanepeye oturarak bacaklarımı kucağına aldı. "Cinnamon, biz gençtik. Olanlar için kendini suçlamaya devam edemezsin."

"Biliyorum." İçimi çektim. Ama korku hâlâ oradaydı. Batakılık gizemli ve ölümcül bir yerdir. Birkaç yıl önce, daha genç ve aptal olan ben, bataklığın ötesinde ne gibi gizemler yattığını görmenin eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Kibrimin bedelini ağır ödedim. Kız kardeşimin boş mezarı, çizginin dışına çıktığınızda neler olduğunu hatırlatmaya yetiyor. Cherry'yi suyun altına sürükleyen karanlık, çarpık bir elin anıları hâlâ peşimi bırakmıyordu. Ondan sonra maceralara atılmayı bıraktım. Eski erkek arkadaşım Glen'i çok üzmüştüm.

Macera hikâyelerine olan sevgimi her zaman paylaşmıştı ve her zaman Myva'nın seçilmiş kahramanlarından biri olmaktan bahsederdi - ama Cherry'yi kaybetmek her şeyi değiştirdi. Ayrıldığımız için onu suçlamıyordum ama yine de acı veriyordu. Sadece artık hayatta aynı şeyleri istemiyorduk. O, bilinmeyene adım atmanın sonuçlarının dehşetini ve acısını bir kenara itebiliyordu. Ben yapamadım. "Benimle gelir misin? En azından kapıya kadar?"

"Sormana bile gerek yok." Brie cevap verdi.

Fallon insan formunda kaldı ve ailemle vedalaşmam için bana zaman tanımak amacıyla uzak durdu. Doğal olarak, annem ayrılacağım düşüncesiyle endişeden hasta oldu, ama onu yol arkadaşımın beni her şeyden koruyacak kadar güçlü olduğuna ikna ettim. En kısa zamanda geri döneceğimi söyledim. Babam yayımı en az altı kez çılgınca yeniden gerdi. Sadece doğru ateşlediğinden emin olmak için. İşaret ettiği her hedefe ok attıktan sonra, hedefimin hâlâ doğru olduğunu gören babam rahat bir nefes aldı.

Arabayı tamamen dolduran Brie benimle birlikte Myva'nın büyüünün bizi Bayou'dan ayırdığı bariyerin bulunduğu köyün eteklerine kadar geldi. Kadeh parçalandıktan sonra ortadan kayboldu. Fallon'un sözüne sadık kalarak, bölgemize hiçbir iblis gelmedi. Dürüst olmak gerekirse nasıl emin değildim. Soramayacak kadar huysuz görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek." Brie beni sıkıca kucaklayarak "Her şey yoluna girecek" dedi. "Bunu sadece bir iş gezisi olarak düşün. Baharatlarını krallığın dört bir yanına satabilirsin. Her yerden yeni müşteriler bulabilirsin."

"Evet," dedim biraz neşelenerek. Tabii ki, bu sadece bir iş gezisi. Kardeşlerim sürekli seyahat eder ve onlara hiçbir şey olmaz."

"İşte böyle!" dedi neşeye.

"İblis arkadaşın yakında seninle burada buluşacak mı?" Brie sordu.

"Evet, ana yolda bekleyeceğini söyledi." Kendimi arabanın önüne çıkarmak için döndüm.

Arabayı.

"O kadar hızlı değil, Hotpepper!" Arkamızdan bir ses bağırdı.

Hayal kırıklığı içinde inlerken gözlerim doldu. *Son birkaç gündür yeterince şey yaşamamış mıydım?* "Huckabee." Arkamı döndüğümde homurdandım. Beş kardeşin en büyüğü ve en acımasız olan Tyler Huckabee kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu. Çok daha küçük olan Harper arkasından bakarken yüzünde sadece babasının sevebileceği bir alay vardı.

"Ne istiyorsun Tyler?" Brie yanıma gelerek sordu.

"Küçük kız, bunun seninle bir ilgisi yok." Pislik herif arkadaşımı başından savarak konuştu. Brie öfkeyle dişlerini sıktı.

Tyler göğsünü kabarttı ve pazularını esnetti. Sanki bunun beni korkutması gerekiyordu. Bu korkağın bana yaklaşmasının tek sebebinin kardeşlerimin görünürde olmaması olduğunu biliyordum. Kasabadan ayrılmadıkları sürece kimse bariyerin kenarına gelmezdi. Tahmin etmem gerekirse, bu salak bizi diğer meraklı gözlerden kurtulana kadar takip etti. Korkak herif.

"Harper bana ona bir özür borçlu olduğunuzu söyledi." Sert bir şekilde söyledi. "Dün gece sarhoş olup zavallı çocuğu ormanda kovaladığınızı söylüyor. Bu yüzden onun sıkıntıları için tazminat talep ediyoruz!"

"İşte böyle!" Küçük kardeş saklandığı yerden bağırdı.

Sahte bir şaşkınlıkla elimi ağızıma götürürken gözlerim büyüdü. "Özür mü?" Nefes nefese kaldım. "Tabii ki! Sadece bir dakika, lütfen!" Ben arabanın arkasındaki eşyalarımı karıştırırken Brie soru sorarcasına bana baktı.

Tyler zaferle kardeşine baktı ve sabırla bekledi. "İşte bu kadar, hoşuma gitti! Zavallı çocuğu korkutmak için en azından bunu yapabilirsin." Ofladı.

"Evet, evet, elbette." Yatıştırıcı bir tonda, aradığım şeyi bulduğumu söyledim.

"Senin gibi küçük kadınlar terbiyelerine dikkat etmeli. Kardeşimi korkutmaya hakkın yok-" Elma çenesinin ortasına isabet edince Tyler'ın yüzü gerildi. Birkaç adım geriye sendeledi ve Harper'a takılarak ikisini de yere düşürdü.

Brie çamurun içindeki iki aptala gülerken yanlarını tuttu. "Aptal kardeşin sana geçen gece beni soymaya çalıştığını söyledi mi? Yoksa o kısmı atladı mı?" Ona tükürdüm.

Yaşlı Huckabee ayağa fırladı ve öfkeyle yumruklarını sıktı. "Bu sadece çocukların şakası, Cinnamon; buna hakkın yoktu!"

"Bunun için özür dileyeceğimi düşünüyorsan kıcıımı öpmeye hakkın var, Huckabee!" Adını bir küfür gibi tükürdüm. "O küçük pisliği ormanda kovalamak en azından yapabileceğim bir şeydi."

Tyler hırladı ve bana doğru yürüdü. Eteğimin altından bir elma daha çıkardım ve meyveyi doğrudan karnına fırlattım. Bu güç adamdan tatmin edici bir homurtu çıkardı ama yoluna devam etti. Tyler Brie'yi yolundan itti, beni elbisemin önünden yakaladı ve arabaya çarptı. Crash arkasına baktı ve hayal kırıklığı içinde ayağını yere vurdu ama arabanın önüne bağlı olduğu için izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Tıslayan jaguarlar, erkeklerin beni bir şeylere çarpmasından bıktım. "Özür dilemen için sana son bir şans vereceğim, Tarçın." Kokuşmuş nefesi yüzümde yuvarlanıyor, tiksintiyle dudağımı kıvırmama neden oluyordu.

"Yoksa ne olur?" Alay ettim. "Kardeşlerim tekrar buraya gelir gelmez kuyruğunu kıstırıp kaçacak mısın? Hepimiz biliyoruz ki siz aptal kardeşler sadece konuşursunuz ve hiçbir şey yapmazsınız. Sanki buranın sahibiymişsiniz gibi ortalıkta dolanıp duruyorsunuz, oysa tek yaptığınız bir avuç insan gibi herkesin başına bela açmak-" Elinin tersiyle yüzüme sertçe vurdu. Acısı çok şiddetliydi ama ona bağırarak tatmin olma fırsatı vermiyordum.

"Bırak onu, seni domuz!" Brie, Tyler'ın kolunu tutarak onu çekmeye çalıştı ama Tyler onun için çok güçlüydü. Bu hıyarın, sadece Brie ve benim olduğumuzu bildiğinde şansını deneyeceğini düşündüm. Keşke

gözlerine biber sıkamak için.

"Tavşan." Soğuk bir ses geldi.

Tyler döndüğünde Fallon'un birkaç adım arkasında durduğunu gördü. Buraya ne zaman geldi? Adam hayalet gibi hareket ediyordu, yemin ederim.

İblis durumu meraklı bir bakışla inceledikten sonra Tyler'ı aşağı yukarı süzdü. "Bu adam senin değerli arkadaşlarından biri mi?" diye sordu Fallon. "O da ailenin bir parçası gibi görünmüyor."

"Bu hıyar mı? Hayatta olmaz!" Ona bağırdım. İblisin dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Dehşet midemin çukuruna doldu.

"Güzel." Basitçe söyledi.

Bir anda, en yaşlı Huckabee üzerimden kalktı. Kıçımın üzerine bir gümbürtüyle düştüm ve Tyler'ın yerde diz çöktüğünü görmek için başımı kaldırdım. Fallon onun arkasındaydı, adamın kollarından birini tutarken bir ayağını da sırtına koymuştu. Sonra, mide bulandırıcı bir patlamayla, Fallon yakaladığı kolu ona doğru çevirdi. Tyler, ön kolundan fırlayan beyaz bir kemikten taze kan fişkirirken, bir başka çekişle acı içinde çığlık attı.

Brie çığlık atarak geriye düştü ve önündeki dehşet gösterisinden hızla uzaklaştı. Harper'ın nefesi kesildi ve kardeşine doğru bir adım attı.

İblis zalim bir sırıtişla kılıcını kınından çıkardı ve genç çocuğa baktı. "Yoluma çıkarsan, sıradaki sen olursun."

Harper bir an için gözlerini kocaman açarak baktı. Korkusu onu alt etti ve olduğu yerde kaldı. Fallon'un kılıcı Tyler'ın boynuna doğru yükselirken güneş ışığında parlıyordu.

"Senin derdin ne be adam?!" Tyler çığlık attı, kırık kolundan kurtulmaya çalışıyordu.

Kol.

Saldırgan kılıcını yerleştirirken çığlığı cevapsız kaldı. "Fallon, dur!

Ne yapıyorsun?!" diye bağırdım.

Siyah saçlı adam derin bir iç çekti ve bana baktı. "Çok açık değil mi? Ben bunu öldürüyorum yer israfı."

"Neden?!" Bıkkınlıkla haykırdım. Bu adamla ilgili her şey birbiri ardına geliyordu.

Fallon'un kılıcının ucu Tyler'ın omzuna bir iki santim derinliğinde saplandı. Acı içinde haykırdı ama mücadele etmeyi bıraktı. "Az önce onun arkadaşın olmadığını söyledin. Yani o adil bir oyun."

"O adil bir oyun değil!" Tersledim. "Burada kimse adil bir oyun değil. Kılıcını indir, seni çılgın insan!" İblisin vahşi düşmanlığı karşısında dizlerim titredi. Bunu yapacaktı. Tyler'ı bir tokat yüzünden öldürebilirdi.

Fallon'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Tyler'ın omzundaki kılıcı çıkardı. "Kımıldama." Emretti. Sonra bana doğru yürüdü ve diz çöktü. Sert bir el çenemi kaldırdı ve yüzümü yana çevirdi. Yanağımdaki kızarmış çürüğe baktı ve kaşlarını çatı. "Peki bunu kim yaptı?"

Koyu renk gözlerinin yoğunluğu bir an için ne diyeceğimi şaşırmama neden oldu. "O yaptı." Mırıldandım. "O zaman neden onu savunuyorsun?"

"Çünkü... çünkü insanları öylece öldüremezsiniz!" Dedim. "Böyle küçük bir şey için değil. en azından."

Fallon başını yana eğdi. "Küçük mü? Sana vurdu."

"Evet, ama bu yüzden onu öldüremezsın!" Kardeşlerimin üzerine atlayıp onu dövmelelerini sağlamaya niyetliydim.

ama onu öldüremezsınız. Kesinlikle yapabilirsin. Zahmetsizce."

"Şey... Bir tokat yüzünden ölmesini istemiyorum. Kolunu kırmak yeterli değil mi?"

Fallon hiçbir şey söylemedi. Tyler'a baktı, yere yığılmış, kolunu tutuyordu. İblis kolumu tuttu ve nazikçe ayağa kalkmama yardım etti. "Burası senin köyün." Azar azar söyledi. "Hadi yolumuza gidelim, Tavşan. Daha fazla zaman kaybetmemeyi tercih ederim."

Harper o anda sesini bulur gibi oldu. "Bekle, öylece-"

"Harper!" Tersledim. Eğer o çocukta kendini koruma duygusu olsaydı, uyarıma kulak verirdi. "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

Çilli yüzü önce kardeşine, sonra bana baktı ve ağzını kapatıp şöyle dedi

Aşağı

Tanrıya şükür tam bir dangalak değil.

Arabadaki yerime oturdum ve dizginleri tuttum. Fallon yanıma oturdu ve kılıcını yanına koydu. Dizginleri hafifçe sallayarak Crash & Smash köyün kenarından tırısla geçtiler. Yüzündeki endişeyi görmek için en iyi arkadaşşıma son bir kez baktım. *Her şey yoluna girecek.* Kendi kendime bir mantra gibi tekrarladım.

Sadece birkaç fincan daha kırmam gerekiyor.

Bölüm 5

Bir süre sessizlik içinde yolculuk **ettik**. Yanımdaki adamı kızdırma düşüncesi çenemi kapalı tutmam için fazlasıyla yeterli bir teşvikti. Onunla konuşmak ve ona bakmak yerine etrafımdaki manzaraları seyrettim ve Wandermere'e giden rotamızı planladım. Kardeşimin söylediği doğruysa, Doğu şehri arabayla en az beş gün sürüyordu - ama şu anda bulunduğum yerden bataklık sonsuz gibi geliyordu.

Yosunlar selvi ağaçlarından bir düğün duvağı gibi sarkarken, aşağıdaki bulanık sular ağaçları yansıtmaya yetecek kadar yansımaya sahipti. Ancak, derinliklerinde yatan sırları saklayacak kadar karanlık kalıyordu. Atlar dolambaçlı patikada ilerlerken her türden cıvıltı, vıraklama, tıslama, homurdanma gibi hayvan sesleri duyuluyordu. Yakınlarda, büyük bir su sıçraması duydum. Bu en kötüsüydü. Her türlü canavar yakınlarda gizlenebilir ve suyu mükemmel bir siper olarak kullanabilirdi.

Lütfen. Lütfen sadece bir timsah ol! Kötü bir timsah yeni bir şey değildi. Hatta iyi bile yiyebiliyorlardı. Ama Volsog kapısı açıkken, dışarıda başka ne olduğunu söylemek mümkün değildi.

Yanımda Fallon sinirli bir ses çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. "Ne oldu?" diye sordu.

İrkildim ama ona bakmadım. "Ne ne?"

Kıvrık boynuzuna takılan bir parça yosunu savurdu. "Ayrıldığımızdan beri kıpırdanıp duruyorsun ve bana bakmayı reddediyorsun. Ne oldu?" diye sordu.

Ona bakarken ağzım bir karış açık kaldı. "Ne oldu? Gözümün önünde neredeyse bir adamın kolunu koparıyordun!" Manzarayı göstermek için elimi etrafımızda salladım. "Kelimenin tam anlamıyla herhangi bir efsanevi canavarın sularda gizlenebileceği vahşi doğaya sürüklendiğimden bahsetmiyorum bile! Sanırım biraz stresli olduğumu söyleyebilirsiniz!"

"Oh."

DIYOR KI.

"Dürüst olacağım; o aptalı cezalandırdığım için bana neden kızgın olduğunuzu anlamıyorum. Yapmaması gereken bir dövüşü seçti ve kaybetti. Benim geldiğim yerde, bu kadar zayıf bir şeyi öldürmek merhametli bir davranış olurdu. Etrafındaki efsanelerden ve canavarlardan korkmana gelince: Sana söz veriyorum, küçük Tavşan, en kötüsü benim. Başka hiçbir şeyin bize saldırma şansı yok."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Gözlerimi ona dikerek sordum. "En kötünün en kötüsüyle seyahat ediyor olmam mı?"

"En zayıf olanla seyahat etmeyi mi tercih edersin?" Bana bakarak sordu.

"Ben... hayır, sanırım tercih etmezdim."

"Eh, işte bu kadar." Fallon başını salladı ve sanki bu küçük sohbet odadaki jaguarı çözmüş gibi etrafındaki yeşilliğin tadını çıkarmaya geri döndü.

"Fallon," diye

seslendim. "Evet?"

"Etrafta dolaşıp insanları öldüremez ya da sakat bırakamazsın." Güldü ve saç örgülerimden biriyle oynadı. Bank üç kişinin oturması için yeterliydi ama iblis bana mümkün olduğunca az yer

birakmaya kararlı görünüyordu. Saçımı çekiştirdim ve koltuğun kendi tarafımda daha da kaydım. "Ben ciddiylim."

Sözde koruyucum, örgümün olduğu yerdeki eline ters ters baktı. Sanki oyuncağını elinden almışım gibi. Söylediklerimi düşünürken karanlık gözleri benimkileri buldu. Bakışlarını tuttum, bu konuda geri adım atmayı reddediyordum. Tyler tam bir baş belasıydı. Ama kardeşlerim ve ben, Tyler'ın

Huckabee yıllardır erkek. Bunun için ölümü hak etmedi.

Bir eli belime dolandı ve beni ona yaklaştırdı, yüzlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. "Son filakter yok olana kadar, sen benimsin." Boğazından alçak sesle hırladı. "Buna engel olan herkesten kurtulacağım." Fallon gözlerimi bir süre daha tuttu, herhangi bir direnç aradı. Hiçbir direnç bulamayınca belimi bıraktı ve geri çekildi. "Ama herhangi bir insanı öldürmekten kaçınacağım." Tekrar bana bakarak söyledi. "Eğer beni dinleyecek kadar akıllıysa."

Ben güçlü, bağımsız bir kadınum.

Ünlü Spicepepper çiftliğinin kendi bölümünü işletiyorum ve faturalarımı kendim ödüyorum. Bu beni kesinlikle tahrik etmedi.

Hayal meyal, bir iblisin duyma yetisinin ne kadar iyi olduğunu merak ettim. Eğer Fallon göğsümde devam eden davul solosunu duyabiliyorsa, bir sorunumuz var demektir.

Neyim var benim?

Boğazımı temizledim ve dizginlere hafifçe vurarak atlara hızlanmalarını söyledim. "Hava kararıyor. Yoldan çekilip geceyi geçirmek için kamp kurabileceğimiz bir yer bulmalıyız."

Kısa bir süre sonra, atları su kenarından yeterince uzakta, uzun ağaçlarla çevrili bir açıklığa götürdüm.

Fallon'la aramıza biraz mesafe koymak en iyi hareket tarzı gibi görünüyordu. Kerevitler için bir tuzak kurup suya atarak hızlıca işimi hallettim. Bundan sonra tüm dikkatimi atları dizginlerinden kurtarmaya ve küçük bir kamp kurmaya verdim.

Etrafta çok sayıda devrilmiş dal ve kütük vardı, bu yüzden ateş yakmak basit bir iş gibi görünüyordu. Ta ki iş lanet olası şeyi yakmaya gelene kadar. Fallon rahat bir ifadeyle çalışmamı izlerken ben alev almak için çubukları birbirine sürtme çabalarımda hüsrana uğradım.

"Neden. Yapmayacaksın. Sen. Işık?!" Kindle yığınınına doğru homurdandım.

"Neden sadece sormadın?" Kafamı kaldırdığımda, üzgün yığınının karşısında oturan arkadaşımı gördüm; çenesini yumruğuna dayamış bana bakıyordu. Boştaki elini dudaklarına götürdü, bir tünel açtı ve tahtanın her tarafına mavi alevler püskürttü.

Kindle hızla alev alınca sıçradım ve kırımın üzerine düştüm. Alevler hızla odunların üzerine yayılarak ısı sorunumuzu çözdü.

Oh. Doğru. O bir iblis.

Aklım aileme geri döndü. Fallon'un köyüme saldırmayı reddeden diğer iblisler hakkında söylediklerinde ciddi olduğuna inanmayı her şeyden çok istiyordum. Annem, babam ve kardeşlerim yemek masasının etrafında oturmuş, sık sık yaptığımız gibi gülüyor ve güzel yemekler yiyorlardı. Eğer orada olup onlarla birlikte gülemeseydim, en azından ruhumu doyurabilirdim.

Tuzağımı kuralı bir saatten fazla olmamıştı. Ancak bölgenin nadiren gezildiği biliniyordu; bu yüzden lezzetli küçük yaratıkların bol miktarda olabileceğini düşündüm.

Homurdanarak kendimi ateşten kaldırdım ve suya doğru yöneldim. Atlarım su içmeye hazır bir şekilde tırıs la arkamdan geliyordu. Neden bataklığın kenarına kadar kendi başlarına gelme zahmetine katlanmadıkları beni aşıyordu. Bir bataklık hortlağını kovmak için benden çok daha fazla şansları vardı.

Soğuk su toynaklarının etrafına sıçrarken Smash kocaman siyah başını salladı. Alt bacaklarının etrafındaki uzun beyaz tüyler hemen onun geri kalanı gibi koyu renkte ortaya çıktı. Crash onun hemen arkasından gelip suya daldı ve hemen sol tarafımı ıslattı. "Vay canına. Sağ ol dostum." İpi yakalamak için suya girmeden önce kollarımı yukarı çektim ve eteklerimi yukarı kaldırdım. Sertçe çektim ama tuzak zar zor hareket etti. "Ya iyi yiyoruz ya da bu çok derine battı."

Mırıldandım. Smash onu dürttü

burnunu omzuma dayadı ve ofladı.

"Oh, mükemmel, yardım etmek ister misin? Tut şunu." Ona ipin ucunu uzattım ve o da kaptı. Sonra, en iyi kız olarak, Smash döndü ve bataklık yatağından dışarı çıktı, tuzak çevredeki suyu köpürttü ve sudan hiç beklemediğim kadar çok kerevitte çıkmadan önce. Av ağzına kadar doluydu!

Bir çığlık attım ve Smash'i mükemmel çalışması için övdüm. Kasıla kasıla kamp alanına geri döndü ve diğer ata kuyruğunu sallayarak yeni övgüsünü onayladı. Aygırının yemekten başka bir şeyi umursadığından şüpheliydim ama sanırım kudretli Shire'in da bir gururu var.

İçinde bulunduğum durumdan hâlâ şikâyetçi olsam da, kaynatma vaadi her şeyi biraz daha katlanılabilir kılıyordu.

Fallon ise görkemli hazinemi görünce burnunu kıvırdı. "Bu da ne böyle?" Küçümseyerek söyledi.

"Bu kerevit ve akşam yemeğimiz olmak üzere."

"Beni bataklık örümcekleriyle mi beslemek istiyorsun?" Kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır, bizi bir bataklık lezzetiyle beslemek niyetindeyim! Nasıl bir küfür savurduğunun farkında değilsin!"

Tuzağa tekrar baktı. "Böyle iğrenç görünümlü yaratıkların tadı nasıl güzel olabilir anlamıyorum."

Ona acıyan bir ifadeyle baktım. "Oh, seni zavallı, zavallı, tatlı ruh. Öğreneceksin bugün."

Arkadaşım beni izledi ama ben kerevitleri temizlerken başka bir yorum yapmadı. pis yüzenleri uzaklaştırdım ve ateşin üzerinde biraz temiz su kaynattım. Patates ve limonların pişmesi için yeterli zaman geçtikten sonra kerevitleri ekledim. "Şimdi önemli kısım burası, gel de bak," diyerek onu yanıma çağırdım. İblis yanıma geldi ve itaatkâr bir şekilde tencereye baktı. "Çoğu insan baharatları, baharatları ve kerevitleri kaynatmanın geri kalanıyla birlikte hemen ekleyebileceğinizi düşünüyor. Bu insanlar yanılıyor ve bu yüzden partilerine gitmeden önce yemek yememiz gerekiyor, çünkü lanet kabuklu deniz ürünleri asla doğru soyulmuyor!"

"Bu kesinlikle kabul edilemez." Kuru bir şekilde cevap verdi.

"Bu iğnelemeyi görmezden geleceğim. Her neyse, bunun seviyeleri var! Patatesler yumuşadıktan sonra kerevitleri ekleyebilirsiniz. Birkaç dakikadan fazla karıştırmayın, sonra ateşi kısın."

Fallon bileğine bir fiske vurdu ve kamp ateşi söner gibi oldu.

Su kaynamasının bir kısmını kaybedince şaşkınlıkla göz kırptım. "Vay, vay, sen çok kurnaz birisin." Baharatlarımı ve mısırımı almak için arabaya geri döndüm. "Şimdi iyi şeyleri ekleyebilirsin!" Bir hamleyle kaynayan mısırın geri kalanını tencereye boşalttım. Hemen vaat edilen ziyafetin ağız sulandıran kokusuyla ödüllendirildim.

İki bardağı yakındaki bir kütüğün üzerine koyarak cebimden bir şişe bal likörü çıkardım ve doldurdum.

Fallon'un yakıcı bakışlarını ona bakmadan bile üzerimde hissedebiliyordum. "Dur bakalım," dedi şişeyi göstererek. "Az önce eteğinden koca bir şişe içki mi çıkardın?"

"Evet."

Bileklerime kadar uzanan mavi eteğime sanki dünyanın sırlarını saklıyormuş gibi baktı. "Cep bile göremiyorum."

"Oh, dış eteğin iç tarafındalar." Üstteki mavi eteği alttaki beyazı gösterecek şekilde geri çektim ve büyük yan cepten bir somun ekmek ve kurutulmuş sığır eti çıkardım. Neyse ki Crash sadece bal likörünü sakladığım sol tarafımı gösterdi. "Burada her zaman fazladan atıştırmalık

bulundururum."

Daha önce yüzünün güzel olduğunu düşünmüştüm ama güldüğünde düpedüz lanetli bir hal aldı. Ateş böcekleri etrafımızda dans ediyor, loş ışıktaki onun güçlü yüz hatlarını aydınlatıyordu. Günün erken saatlerinde onun acımasızlığını ilk elden görmemiş olsaydım, bu anı romantik bir şey sanabilirdim. Açık ateşte pişen kerevitlerin kokusu, yosunlarla kaplı gölgelikte parlayan ay ışığı suyun yüzeyinde yeşil mücevherler gibi parılıyordu. Elim, uzanıp yüzüne düşen mürekkep saçlarına dokunma arzusuyla titredi.

Kendini topl!

Bunun yerine ona kupasını uzattım. "Yemek şimdi bitmiş olmalı. Sana bir tabak hazırlayayım."

Kıkırdadı ve uzatılan kupayı aldı. "Evet, bataklık örümcekleriniz. İnsan yemeklerinizden daha fazlasını denemek için heyecanlandığımı itiraf etmeliyim. Olağanüstü kokuyor."

Ne kadar çabalasam da göğsümde oluşan gurur kabarmasını engelleyemedim. *Bu adam ve onun lanet yemek iltifatları.*

İkimizin de tabağı doluyken kerevitlerden birinin kafasını gövdesinden ayırdım ve ona höpürdeterek yutmanın doğru yolunu gösterdim.

O da aynı şeyi yapmadan önce bir an kaşlarını çatı. Fallon'un gözlerini kapatıp inlemesini şaşkınlıkla izledim.

Bakışlarım dolgun dudaklarının kenarından aşağı kayan bir meyve suyu izine kilitlendiğinde karnımın alt kısmında ısı birikti. Dalgınca, akıl sağlığımın çoğuyla birlikte onu da yaladı.

Bakışlarımı hızla kaçırarak patatesi ağzıma tıktırdım ve yemeye devam ettim. İblis sanki hayatında bir gün bile yemek yememiş gibi yemeğe saldırdı. Ben daha ilk tabağımı bitiremeden, o ikincileri yığdı, sonra da bardağını devirdi.

Bir an kupaya baktı, sonra bir tane daha doldurmak için şişeye uzandı. "Bu bira da ne? Hayatım boyunca neredeydi?"

"Böğürtlenli bal likörü." Dedim.

Şaşkın bakışları karşısında devam ettim. "Bal şarabı."

Onaylarcasına başını sallayarak yemeye devam etti. Ve yemeye. Ve yemeye. Sanırım çok şaşırmamalıyım. Boynuzlarını saymazsak adamın boyu en az iki metre olmalıydı. Sanırım bu, kahvaltıda artık kalmayacağı anlamına geliyordu.

Karnımı doyurduktan kısa bir süre sonra yatağıma yerleşmek için birkaç battaniye hazırladım.

Ne yazık ki, ne kadar dönüp dursam da uyku bir türlü gelmiyordu. Bataklıktan gelen sesler, ben uyurken olabilecek tüm korkunç olasılıkları hayal gücümde canlandırmama neden oluyordu. Gözlerimi her kapattığımda, başka bir tıslama ya da hırlama sesi tekrar uyanmama neden oluyordu.

Fallon bir ağaca yaslandığı yerden, "Sana söylemiştim," dedi. "Bu ormanda her ne varsa benimle boy ölçüşemez. Git uyu."

Yan tarafıma döndüm ve sönmekte olan kamp ateşinin üzerinden ona baktım. "Bu onu daha az korkutucu yapmaz! Ben de sana hâlâ tam olarak güvenmiyorum."

Göğsünün derinliklerinde bir kahkaha gümbürdedi. "Eğer seni öldürürsem, kim bana daha fazla bataklık örümceği pişirecek?" "Oh, çok komiksin." Dedim, sesim küçümseme doluydu, sonra tekrar döndüm ve en azından birkaç saat uyu.

"Bu da neydi?!" Fallon soluk soluğa bağırdı.

Kalbim hızla çarparak tekrar fırladım. "Ne? Ne duydun sen!"

İblis eliyle ağzını kapatarak etrafına bakındı. "Ah! Rüzgâr!"

"Bugün çok kötüsün!" Uzanmadan önce ona ters ters baktım. "Sen burada düpedüz bir alçak gibi davranırken sana neden güvenemediğimi merak ediyorum. Hayır," diye duraksadım ve ona döndüm. "Alçak çok masum bir kelime. Siz bayım, bir alçaksınız!" Fallon elini onun elinin üzerine koydu.

Gülmemek için kendini zor tutarak omuzları titremeye başlamadan önce göğsünü tuttu ve tam bir skandala uğramış gibi soluk soluğa kaldı. Sinirli bir öfkeyle başımı yastığıma gömdüm ve tekrar uyumaya çalıştım.

Fallon'ın vücudu tetikte bir şekilde yukarı fırladı. "Tavşan, dikkat et!"

Bir çılgınlıkla ayağa fırladım, battaniyeler ayak bileklerime dolandı ve koruyucumun bir ağaca yaslandığı noktaya doğru zıpladım. Çılgınca etrafıma bakınırken nefesim titredi ve arkasına daldım. "Neydi o?!"

Fallon kahkahayı bastı ve omzumu sıvazladı. "Özür dilerim, dayanamadım."

Yastığım yumuşak bir gümbürtüyle yüzüne çarptı ama yanındaki yerimden kıpırdamadım. Eğer gece saldıracak canavarlar varsa, önce onun kışını yiyebilirlerdi. "Şimdi uyuyacağım." Neredeyse beline kadar sokulmuş olduğumu düşünmemeye çalışarak hırladım. Sanırım korku gururu gölgede bırakmıştı.

"İyi geceler." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle cevap verdi.

Uykuya dalmadan önce Fallon'un elinin yan tarafıma hafifçe dokunduğunu hissettim.

Bataklığın geri kalanındaki yolculuk yorgunluk, daha tanımlanamayan sesler ve korkunç derecede bunaltıcı bir havayla bulanıklaştı. İlk iki günden sonra bir rutine girmeyi başardık. Atlar ilerlerken gün boş boş konuşarak geçiyordu. Arada sırada Fallon'a manzara ya da ilgisini çeken herhangi bir canlı hakkında bir şeyler gösteriyordum. Kendi itirafına göre, memleketi çok az şeyin yaşadığı donmuş bir dağdı. Yaşamın çeşitliliği ve sıcak hava ona tamamen yabancıydı.

Geceleri kamp kurardık ve ben de onun öldürdüğü yaratıkları pişirirdim. Yanıma uygun miktarda baharat almamdan bu kadar şikayetçi olan biri için, arazinin sunduğu her tür yiyeceği yeme arayışında kesinlikle çok fazla baharat tüketmişti. Dağındaki mutfak ne kadar sıkıcı olduğunu ancak hayal edebilirdim. Dördüncü gece, bataklığın sonuna ulaştığım için kendimi sersemlemiş buldum. Evimden hiç bu kadar uzaklaşmamıştım. Ya da başka bir yere, gerçekten.

"Köyüme gelirken Wandermere'den mi geçtiniz?" Gece için yerleştiğimizde ona sordum.

"Hayır," dedi Fallon tembelce, battaniyelerimden birine gömülerek. "Büyü beni ele geçirdiğinde zihnim bir sümüklü böcek kadar işe yaramaz hale geldi. Hatırladığım ilk şey senin bana o tarçın dalıyla vurmandı."

"Ah evet. Güzel zamanlar."

İblis gözlerini kamp ateşinin alevlerine dikti. "Yine de bu orman bana bir şey hatırlatıyor."

"Oh, o da ne?" Ateşin karşı tarafındaki yerimi alırken meraktan yanıyordum. Üstteki battaniyeye sarılmadan önce alttaki battaniyemi serdim. Fallon bana evinin manzarasını anlatmak dışında, evinden çok az bahsetti.

Konuşurken sesi ciddiye. "Tavşan, hiç Aç Adam'ı duydun mu?" Gözlerimi ona diktim. "Bana atıştırmalık bir şeyler istediğini söyleme şeklin bu mu?"

Alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır. Boş ver, aptalca. Sadece bir kocakarı masalı." Kuzguni saçlı adam etrafındaki ağaçların karanlık hatlarını taradı. Ağzı ince bir çizgi oluşturdu.

Cin, sadece seni korkutmaya çalışıyor. Sorma. Uyu hadi. Sorma! "Ne hakkında?"

Lanet olsun.

Gözlerini gecenin gölgelerinden ayırmayan Fallon dikleşti. "Derler ki, bir adam ormanda kaybolur ve açlıktan ölürse, Aç Adam olarak bilinen bir hortlağa dönüşür."

Ofladım ve tekrar yerime oturdum. "O kadar da korkutucu görünmüyor."

İblisin karanlık gözleri benimkileri buldu. "Sen öyle düşünmezsin. Ama bir ruh Aç Adam'a dönüştüğünde, artık yiyecek ve insanlar arasında ayırım yapamaz. Gecenin gölgelerini kullanarak bulabildikleri her şeyi kapar ve etlerini kemiklerinden ayırırlar. Ama ne kadar yerlerse yesinler, asla doymazlar."

Elimden geleni yapmama çabama rağmen, ateşin ötesindeki karanlığa bir göz attım. "Ama biriyle savaşabilirsin, değil mi? En kötülerin en kötüsü olduğunu söylemiştin."

"Elbette," dedi Fallon, ellerini ateşin yanında ısıtırken.

Biraz rahatladım.

"Eğer seni zamanında yakalayabilirsem. Gölge ellerinin şimşek kadar hızlı olduğu söylenir. Ne zaman uzanıp seni yakalayacağını asla bilemezsin."

Bir hareket gözüme çarptı. Görüşüm sola kaydı ve gölgeli bir elin ayağıma doğru yaklaştığını gördüm. Korkuyla çığlık attım. Kalbim kulaklarımda çarparak ateşin etrafından dolandım ve korunmak için Fallon'un üzerine atladım. "ELİ GÖRDÜM!" Az önce yattığım yeri işaret ederken vücudum titriyordu. "ÖLDÜR ONU, ÖLDÜR ONU!"

Fallon'un göğsü titredi. Başımı kaldırıp ona baktığımda gülünç bir şekilde sırtıttığını gördüm. Elini kaldırdı ve parmaklarını salladı. Gölgeleri ateşin üzerinde dans ediyordu.

Yüzüm yandı. "Sen... korkunçsun."

Kollarını gövdemin etrafına doladı ve gülerek beni kucağına oturttu. "Bunu çok kolaylaştırıyorsun."

Üzerinden atlarken ellerini savurdum. Eski yerime geri dönerken uzaktan gelen bir çığlık sesi donup kalmama neden oldu. Etrafıma bakındım ve battaniyemi omuzlarıma daha sıkı sardım. "Aç Adam diye bir şey yoktur."

Fallon uzandı ve tekrar içine kapandı. "Yoksa var mı?"

Tanımlanamayan başka bir sesle derim diken diken oldu. "Muhtemelen sadece bir baykuştur!" "Mm-hmm."

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak Fallon'a geri döndüm ve yanına uzandım. Arkasını dönmeden bile yüzündeki sırıtışı hissedebiliyordum. "Önce sen yeneceksin diye." Battaniyemin içine gömülerek tersledim.

Tekrar uyandığımda hava hâlâ karanlıktı. Soğuk sis ıslak bir çarşaf gibi üzerime çökmüş, battaniyemin içine daha da gömülmeme neden olmuştu. Sonra, karanlığın çok uzaklarında, hafif bir ağlama sesi duydum.

Bu Fallon olamaz, değil mi? İblisi öfke ya da kendini beğenmişlikten başka bir duyguyla hayal edemiyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bedenim çok ağırdı. Ağlama sesleri arttıkça uyku zihnimi bulandırıyor. Hâlâ orada olup olmadığını görmek için elimi yanıma uzattım ama soğuk zeminden başka bir şey hissetmedim. Sonunda inledim ve kendimi oturmaya zorladım.

"Fallon?" Cevap gelmedi. Sis o kadar yoğun ki burnumun önünü zar zor görebiliyordum. *Onun yanında uyuyakaldığımı biliyordum.* "Nereye gitti?" Başım taştan yapılmış gibi hissediyordum. Sis içinden ağlayan bir ses konuşuyor gibiydi. "nimon..." gerisi gece havasında kayboldu. Hangi yönden geldiğini görmek için ona odaklanmaya çalıştım. Düşünmek bile çok zordu. Gözlerimi ovuşturmak uyuşukluğu gidermek için çok az işe yaradı, ama yapabildiğim kadarını silkeledim.

"Fallon, sen misin?" Seslendim.

"Cin." Ses yumuşaktı ve korkmuş gibiydi. Sanki bilmem gerekiyormuş gibi kafamın içinde keskin bir şekilde çınladı.

Yaklaşmaya çalışmak için ayağa kalktım. "Ben buradayım! Neredesin?" ". . . . **B u r a d a y ı m .**" Tanrıça, bu ses çok tanıdık geliyordu.

".....sister.....Buradayım..."

Dehşet vücudumu sardı ve dizlerim büküldü. Cherry. Bu Cherry'nin sesiydi! Sisini içinde çılginca onu ararken ellerim titriyordu. Eğer yaşıyorsa... eğer Cherry bir şekilde hayatta kaldıysa, onu bulmalıydım!

"Cherry!" Çığlık attım. "Konuşmaya devam et. Geliyorum!" Ayağa fırladım ve sese doğru koştum.

"...Ben buradayım..."

Yeşilliklerin arasından geçerken çıplak ayaklarımın altında çamur ezildi. Hava çok soğuktu. Kinnamo'nun bu kadar soğuk olabileceğini hiç bilmiyordum. Cherry suyun içindeyse donabilirdi. Ona ulaşmalıydım. "Konuşmaya devam et!" Yalvardım. Sözlerim yüzümün etrafında bir buğu olarak çıktı. Bu normal miydi? Nefesini nasıl görebiliyordun?

Ayağım bir sarmaşığa takıldı ve tökezleyerek bir yamaca çarpıp suya yuvarlandım. Ellerim kıyıdaki çamura batarken titredim ama kendimi yukarı ittim. "Kiraz?"

"Ben buradayım."

Döndüğümde suyun ilerisinde duran bir figür gördüm. Elini bana doğru kaldırarak beni yaklaştırmaya çalıştı. "Ben buradayım."

Küçük kız kardeşimin tatlı yüzünü seçebilecek kadar yaklaştığımda gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü. Keçeleşmiş siyah saç örgüleri yüzüne yapışmış, değerli koyu kahverengi teniyle kontrast oluşturuyordu. Kir ve çamur içindeydi ama bu oydu! Yaşıyordu! Cherry bana gülümsedi ve beni yanına çağırdı. "Üşüyorum. Burası çok soğuk."

"Sorun yok, şimdi yanındayım. Kampımda battaniyelerim var. Isınıp eve dönebiliriz!" Suya daha fazla girdiğimde su belime kadar yükseldi. *Ne zamandır buradaydı? Bacakları donmuş olmalı.*

"Tavşan, dur!"

Arkamda, Fallon bankta çılgına dönmüş bir halde duruyordu. Saçları yüzüne dağılmıştı ve giysileri sanki zorla giydirilmiş gibi buruş buruştu. Tuhaftı. Bir iblisin bu kadar dağınık görünebileceğini bilmiyordum. "Orada öylece durma. Kardeşimi bu sudan çıkarmama yardım et." Cherry'ye döndüğümde onun okunamayan bir ifadeyle iblise baktığını gördüm. Korkması gayet doğaldı sanırım. "Merak etme," dedim ona doğru uzanarak. "Korkunç görünüyor, biliyorum. Ama o benimle birlikte."

"Kahretsin kadın, o senin kız kardeşin değil, dur!" Suya doğru bir adım attı ve kılıcının kabzasını kavradı. "Yavaşça geri çekil ve yanıma gel. Şimdi." Ses tonundaki uyarı yarı tehdit gibiydi. Sanki azarlanması gereken bir çocukmuşum gibi.

Yüzüm öfkeyle buruştu. "Yerde bulduğun mantarları falan mı yedin? Bu ses tonunu başka nereden aldın bilmiyorum. Sadece onu buradan çıkarmama yardım et." Cherry'ye mahcup bir şekilde gülümsedim ve kaba davranışı için özür dilemek üzere ağzımı açtım.

"Tavşan!" Kükredi. "Arkasına bak!"

"Ne?" Cherry sonunda bakışlarını Fallon'dan ayırıp bana gülümsedi. Kollarını tekrar bana doğru kaldırdı, onu kendime çekmemi bekliyordu. Ama ben yana doğru eğilip yüzünü geçtim ve aşağıya baktım. Orada, suyun kenarından yukarıya doğru bakan, hayatımda gördüğüm en iğrenç siyah köpek duruyordu. Ağzında hançere benzeyen keskin dişler vardı ve uzun tüyleri başının tepesinden vücudunun tabanına doğru uzanıyordu. Sudan çıktıkça kürkü iğneler gibi sivriliyordu. Sırtından kuyruğunun dibine kadar inen dikenli kürk izini takip ettim, orada kıvrıldı ve... Cherry'nin sırtında son buldu.

Tökezleyerek ondan uzaklaştım. Kız kardeşimin vücudu aniden parıldadı ve kayboldu, rakun benzeri bir el durduğu yerden fırladı ve omzumu yakaladı. Kara köpek suyun altına daldı ve

beni de ucube kuyruk eliyle birlikte sürükledi. ılık atmaya çalıştım ama ciğerlerim

Su. Çaresizce omzumdaki eli pençelemeye çalıştım ve canavara tekme attım. İğneli kürkü baldırlarıma battı ama tekmelemeye ve çırpınmaya devam ettim.

Yaratık beni daha da derine sürüklerken itirazlarıma aldırmış etmedi. *Dört yıl önce olan şey bu olmalı.* Düşündüm. *Bu şey tek kız kardeşimi benden almıştı. Şimdi beni de almıştı.* Annemin yüzü aklıma geldi. Bir boş mezara daha çiçek koymak zorunda kalacaktı. Ne kadar çabuk yitip gittiğini, her gece nasıl ağladığını hatırladım. Onu umutsuzluktan kurtarmak aylar sürmüştü ve ben bunu ona tekrar yapmak üzereydim.

Özür dilerim anne. Çok özür dilerim.

Birkaç zayıf tekme daha atarken göğsümde havasızlık yanıyordu. Bir anda omzumdaki baskı kalktı. Köpek çığlık atıp çırpınırken çevredeki su koyu kırmızıya döndü. Umutsuzca yüzeye doğru yüzdüm ve su öksürerek kurtuldum. Fallon'un kılıcına saplanmış köpeği görmek için baktım; ısırmaya ve ona saldırmaya devam ediyordu. İblis canavarı çenesinin uçlarından yakaladı ve onları birbirinden ayırdı. Köpek ölmeden ve suya batmadan önce çeneleri kırılırken mide bulandırıcı bir çığlık attı - zavallı şeye zerre kadar sempati duyduğumdan değil.

Yarı ölü bir balığın zarafetiyle, kıyıya yığılmadan önce suyun kenarına doğru yüzdüm. Kollarım ve bacaklarım altımda puding gibi hissediyordum. Dallar ve çamur vücuduma ve artık harap olmuş saç örgülerime yapışmıştı. Bir daha asla hareket etmek istemedim. *Taze cehennem, bu korkunçtu.* Bir anda Fallon yanımda durdu. *Bu adam ne kadar hızlı hareket edebiliyordu?* Belki de yaklaştığını fark edemeyecek kadar yorgundum. Ürkütücü köpeği öldürmesine rağmen, hiç de kötü görünmüyordu. Giysileri çamurluydu ve gömleğinde kan lekeleri vardı - ama bahse girerim hiçbiri ona ait değildi. "Seni burada görmek ne güzel." Ortamı yumuşatmaya çalışarak sırttım. *Aptal, bu da neydi?*

Yüzünü buruşturdu ve diz çöktü. "Bir yerin incindi mi?" Sonra cevap beklemeden vücudumda herhangi bir yara olup olmadığını kontrol etmeye başladı.

Gözlerimi ondan kaçırdım. Görmek istediğim son şey gözlerindeki acıma duygusuydu. Bunu bilmem gerekirdi. "Oh, çok iyiyim. Hiç daha iyi olmamıştım."

Fallon bir kolunu gövdemden diğerini de bacaklarımın etrafına doladı ve beni kucağına aldı. Beni göğsüne yaslayıp bankaya doğru yürümeye başladığında şaşkın bir ciyaklama sesi çıkardım. "Ne yapıyorsun sen?"

İblis, yaralı bir hayvanı teselli etmek için kullanılan yumuşak bir tonda konuştu. "Seni kamp alanına geri götüreceğim. Ondan sonra seni yıkayacağız ve dinlenmeye bırakacağız." Bakışları önündeki patikadan hiç ayrılmadı. Fallon hızla ormanın içinden geçerek en son dinlenme yerimize geri döndü. Atlar umursamaz bir şekilde arabanın yanında uyuyorlardı. Ateşimiz hâlâ gecenin yıldızlarıyla yarışacak kıvılcımlar saçan küçük közler barındırıyordu.

"Kendi başıma yürüyebilirim." Ona tısladım. Gözyaşlarımla savaşırken boğazım düğümlendi. *Çok aptalcaydı.*

Kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürmeden önce ondan uzaklaşmalıyım.

"Yapabileceğini biliyorum. Ama yarı donmuş durumdasın, korkunç ve üzücü bir şey gördün ve dinlenmeye ihtiyacın var. O yüzden sana yardım etmeme izin ver." O kadar korkunç birinden hiç beklemediğim bir nezaketle beni nehir kıyısına bıraktı. O beni bırakana kadar ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Ellerim önümde titriyordu ve tek yapmak istediğim kıvrılıp ateşi yeniden alevlendirmektir. Fallon yüzümün önündeki küçük bir örgüyü kaldırdı ve diğerinden bir dal kopardı. Arkama oturup bir tanesini çözmeye başlarken iç çekti.

Başımı başka yöne çevirdim ve ona ters ters baktım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bunlar çok uzun sürdü!"

Titreyen halime bakarken yüzünde acımaya benzer bir ifade belirdi. "Evet, çok güzellerdi ama şimdi bataklık pisliğine bulandılar ve hepsini yıkayabileceğinden şüpheliyim.

"Onlar hala yerindeyken dışarı çık." Kafa derimin sol tarafından başladı, her bir örgüyü hızla çözdü. Fallon'un elleri bir erkeğe göre zayıf ve zarıftı. Parmakları her bir bölümü taradı ve bir sonraki örgüye geçmeden önce sıkı bukleleri birbirinden ayırdı. Bu rahatlatıcı his karşısında gözlerimi kapattım. Her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de her konuda haklıydı. Yorgunluktan ona doğru yığılmamak için her şeyimi verdim.

Karşı koymaya çalıştığım gözyaşlarım gözlerimde isyan etti. Utanç midemin çukurunda birikirken sertçe yutkundum. "Özür dilerim." Hüngür hüngür ağlayan bir aptala dönüşmeden yapabildiğim tek şey bu fısıltıydı.

Fallon ellerini serbest saçlarının yeni bir bölümünde gezdirdi. "O bir su köpeğiymiş. Gördüğünüz gibi avlarını suyun içine çekerek avlanırlar. Büyüleri karşı koyamayacağınız şeyler görmenizi bile sağlayabilir."

"Daha iyi bilmeliydim."

Hareketlerini durdurdu. "Nasıl? Canavarlarla savaşma konusunda bilmem gereken bir geçmişin var mı?" Sırıtarak söyledi. "Senden çok daha büyük yaratıkların daha küçük büyülere bile kurban gittiğini gördüm." Elleri tekrar yukarı kalktı, son sıkı örgüleri de çözmeye başladı.

Sel kapıları açıldığında omuzlarım sarsıldı. Çılgınca silmeye çalıştığım sıcak gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü. "Küçük kız kardeşim dört yıl önce kayboldu." Boğuk bir sesle söyledim. "Brie, Chili ve ben aptal çocukların yaptığı gibi keşif yapmak için bataklığa gitmiştik. En küçüğümüz olmasına rağmen, en cesurumuz olan Cherry bizden daha ileriye koştu. Ama o siyah... su köpeği onu kaptı ve nehre çekti. Haftalarca aradık ama hiçbir yerde yoktu. Kız kardeşimi aldı ve ben yine o lanet şeye kandım!"

Fallon hareketlerimi durdurdu ve elini alnıma koyarak beni ona yaslanmaya zorladı. Kolları belime dolandı ve beni sıkıca tuttu. Sırtı çok sıcaktı. Çenesini başımın üstüne dayadı ve başparmağıyla kolumu yavaşça okşadı. "Sadece ağla." Nefes aldı.

Ağladım. Gözlerim kızarana ve şişene kadar ona doğru hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Ona tutunurken ellerim belimi saran kolları kavradı. Tüm bu süre boyunca sabırla oturdu, sadece bana sarıldı.

Gözyaşlarım nihayet dindiğinde Fallon isteğim üzerine sabun, bıçak ve saç temizleyicisi almak için arabaya doğru ilerledi. Geri döndü ve botlarımın bağcıklarını çözdü. Eteğimin yan tarafındaki bağlantılara başlamadan önce her birini kaydırarak çıkardı. Parmakları giysi boyunca hızla ilerledi ve onu çekiştirmeye başladığında kaskatı kesildim. Tereddüt ettiğimde durdu ve bir kaşını kaldırdı. "Sana anlatılan iblis ve canavar hikâyelerinin aksine, titreyen, ağlayan bir kadın görmek beni tahrik etmiyor. Bu gece benden güvendesin."

"Bu gece mi?" Ben sordum.

Fallon alaycı bir gülümsemeyle göz kırptı. "Seni sevebileceğimi söylemiştim."

Onu itip ayağa kalkarken boğazımdan bir kahkaha kaçtı. Onun her yerine ağladıktan sonra herhangi bir edep noktası tartışmalı bir nokta gibi görünüyordu. Üzerimdeki diğer giysileri çıkarıp sabun kavanozu ve bıçakla birlikte nehre doğru ilerledim. Bugünden sonra bir daha suya silahsız girebileceğimden şüpheliydim. Bir erkeğin önünde ilk kez çıplak kalmıyordum ama başımı suya daldırırken yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Eğer o bunu büyütmeyecekse, ben de büyütmeyecektim. En azından su ılıktı. O sihirli köpeğin neden olduğu soğuk büyü her neyse, öldüğünde yok olmuş olmalıydı. Daha da dibe batarken soğuk uzuvlarım sıcak hissiyle karıncalandı. Lavanta sabunu kızarmış hislerimi yatıştırırken bıçağı ağızımda tuttum. Sonra ellerime biraz sürerek günün pisliğini temizledim.

Sabun elimden alınırken şaşkınlıkla ciyakladım. Fallon kendine de biraz alırken keyifle

homurdandı. "Ne? Ben de pisim."

Yanımda duran çırlıçıplak iblisi görünce çenem bir karış açıldı. Yani, ben de çıplaktım. Sadece onun benimle birlikte içeri gireceğini düşünmemiştim. Arkadaşım bana sırtını döndü ve kendini yıkamaya başladı. Sırtındaki sıkı kaslar hareket ettikçe dalgalanıyordu. Tanrım, arkamı dönmem gerekiyordu. Bu çok kabaydı. Başımı salladım ve etrafımda döndüm. Saç temizleyiciyi bankta bıraktığımı fark etmeden önce çamurun geri kalanını ustalıkla temizledim.

"Buna ihtiyacın var mıydı?" Fallon saç temizleyicisi kavanozunu uzatarak sordu. Kalın bir sesle yutkundum ve başımı sallayarak aldım.

"Meyve gibi kokuyor. Nedir bu?"

Küçük bir parçasını ellerime aldım ve saçlarımda gezdirmeye başladım. Kıvrırcık bukleler, su ağırlaştırdığı için artık kürek kemiklerimin altına kadar uzanıyordu. "Bu bir smrfm mrrm"

"Bıçak, kadın."

Doğru ya. Silahı ağzımdan çıkardıktan sonra tekrar denedim. "Köyümdeki kadınların yaptığı özel bir saç temizleyicisi. Saçlarımda sağlıklı kalması ve nemli havalarda kabarmaması için."

Fallon bana doğru kaydı. Vücudunun sıcaklığı benimkine sürtünmekten bir fısıltı kadar uzaktaydı. Kuzguni saçlarının kalın telleri omzuma değerken Fallon daha da yakınımaya eğilip içine çekti. "Sanırım bu diyardaki kadınlar kokularını bu kadar çekici hale getirmek için yüklü bir bedel ödemeye razı olmalılar."

Ağzım ona cevap verecek kelimeleri çıkarabilseydi gerçekten faydalı olurdu. Ancak dilim şişerek işe yaramaz bir karmaşaya dönüşmüş gibiydi. Fallon bir elini sabunla kaplı saçlarımda gezdirirken kalbim tek başına bir koşuşturmaya başladı. Boşta kalan eli aşağı uzanıp temizleyiciden biraz daha aldı ve buklelerime sürdü. Fallon'un rahat hareketleri başımın hafifçe geriye yatmasına neden olarak ona daha kolay erişim sağladı.

Rahatlamış mıydım yoksa tahrik mi olmuşum anlayamadım. İkisi de mi? Durum bir bütün olarak gülünçtü. Yolculuğa başlayalı üç günden az olmamıştı ve evimi tehdit eden adamla bataklıkta göğüs göğüse kalmıştım.

Fallon'un eli ensemden yukarıya doğru kayarak saçlarımdan aşağıya indi ve tüylerimi diken diken etti. Tanrım, bu çok güzel bir histi.

Yani, gerçekten o kadar kötü bir şey yaptı mı? Elbette Tyler'ın kolu kırıldı ama adam nesnel olarak korkunç. Öte yandan, Fallon beni kurtardı ve kız kardeşimi alan canavarı öldürdü.

Parmakları karışımı saçlarıma masaj yaparak yedirirken güçlü elleri başımın yan tarafına geldi. Bir inlemeye karşı koymak için dişlerimi sıktım. Bu adamın üzerimdeki etkisi daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Eski erkek arkadaşım Glen'le, beceriksizce beceriksizce ve garip öpüşmeler olmuştu. İkimiz de ne yaptığımızı bilemeyecek kadar genç ve deneyimsizdik. Ama bu iblisin başıma dokunuşuna bakılırsa, daha aşağılara inme düşüncesi neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Tyler bir süre tek kolla idare edebilirdi. Onun dokunuşuna daha da yaklaşırken huzurlu bir memnuniyet dudaklarımdan bir iç çekiş çıkardı. Belki de ne yaptığımı doğru dürüst düşünemeyecek kadar yorgun ve azgındım. Küçük bir çabayla gözlerimi açmaya ve Fallon'un parmaklarının hipnotik hissinden geri dönmeye zorladım. Önümüzde, yosun kaplı bir kütüğün yavaşça sürüklendiğini fark ettim. Daha doğrusu bize doğru.

"Fallon?" Yumuşakça

fısıldadım. "Evet?"

"Henüz tatmadığınız bir bayou lezzeti daha var."

İlgisini çekince ellerini yelelerimden çekti ve gözlerinde sorularla bana baktı. "Bu ne olabilir?"

Onun dokunuşunu kaybetmek bir suçtu ama beni gerçekliğe geri döndürdü. Önümdeki kütük neredeyse bir metre uzaktaydı, bu yüzden öne doğru bir adım attım ve bıçağımı burnunun olacağını tahmin ettiğim yere doğru olabildiğince sert salladım. Timsah şaha kalkıp dev kafasını çevirdiğinde bir diş senfonisi protesto edercesine tısladı. Hiç vakit kaybetmeden hançeri aldım ve yaratığın kafası ile sırtı arasına sokarak omurgasını kestim. Timsahın devasa vücudu kıpırdadı ve hareketsiz kalmadan önce kasıldı. Kemik kıran kuyruğu bir kez daha dalgalara çarparken, su havaya sıçradı. Dibe batmadan önce timsahı boynundan yakaladım ve kıyıya doğru yönlendirmeye başladım.

Timsahların Boohail'e girmek gibi kötü bir huyu vardı. Onları kasabanın içinden akan nehirde bulmanız pek sık olmazdı ama bulduğunuzda da her zaman birileri banyo yaparken ya da çocuklar suda oynarken olurdu. Asla çok dikkatli olamazdınız. En azından kızarttıktan sonra çok lezzetli oluyorlardı.

"Bana yardım edebilir misin?" Arkamı döndüğümde iblisimin yüzünde şaşkın bir ifadeyle orada durduğunu gördüm.

Elleri hâlâ sabunlu saç temizleyicisiyle doluydu, timsaha, sonra bana, sonra tekrar timsaha baktı. Kara kaşlarının arasında bir çatıklık belirdi. "Köyde sana vuran adam. Sevgilin miydi?"

İrkilerek ellerim timsahın boynundan kaydı. Yaratığın vücudu ayaklarımın dibine batmadan önce suya sıçradı. "Tyler?!" diye mırıldandım. "Hayır."

Ellerindeki sabunu silmek için eğilmeden önce bir adım öne çıktı. "Genç olan o zaman?" Kısa ve öz bir şekilde sordu.

"Ayrıca hayır, bende yok." Kollarımı tekrar avıma dolayarak timsahı bir kez daha kıyıya doğru sürüklemeye başladım. "Olsaydı bile, asla bir Huckabee olmazdı." Bu düşünce bile en iyi ihtimalle gülünçtü.

"Mükemmel, bu işi kolaylaştırıyor." Fallon hiçbir çıplak erkeğin sahip olmaması gereken bir güvenle bana doğru yürüdü. Karşımdaki dünya dışı güzellik kadar acı verici bir şekilde çarpıcı olsa bile. Düzgün kaslı kolu, üzerinden su damlacıkları yuvarlanırken parlıyordu. Göğsünün yırtık karnına kadar inen geniş düzlükleri o kadar mükemmeldi ki, paha biçilmez mermerden oyulup ince bir cilayla düzeltilmiş olduklarını düşünebilirdiniz. Kıyıya yaklaştıkça vücudu sudan daha da yükseliyordu, ta ki kendimi başka bir silah olarak düşünülebilecek bir şeye bakarken bulana kadar.

"Lanet olsun." *OH FİLE TOZUM, BUNU YÜKSEK SESLE SÖYLEDİM!* Fallon'un aleti dışında bir yere bakmaya çalışırken koyu tenimde kızıl bir utanç belirdi. Suyun sıçraması beni onun yaklaştığına dair uyardı. Timsahı ellerimden aldı ve zahmetsizce suyun dışına fırlattı. Canavar kamp ateşinin yanına sert bir gümbürtüyle indi.

Ona bakmayı reddettiğimde Fallon çenemi kavradı. "Bir erkeğin egosunu nasıl besleyeceğini kesinlikle biliyorsun, Tavşan." Kömür gözleri düpedüz yırtıcı bir ifadeyle beni içine çekerken ağzının kenarından çarpık bir gülümseme belirdi. "Bu görevi bitirdikten sonra gitmene izin vereceğimi sanmıyorum."

Ateşböcekleri midemin çukurunda canlı bir jig dansı yaptı. "Ne demek istiyorsun?" Boşta kalan eli köprücük kemiğimi ve boynumu okşarken soru kekeleyerek ağzımdan çıktı.

Şeytani bir sırıtış şok dalgalarını doğrudan içime gönderdi. "Yani, tüm bunlar bittiğinde seni karım olarak alacağım."

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi, iblis!" Cevabım bu kadar umutsuzca çıkmasaydı kulağa çok daha güçlü geleceğini hayal ediyorum.

"O zaman bu kadar ilginç olmamalıydın." Fallon'un nefesinin sıcaklığı yanağımda dans ederken eli saçlarıma gömüldü. Konuşurken dudakları hafifçe kulağıma değdi. "Yıkamayı bitir,

aşkim. Sonra saçını düzeltmene yardım edeceğim." Bununla birlikte yanağıma bir öpücük kondurdu ve

kamp alanına doğru yola çıktım. Onun sıcaklığını kaybetmek neredeyse ayaklarımı yerden kesti ve beklemediğim bir boşluk bıraktı. Bir an suyun kenarında öylece durdum, sersemlemiştim.

Bu da neydi böyle?

Bölüm 6

Ertesi gün işler garipti. Kampı toplayıp Wandermere'e doğru yola çıktığımızda Fallon alışılmadık derecede iyi bir ruh hali içinde görünüyordu. Hatta atları sevmek için durdu ve her zamanki "Toynak Canavarı" yerine onları isimleriyle çağırdı.

İblis benim baktığımı fark edince başını çevirdi. Yediği kurutulmuş timsah etinden bir parça kopardı ve bana uzattı. Onu aldım ve önümdeki yola geri döndüm. "Dün gece söylediklerin hakkında konuşacak mıyız?"

"Tartışacak ne var, aşkım?"

Tavşan'dan Aşk'a yapılan bu sıradan terfi karşısında irkildim. "Bu! Tam orada, bu da ne demek oluyor?"

Fallon daha yakına eğildi ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Sizin kültürünüzde insanlar evcil hayvan isimleri kullanmıyor mu?" Kaşlarını çattı ve bir an düşündü. "'Tatlım' diyebilirim ama pek uymuyor."

"Sen de beni çağırmamalısın! Benim adım Cinnamon. Ya da kısaca Cin. Ben senin karın değilim."

ya da."

"Tabii ki hayır, aşkım. Bunun için sana işaretimi koymam gerekir." Kıvrıkcık saçlarını taradı boynumdan uzaklaştırdı ve yumuşakça izini sürdü. "Sana tam buradan bir ısırık verirdim ve sihrimin bir kısmını sana aktarırdım." Omzumu köprücük kemiğimin hemen üzerinden öptüğünde içimden hafif bir elektrik şoku geçti. Sıçradım ve onu ittim. Koltuğun izin verdiği kadar uzağa kayarak ona kara bir bakış fırlattım. Fallon güldü ve yerine geri yerleşti. "Tabii ki, bu balayı evresini tetikler ve ellerimizi birbirimizden uzak tutamayız. Ne kadar baştan çıkarıcı olsan da aşkım, seni ölümcül bir ormanda anlamsızca becermemeyi tercih ederim."

"Pardon, balayı evresi mi? O da ne?"

Dudakları kıvrıldı. "Türümün çiftleşmiş bir çifti arasındaki büyü aktarımı afrodizyak görevi görür. Ortalama olarak birkaç hafta sürer."

Zihnim bu yeni bilgiyle döndü. Haftalarca kontrol edilemeyen şehvet mi? Bu iblisler gerçekten de oyun oynamıyorlardı. "Bunların hiçbirini kesinlikle kabul etmiyorum!"

"Neden olmasın? Bekâr olduğumu söylemiştin, oldukça iyi anlaştık, aramızda bir çekim var ve ben seni koruyabilecek kadar güçlüyüm."

Hiç şüphesiz, o güne kadar tanıdığım en kibirli adamdı. "Beni dört gündür tanıyorsun!"

Fallon sırtarak dizginleri elimden aldı ve atların hızlanmasını sağlamak için dizginlere hafifçe vurdu. "Evet. Ve bu dört gün içinde ailenle tanıştım."

"Ailemi tehdit ettin."

"Anlambilim. Birbirimizi defalarca kurtardık, birlikte çıplak kaldık ve senin dev bir kertenkeleyi hiç tereddüt etmeden öldürdüğünü gördüm." Beni belimden yakalamak için uzandı ve kendine çekti. "Dürüst olmak gerekirse, bu sonuncusu benim için anlaşılmayı mühürledi. Her zaman vahşi bir eş istemişimdir."

"Bu kadar mı? İblis evliliğinin temeli bir timsah öldürmek mi?" Ona kaşlarını çatarak baktım ama geri çekilmeye zahmet etmedim.

Uzun bir köprüye geldiğimizde beni sıkıca kavradı. O kömür gözleri daraldı

bölgeyi taradı. Bataklığın vahşi doğası onun kenarında duruyormuş gibi görünüyordu. Büyük bir nehrin üzerine oturmuş, diğer tarafı otlaklarla kaplı bir denizdi. Doğuda bir şehrin fısıltısını seçebiliyordum. "Kesinlikle yardımcı oluyor."

Dört iri yarı adam atların önüne atlayarak şaha kalkmalarına ve durmalarına neden oldu. Lider olduğunu tahmin ettiğim bir adam Smash'i dizginlerinden tutup çekmek için öne çıktı. Kulaklarından başının arkasına kadar uzanan dağınık bir saç halkası dışında saçları neredeyse tamamen dökülmüştü. Kel erkeklerin bunu neden saklamayı tercih ettiklerini bilmiyordum. Tıraş et gitsin.

Bana bakarken gözlerini kıstı, arkadaşımı ve elinin ucundaki giderek sinirlenen atı görmezden geldi. "Vay, vay, senin gibi güzel bir şey ne yapar, OORFF!" Öfkeli Smash, dizini aile mücevherlerine kadar getirerek ciğerlerindeki nefesi çaldı. Adam soluk soluğa yere yığıldı ama bu kısrağın hoşuna gitmeyecek kadar yakındı. Şaha kalktı ve toynağını adamın omzuna vurduktan sonra bir tekme daha savurdu. Lider yüzüstü toprağa düştü ve bayıldı. Kalan üç adam yere düşen yoldaşlarına iri gözlerle baktı.

Elimde değildi. Ben daha durduramadan kahkahalar patladı. Fallon da bana katıldı ve çok geçmeden ikimiz de yerdeki haydut özentisine gülerek ortalığı birbirine kattık. Bu durum arkadaşlarını kızdırmış olacak ki bir diğeri bıçağını çekerek öne atıldı. Ancak o, huysuz kısrağın ulaşamayacağı bir yerde duracak kadar akıllıydı. "Bakalım siz piçler değerli eşyalarınız alınıp sokak ortasında parçalandığınızda ne kadar gülmek isteyeceksiniz!" İnce yüzü alaycı bir ifadeyle buruştu. "Ya da belki ödeme olarak senin o güzel fahişenle sırayla birlikte oluruz." Sanki atım liderlerini öldürmemiş gibi, diğer yandaşları da aynı şekilde güldüler.

Oh. Haydut tecavüzcüler. Ne kadar klişe. Şaşırmış gibi bile yapamadım. Okuduğum her macera kitabında, kahramanın güzel bir kızın onurunu kurtarmak için bir grup haydudu yendiği en az bir sahne vardı. Ama ben bir kahramanla seyahat etmiyordum. Hayır. Ben bir kötü adamla seyahat eden şanslı bir enayiydim. Fallon'a baktığımda adamın kayıp olduğunu gördüm.

İnce yüzlü adamdan gelen bir çığlık dikkatimi tekrar ona çekti. Kötü adamım bu aptal adamı yere yatırmış ve kafasına defalarca yumruk atıyordu. Fallon'un alevli yumruklarından bir diş fırlarken adamın yüzünden kan fışkırdı. *Bir gömlek daha gitti.*

"Lanet olsun, bu adam bir iblis!" Diğer adamlardan biri ağladı. *Bunu yeni mi fark etti? Boynuzlar ele vermedi mi? Pek parlak bir grup değil.*

"Sızlanmayı bırak da yakala onu! Jeff'i öldürüyor!" Dörtlünün sonuncusu kızıl saçlı, şişman bir adamdı. Tarlada çalışan birinin yırtık pırtık giysilerini giymiş ve elinde bir mızrak tutuyordu. Söz konusu göbeğini kaşıyan adam bıçağını tutuyor ve iblisi kuşkuyla süzüyordu ama bir adım öne çıktı.

Fallon'a ara sıra haydutlarla savaşması için ne kadar güvensen de, aynı anda üç haydut biraz fazlaydı. Arabanın arkasına atlayıp yayımı ve sadağımı kaptım. Bu şeyi elime almalı epey olmuştu ama babam ihtiyaç duymamız ihtimaline karşı tüm çocuklarının atış yapmanın temellerini öğrenmesini isterdi. Eğer bu maceradan sağ çıkarsam, "Sana söylemiştim" demesine izin vermem gerekecekti. Yaşlı adam bu kadarını hak etti. Sadağımdan bir ok kaparak mızrakçıya doğru fırlattım. Fallon, göğüs göğüse bir durumda uzun menzilli bir silaha karşı savaşmakta en çok zorlanacak kişiydi.

İblis öfkeyle hırladı ve Jeff adındaki kum torbasını ayak bileklerinden yakalayarak bıçaklı diğer adama doğru savurdu. Bıçaklı adam uçarak köprünün korkuluklarına çarptı ve ahşap kalasların üzerinden sekerek durdu.

"GARY!" diye bağırdı mızrakçı, köprüde yere yığılmış adama bakarken. Mızrağını sıkıca kavradı ve baygın haldeki Jeff'i bileğinden tutmakta olan Fallon'a nişan aldı. "Bunu ödeyeceksin!"

Gözlerimi devirdim. "Yani, az önce arkadaşını seninle döven adama söyleyeceğim şey bu değil.

diğer arkadaşını bir bez bebekmiş gibi. Ama en iyi hayatını yaşa, sanırım."

Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilen mızrakçı ona baktı. "Pis bir iblis ve onun fahişesinden korkmuyorum!" Sırıttı ve mızrağını bana doğru çevirdi. "Onunla işim bittikten sonra, seni dizlerinin üstüne çöktüreceğim!" İğrenç dudaklarını müstehcen bir şekilde yaladı, bu gerçekten ihtiyacım olan tek davetti.

Oku geri çektim ve uçmasına izin verdim. Göğsünün sağ tarafına saplandı ve birkaç adım geriye doğru tökezledi. Fallon Jeffi tekrar savurarak mızrakçıyı havaya fırlattı ve bir çığlık atarak nehre düştü. Akıntı onu birkaç metre aşağıdaki şelalenin üzerinden dışarı fırlatmadan önce hızla suyun altına götürdü. *Adamım, bu hızlı bir akıntı.*

İblisim hüsrarla homurdandı ve Jeffi yolun kenarına fırlattı. "LANET OLSUN!" diye hırladı.

"Neyin var senin? Sen kazandın."

Bana bakarken omuzları çöktü. "Onu nehirde vurdum. Büyük ihtimalle onu öldürdüm."

"Evet, bundan sonra ayağa kalkacağını sanmıyorum." Diğer adamların hiç ayağa kalkıp kalkmadığından emin değildim.

Tekrar ayağa kalkmak da öyle.

"Değerli insanların daha fazlasını öldürmemeye çalışacağıma dair size söz vermiştim." Fallon etrafındaki adam karmaşasına kaşlarını çatarak baktı. Kollarındaki alevler dağılmış, gömleğinin kalıntıları hafifçe tütmeğe başlamıştı.

Utaniyor mu? Söylediklerimi ciddiye aldı. Belki de gerçek bir kötü adamla seyahat etmiyordum. Belki de sadece kötü adama yakındı. Bununla başa çıkabilirdim. "Fallon, sorun değil," dedim ona yumuşak bir ses tonuyla. Sadağı omzumdan silkerek yayı ve okları arabaya geri yerleştirdim. "Tecavüzcüleri ve hırsızları hiç sevmem. Eğer onları öldürmeseydin, eminim bana daha kötüsünü yaparlardı. Bu yüzden sonuncusunu vurdum. Sanırım Smash liderlerini öldürdü."

Gözlerimin içine bakmak için başını kaldırdı. "Üzgün değil misin?" "Hayır. Onlar tecavüzcüydü. Lütfen tecavüzcüleri öldürün."

İblis hınzırca sıritti ve biraz fazla heyecanlandığım için kadınsı organlarıma bir lanet yolladım. "Bunu yapabilirim."

"İşte ruh bu." Yanımdaki koltuğu okşayarak söyledim. Ayağa fırladı ve yanıma oturarak dizginleri salladı. Atlar yeniden hareketlendi ve köprüden tırısla geçtiler. Ufukta bir sonraki şehrin ana hatlarını görebiliyordum. İki numaralı fincan çok yakındaydı.

Fallon bir kolunu tekrar omuzlarıma dolayarak başımı göğsüne yasladı. "Bu benim karım olmayı kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, sen hala bir tecavüzcüsün."

Alay etti ve bana alaycı bir sırıtış attı. "O haydutları ortadan kaldırdığım için en azından birkaç puan kazandım."

"Evlilik teklifim puana dayalı bir sistem mi? Düğün resepsiyonunun nerede yapılacağına kimin karar vereceğini görmek için dövüşecek miyiz?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Kendimi kanıtlamak için daha iyi bir yol var mı? Bir iddiaya girmeye ne dersin?" Fallon düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Görevimizin sonuna kadar seni kazanmak için yeterli puanı toplayabilirsem, benim olmayı kabul edersin. Kalbini kazanmak için kaç puana ihtiyacım var?"

"Bin." Hemen söyledim.

Tereddüt etti ve bana deli bir kadınmışım gibi baktı. "Sen cimri birisin."

Dürüst olmak gerekirse, bu imkansız bir rakam gibi görünüyordu, ben de öyle yaptım. Bir iblisle evlenmek hayat planımın hiçbir yerinde yoktu, beni öldürebilecek aptalca bir maceraya asla atılmamakla aynı sırada yer alıyordu. Ama Fallon ısrarcı bir tipti. Beni dövebilecek bir adamı kızdırmaktansa

başka bir adamla... başka bir adamla. "Bu benim fiyatım. İster al, ister alma."

"Bin puan." Dişlerini gıcırdattı. "Diğer şartlarınız nedir?"

Gözlerimi kırptım, başka ne isteyeceğimi bilemiyordum. "Sanırım hepsi bu kadar. Eğer beni mutlu edebilir ya da iyi bir şey yapabilirsen sana puan vereceğim. Eğer bine ulaşamazsan, son kupa da yok olduktan sonra sağ salim eve döneceğim."

"Anlaştık o zaman?" İblis elini sıkıca kavradı.

Hafızamın köşelerinde, büyükannemin bana sadece aptalların iblislerle anlaşma yaptığını, çünkü Ölüm Kralı'nın ruhları bu şekilde satın aldığını söylediğini duyabiliyordum. Ayrıca kuzgunlarla konuşan çılgın bir yarasaydı, belki de Fallon'un ilgisinin sigortası buna değerdı. Sahte Tanrıça'nın kupalarını kırmak için bana ihtiyacı olabilirdi ama başka herhangi bir insanın da olabilirdi. Benden sıkılıp beni değiştirecek ya da öldürecek olursa, onu durdurmak için yapabileceğim pek bir şey olduğunu sanmıyordum. Görev bittiğinde, bir bahane bulup toplam puanı ona vermemek ve kaçmak için bir seçeneğim olacaktı. "Anlaştık." Elini tuttum ve sıkıca sıktım.

Yırtıcı sırtışı tüylerimi diken diken ederken elimi sıkıca kavradı. İçimdeki alarm sarsıldı ama geri çekilmeme fırsat vermeden beni kucağına çekti. Beni yakaladıktan sonra Fallon ayrık dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nefesim kesildi. Bir çaresizlik telaşı hissettim, dizlerimi güçsüz bırakan sıcaklığa teslim oldum. Zihnim hiçliğe boğulurken çekincelerim bulanıklaştı. Bir elini enseme yavaşça gezdirdikten sonra pembe buklelerimin arasından geçirerek beni olduğum yere hapsetti. Başımı eğdi ve beni önce nazikçe, sonra da dünyadönüp yanarken beni ona yapışmaya zorlayan şiddetli bir yoğunlukla öptü. Talepkâr dili dudaklarımı ayırdı, hissedebileceğimi bilmediğim vahşi hisler karşısında sinirlerim kızarana kadar beni tattı. Başımı geriye doğru çekerken haykırdım. Dilinin heyecan verici dokunuşunu boynumda hissettim. Yumuşak etime değen nefesi damarlarımda orman yangını gibi hissediliyordu.

Fısıltısı içimi kemiriyor gibiydi. "Küçük oyununun iç yüzünü göremediğimi mi sanıyorsun aşkım?" Fallon elini eteğimin altına soktu, atıştırmalık cebimi kenara itti ve kıkımı kavrayıp beni ona sürtmeden önce kalçamı nazikçe okşadı. "Beni istediğin kadar inkar et, ama ikimiz de bunun nasıl biteceğini biliyoruz. Bu arada, kurduğun savunmaları yıkmaktan zevk alacağım. Giysilerini dişlerimle parçaladıktan sonra hâlâ puan sayıyor olacak mısın merak ediyorum. Sonra, seni yere mıhladıktan sonra, ellerim o iri göğüslerinle alay ederken, onları öperken, yalarken... uçları dilimin altında sertleşene kadar, sonra dişlerimi üzerlerinde nazikçe gezdirirdim."

Zihnim ellerimle onu itmemi, bahsi daha başlamadan kaybetmeden bunu durdurmamı işaret etmeye çalıştı ama tek yaptığım dilini boynumda gezdirirken ona daha sıkı sarılmak oldu. "...Bu kalın kalçaların arasına yerleşmeden önce seni inleyen tüm küçük yerleri bulurken vücudunda aşağı doğru öpeceğim." Serbest eli geri gitti, kıkımdan yukarı ve tekrar aşağı hareket etmeden önce uyluklarımı okşadı. Boğazının derinliklerinde inledi ve hafifçe boynumu ısırıldı. "Birlikte yıkanırken başımı onların arasına gömmek ne kadar zordu biliyor musun? Bana iblis diyebilirsin küçük tavşan, ama burada zalim olan sensin. O tatlı amcık elinin altındayken benimle alay ediyorsun." Parmakları uyluğumun iç kısmına, göbeğimden bir fısıltı kadar uzağa daldığında ürperdim.

"Aminin tadına baktığımda bana kaç puan vereceksin? Klitorisinin küçük mücevherini bulana kadar yavaşça, gittikçe daha derine inerek yalayacağım... ve şiştiğini hissedene kadar dilimi üzerinde dolaştıracacağım. Yalayacağım, okşayacağım... ta ki sen bu kalçaları başımın etrafında sıkana kadar, beni boynuzlarımdan tutup daha derinlerine yönlendirene kadar. O zaman seni emeyeceğim. Ama seni rahatlatacak kadar değil. Yalvarmanı istiyorum, görüyorsun. Bunu o kadar nazikçe yapacağım ki...

Bana karşı bu kadar dikkatli olmayı bırak ve bana sakladığını bildiğim o ateşli cehennemi göster. O

Dilimi içine sokarım... tadına bakarım... yerim... klitorisini ovarken. Sen titreyip, seni almam için çığlık atana kadar durmayacağım. Bana açılana kadar sana ne kadar eziyet edebileceğimi göreceğim. Kibarlığım burada bitiyor. İçine gireceğim ve seni kabaca alacağım. Hafızana kazınana kadar her bir parçamı almanı sağlayacağım. Sen de böyle seviyorsun, değil mi aşkım? Sahte tanrıçan için uysal küçük kuzu yalanını sürdürebilirsin ama benden asla."

Başparmağı külotumu kaydırıp amıma sürtünürken haykırdım. İblis boynuma öpücükler kondurmadan önce yaka kemiğimi ısırdı. Umutsuzca tutarlı bir düşünce oluşturmaya çalışırken tenim onun tatlı ihlaliyle yandı. Başparmağı amımın kıvrımlarını okşarken kalın bir şekilde yutkundum. Daha derine erişmek için onları hafifçe araladı. Neden bu kadar iyi hissetmek zorundaydı ki?

"Fallon... dur." Sözlerim zar zor duyulabilen bir fısıltı olarak çıktı ama hareketleri yine de dondu.

Fallon ürpererek bir nefes verdi. "Beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum, Tarçın." Adımı dudaklarında duymak beni neredeyse parçalara ayırıyordu. "Senin gibi birini ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorsun. Sadece ne yapmamı istediğini söyle. Bunu senin için çok iyi yapacağım."

"Bırak beni." Bedenim istekle titriyordu; ondan hemen uzaklaşmam gerekiyordu. Başını omzuma yasladıktan sonra hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkardı. Derin bir nefes aldıktan sonra beni serbest bıraktı, ancak bacaklarım arabanın zemininde tutunmaya çalışırken beni sabitlemeye yardım etti. Atları durdurma zahmetine girmeden arabadan atladım ve başımı suya sokmak için nehre doğru koştum. Soğuk su sistemimdeki arzunun çoğunu şok etti.

Arkamdan Fallon'un yaklaştığını duyabiliyordum. Onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Yüz puan." "Ne?"

"Sadece... sadece atlara geri dön ve beni biraz yalnız bırak, ben de sana yüz puan vereyim." Teklifi kabul edip etmediğini görmek için arkama bakmadan bir an için bankta arkama yaslandım ve sert bir farkındalığa vardığımda başımı ellerimin arasına sakladım: *Bu iş bitmeden bir iblisle sikişeceğim.*

Bölüm 7

Wandermere kesinlikle muazzamdı. Sokaklar, mallarını satan satıcılar ve ileri geri koşuşturan meşgul insanlarla canlı ve kalabalıktı. Memleketim inanılmaz derecede küçük görünüyordu. Kapıdan girerken Fallon ve ben (çoğunlukla Fallon) birkaç tuhaf bakışla karşılaştık. Ancak yine de el sallayarak içeri girdik. Yanımda bir iblisle bir kasabaya girerken biraz dirençle karşılaşacağımı tahmin ediyordum ama belki de şehirlerde işler biraz farklı yürüyordu.

Bir kadın, bir satıcının egzotik kürklerinin fahiş fiyatları hakkında bağıırıyordu. Dükkân sahibi tüm bu konuşmalardan oldukça sıkılmış görünüyordu ama tezgâhındaki tuhaf kürkler dikkatimi çekmeden edemedim. Hayvan kürkleri neredeyse gerçek dışı görünüyordu. Birçoğunun birden fazla kuyruğu vardı, diğerlerinin ise daha önce hiç görmediğim desenleri vardı.

Fallon büyük kalabalığı taradı ve dişlerini sıktı. "Bu bölgede birkaç iblisin daha kokusunu alıyorum.

Ama onları hiçbir yerde göremiyorum."

"Kimse panik içinde görünmüyor, bu yüzden şehrin saldırı altında olmadığını tahmin ediyorum. Belki de içeri giren sadece birkaç küçük saldıdır?" diye sordum.

Fallon etrafımızdaki kalabalık şehri taramaya devam ederken yüzünde tedirgin bir ifade vardı. "Her ihtimale karşı dikkatli olmalıyız. Bir şeyler doğru gelmiyor."

Belirsiz. "Pekâlâ, bir taverna bulup soluklanalım derim." Üzerinde birkaç yön işareti olan tahta bir kazığı işaret ettim. İlk üçü belediye binasını ve benim için hiçbir şey ifade etmeyen birkaç sokak adını gösteriyordu. Ama son dördü gezginlere daha çok yardımcı olacak yerleri işaret ediyor gibiydi. Dört numara doğrudan pazarı işaret ederken, beş numarada 'Pillage and Chill' yazıyordu ki bunun bir genelev olduğunu varsaymıştım. Ama neyse ki altı ve yedi numaralarda 'Değersiz Ceylan' ve 'Dramatik Sırtlan' adlı iki meyhanenin reklamları vardı. "Bu işletmelere kim isim veriyor?"

"Sırtlan nedir?" Fallon sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Her iki işaret de sağ tarafı gösteriyordu, ben de arabayı geniş yola doğru sürdüm. Sokaklar iki arabanın yan yana rahatça sığabileceği genişlikte inşa edilmişti. Yoldan uzak durmaya çalışmak için sağda kaldım. "Değersiz mi yoksa Dramatik mi tercih edersiniz?"

İblisim omuz silkti ve koltuğunda geriye yaslandı. "İkisi de kulağa o kadar çekici gelmiyor. Hangisi daha yakınsa o iyi olacaktır."

Tombul bir kadın vagonun benim tarafıma doğru koştu ve elini koltuğa vurarak zıplamama neden oldu. Sade, omzu açık bir bluz giymiş, kahverengi bir korse takmıştı ve yanlarından sarı vurgular geçiyordu. Giydiği parlak sarı etek koyu teniyle hoş bir kontrast oluşturuyordu. Pembe yanakları kızardı ve nefesini tutmaya çalıştı. "Affedersiniz, genç kız!" diye bağırdı. "Eğer istediğiniz bir meyhaneyse, Dramatik Sırtlan'dan daha iyi bir yer olamaz! The Worthless Gazelle'deki Cumberworld'lüler sizi sinek bulaşmış karyolalarda uyutacak. Tabii yemek dedikleri sümüksü veba tuzağından kurtulabilirsiniz!"

Bu duyduğum en agresif satış konuşmasıydı. "Tamam, Dramatik ile iyiyim-" "O KADAR HIZLI DEĞİL!" diye bağırdı vagonun diğer tarafından.

"Oh, şimdi ne var?" Fallon kaşlarını çatarak kendi tarafında yürümeye başlayan genç adama baktı. O da beyaz bir bluz giymişti. Ama gömleği ve pantolonu koyu mor renkteydi. Yeni gelen

adam sanki şeytanın vücut bulmuş haliymiş gibi kadına hançer gibi baktı.

"Çorbanaya salıya bulaştırmayı sevmiyorsan, Dramatik Sırtlan'daki o ahmaklarla uğraşma!" Bunun üzerine tombul kadın, adama dişlerini gösterirken ateş saçlarıyla uyumlu koyu bir kırmızı tonuna büründü. Morlar içindeki hasmı gözlerini ondan ayırarak bana kazanan bir gülümseme verdi. "Evcil iblisiniz elbette ahırlarda kalmak zorunda ama en iyi odalarımızdan bazıları açık!"

Olamaz.

"Evcil hayvan?" Fallon'un sesi sakindi ama sorusu iliklerime kadar ürpertti. *Bu çılgın insanlar gerçekten de iblisleri evcil hayvan olarak mı besliyorlardı?* Bunun nasıl mümkün olabileceğini bile bilmiyordum. Kardeşlerim baharatlarımızı satmak için sürekli şehri ziyaret ederlerdi ve bir kez olsun tasmayla dolaşan bir kurt adam gördüklerinden bahsetmemişlerdi. Ne zaman bir canavar Boohail'e çok yaklaşırsa, köy muhafızları onu uzaklaştırır ya da öldürürdü. Eksi Fallon. Ama benim kötü adam komşum onları erken mezara gönderirdi.

Sırtlan avukat başını geriye attı ve güldü. "Ne güzel müşteri hizmetleriniz var!" Sanki eski dostlarımız gibi bacağımı okşadı ve sırttı. "Gel bizimle kal, aşkım. İblisin için yeni ve parlak bir tasma bile vereceğim. Tasmayı yok - kasaba muhafızlarının bunu görmesini istemeyiz. Cebini doldurmak isteyen bir muhafızın karşısına çıkarsan cezası ağır olur. Hükümetin, eşyalarımızı nasıl hizada tutacağımız konusunda daha fazla söz sahibi olması gerektiğini düşündüğümünden değil."

"Oh, duydun mu, tavşan? Parlak yeni bir tasma!" Sesi neşeli bir hal almıştı ve bu iki salak çenelerini kapatmazlarsa, bunun yaşadıkları son tartışma olacağı hissine kapıldım.

Kadın başını ona doğru eğdi. "O iblis az önce konuştu mu?"

Kahretsin. Yakalanan iblisler konuşamaz mı? Düşündüm de, daha önce hiç zeki bir yaratık duymamıştım. Volsog kapısı en son açıldığında çocuktum. Birkaç zayıf iblis köyüme sızmıştı, ancak yeterince hızlı bir şekilde halledilmişlerdi. Hiçbirinin konuştuğunu hatırlamıyorum.

Sözümü kesmek için elimi kaldırdım ama Gazelle'nin avukatı devam etti. "Elbette pis iblislerin tavernanızda serbestçe dolaşmasına izin verirsiniz! Tıpkı o iğrenç sırtlana yaptığınız gibi!" Bana döndü ve başparmağıyla onayladı. "Onu dinleme. İblisin ahırlarımızda çok rahat edecek. Sevgili maskotumuz ceylanı bile sevebilirsin!"

"Kimse senin aptal Gwendolyn'ini sevmek istemiyor, Tyrice!" Rakibi bağırarak karşılık verdi. Sanırım kan davası Fallon'un konuşma ihtimalinden daha önemliydi.

Tyrice'in gözleri şok içinde büyüdü. "Onun adını o ince ağzından uzak tut!"

"TAMAM!" Buna bir son vermem gerektiği için bağırdım. "Hanımefendi, lütfen bizi Dramatik Sırtlan'a götürün." Tyrice'e döndüm ve ona bir parmak salladım. "Kimseyi bir ahırda kalmaya zorlamamalısınız. Bu sadece kötü bir iş değil, aynı zamanda ayrımcılık." Bana kuşkulu bir bakış attı ama oflayıp pufladı.

Kadın sırttı ve yumruğunu tekrar koltuğa vurdu. "İyi bir seçim, genç kız!" diye haykırdı.

Fallon'un sıkılı yumruğunu elime alarak kadının duyamayacağı şekilde fısıldamak için eğildim. "Sorunlarının ne olduğunu bilmiyorum ama burada uzun süre kalmayacağız. Şimdilik sakın kalmaya çalış." Yüz hatlarını sakınleştirmek için bir anlığına gözlerini kapattı. Omuzları gevşedi ama gözlerini tekrar açtığında, altındaki ince örtülü öfkeyi görebiliyordunuz. Şimdilik bu kadarla yetinmek zorundaydı. "Hanımefendi?" Yolu gösteren tavernacı kadına seslendim.

"Adım Usha, canım." O da cıvıladı.

"Usha, arkadaşımın neden bir tasmaya ihtiyacı olduğunu bana söyleyebilir misin?" Kadın dürüst birine benziyordu. Ondan alabileceğim herhangi bir bilgi bana çok yardımcı olacaktı. Cumin, mallarımızı teslim etmek için Wandermere'e gittiğinde işlerin nasıl yürüdüğü hakkında konuşmaya hiç zahmet etmezdi. O

Sadece yaptığı yaramazlıkları bize anlatmayı severdi.

Usha şaşkın bir bakışla arkasını döndü. "Buralardan değilsin, değil mi?"

"Hayır, Boohail'denim."

Daha az işlek bir yola saptı. Uçsuz bucaksız dükkânlar yerlerini küçük evlere ve ara sıra rastlanan bir bara bırakmıştı. "Boohail, ha? Bu her şeyi açıklıyor." Usha başını sallayarak söyledi. "Buralardaki evcil iblisler, onlara kimin sahip olduğunu belirten bir tasma takmak zorunda. Tutma büyüsü bozulur ve biri ısırmaya başlarsa diye. Kimi suçlayacağımızı bilmeliyiz, anlıyor musun?"

"Ah, tutma büyüsü. Elbette, o zaman bir tasma ve oda için minnettar olurum." Fallon'un yanımda kıldandığını hissedebiliyordum, bu yüzden elini daha sıkı tuttum ve bir arada tutabileceğini umdum. *Eğer bu insanların iblisleri kontrol etmenin bir yolu varsa, bu şehir düşündüğümünden daha tehlikeli olabilirdi. Fallon'un tepesinin atması ve ortalığı ateşe vermesi herkesin ihtiyacı olan son şeydi. Almak için geldiğimiz şeyi ne kadar çabuk alır ve çıkarsak o kadar iyi.* "Tapınağın nerede olduğunu biliyor musun? Yarın saygılarımı sunmak istiyorum."

"Siz taşralılar çok sadıksınız, değil mi?" dedi gülümseyerek. "Tapınak şehrin doğu tarafında, belediye binasının yakınında. Ana yoldan şehir merkezine dönerseniz, tabelalar sizi oradan yönlendirecektir." Usha ilk katı tuğla duvarlı üç katlı bir binanın önünde durdu. Diğer iki kat kırmızı boyalı panjurları ve eğimli kırmızı çatısıyla sarı renkli şirin bir kulübeye benziyordu. Kapının üzerinde büyük bir bira bardağı içen bir sırtlan olduğunu tahmin ettiğim bir tabela asılıydı. Yan tarafta da aynı renklerle vurgulanmış bir ahır vardı.

"İşte burada!" Usha gururla belirtti. "Wandermere'in bu tarafındaki en iyi taverna!"

Arkamızda bir adamın alay ettiğini duydum. "Evet, eğer geveze ninnileri ve akan marinara sosunu seviyorsanız." Arkamı döndüğümde Tyrice'in caddenin karşısındaki mor boyalı bir meyhaneye yaslandığını gördüm.

Fallon ve ben bakiştık. "Şaka mı yapıyorsun? İki taverna caddenin tam karşısında mı?" Sürekli kavga etmelerine şaşmamalı. Tyrice bize sanki bir savaş alanındaki düşmanlarmışız gibi bakıyordu. Ona göre, sanırım öyleydik. İşe Yaramaz Ceylan kendi maskotunu gururla kapının üstüne asmıştı. Pencerede tahta bir tabela görüyordum: "HYENA'NIN POT-ROAST'I O KADAR AZ PİŞMİŞ Kİ HALA MIRILDIYOR!"

Lanet olsun. O kin çok derindi.

"O yaşlı aptalı dinleme." Usha onu başından savarak şöyle dedi. "Atlarınızı ahıra yerleştirin, sonra da gelip beni tezgâhta görün. Odanızı kısa sürede hazırlayacağım." Bunu söyledikten sonra hızla içeri girdi. Pencereden, kendisine ait ahşap bir tabelayı alıp pencereye koymadan önce bir şeyler karaladığını görebiliyordum. 'KOLE FERRY'NİN BURNU MUTLU TOZUN İÇİNDE O KADAR DERİN Kİ, BİR GÜL ÇALISINDAN BİR YABAN DOMUZUNUN KİÇİNİ KOKLAYAMAZ!'

Tabelayı okuyan Tyrice kıpkırmızı oldu ve ayağını yere vurdu. "Babamı bu işe karıştıрма; onun neler yaşadığını bilmiyorsun!"

Usha hiç vakit kaybetmeden pencereyi açtı ve bağırdı, "Kola! Çok fazla kokain içmiş!"

Küçük bir kızken en sevdiğim macera hikâyesi Troya ve Dev Kral'dı. Troy, kötü kalpli dev Kral Throllkog'u yenmekle görevlendirilmiş cesur bir şövalyeydi. Alçak dev birkaç güzel kızı çalmış ve onları bir dağın tepesindeki kalesinde saklıyordu. Troy'un onun kalesine sızmasının en kolay yolu, uzun, dökümlü bir elbise giymiş güzel bir bakire kılığına girip kaçırılmaktı. Doğal olarak, bu sadece bir hikâye olduğu için planı işe yaradı. Tüm kızlar kurtuldu ve o da gerçek bir kahraman olarak selamlandı. Yine de arkadaşlarının ona o lanet elbiseyi giydirirken ne kadar

zorlandıklarını merak ediyorum. Hikayenin o kısmında takılıp kalmış gibi hissettim.

Fallon kafese kapatılmış bir orman kedisi gibi benden uzaklaştı. Elimde tuttuğum basit deri tasma, bu kadar dramatik davrandığı için ölümcül bir zehir olabilirdi. Dramatik Sırtlan'da kaldığımıza göre bu tam ona göre idi. "Lütfen?"

Bir adım daha geri çekildi. "Tavşan, o tasmayı takmadan önce şehri yerle bir edeceğim. devam et."

Rabbit'e geri döndük o zaman.

"Bak, burada sadece bir sonraki kadehi yok edecek kadar uzun kalmamız gerekiyor. Bunu yapamayız eğer

dışarı adımınızı atar atmaz tutuklanırsınız." Bütün sabah bunu konuşmuştuk. Usha, sözünün eri olarak, bir gece önce odayla birlikte bana bir de tasma vermişti. Fallon bir yerlere kaybolursa diye tasmanın dışına adımları da kazıyordu. Tereddütlerini tamamen anlıyordum. Haysiyetsizce ve gülünçtü ama kimse yolculuğun kolay olacağını söylememişti.

"Ya da tapınağa giderken tüm şehri ve içindeki herkesi yerle bir edebilirim. Böylece onların saçma oyunlarını oynamak zorunda kalmayız. Yoksa bana gerçekten köle tacirlerine sempati duyduğunu mu söyleyeceksin?" Son kelimeyi bir küfür gibi tükürdü.

Tüm çabalarım rağmen diplomasi zırhımda küçük bir çatlak belirdi. "Dinle, lanet olsun, burada elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Burada olmak bile istemediğime göre... hayır, bir grup kölecinin ölmesi açıkçası umurumda değil, ama kontrolleri altında bilinmeyen miktarda iblis bulunan bir köle tacirleri şehriyle başa çıkabileceğinizi güvenle söyleyebilir misiniz? Kendine bu kadar güveniyor musun?" Odamızdaki küçük pencereye doğru yürüdüm ve perdeleri geri çektim. "Eğer öyleysen, ateş et."

Söylediklerimi düşünürken duraksadı, sonra dişlerini sıktı ve hüsrana uğradı. "Bu iş bittiğinde, bu insanlara merhamet göstermeye hiç niyetim yok."

"Büyü bozulduğunda, şehirdeki diğer iblislerden sonra sıraya girmek zorunda kalacağınızı düşünüyorum." Usha ile konuştuktan sonra, Wandermere limanlarının ailemin kasabada sattığı baharatlardan çok daha fazlasını ihraç ettiğini öğrendim. Bu şehirdeki büyücüler, sahte tanrıçanın lanetine bir uyarı daha eklemenin bir yolunu bulmuşlar ve iblisleri efendilerine itaatkâr hale getirmişlerdi. Yakalama işlemi ölümcül ve zahmetliydi, bu yüzden çok az kişi bunu nasıl yapacağını biliyordu ve daha da azı bir iblis tasmadan kurtulduğunda onu nasıl geri takacağını biliyordu. Bu yüzden tasmalar çok önemliydi. Eğer aptalın biri hayvanını kontrol altında tutamazsa, hayvan kudurup bütün bir şehir bloğunu yok edebilirdi.

Fallon elini uzun siyah saçlarında gezdirdi, derin bir iç çekti ve yakasını kaldırdı. "O zaman devam edelim." Önümden geçip kapıyı açtı ama Usha'yı kapının arkasında dinlerken buldu. Hancı şaşkınlıkla geri çekildi, neredeyse tepside tuttuğu iki kase çorbayı döküyordu.

Kendini düzeltti ve Fallon'a geniş gözlerle baktı. "Oh, merhaba! Ben sadece... sadece ikinizin aç olabileceğini düşündüm, bu yüzden biraz çorba getirdim!" Usha tepsiyi Fallon'un göğsüne doğru itti ve gergin bir kahkaha attı.

Adam onu almak için bir hamle yapmayınca, kadın daha fazla kıpırdandı. "Bunun ne kadarını duydun?" Fallon sordu.

Usha kalın kalın yutkundu. "Um...hepsi. Bir kadehi yok etmek, şehri yerle bir etmek ve sahte bir tanrıça ile ilgili tüm kısımlar, değil mi? Myva hayranı değilsiniz, değil mi? Pek eli yüzü düzgün bir tanrıça olmadığını kabul ediyorum ama-"

Kılıcının kabzasını kavradığını fark ettiğimde iblisin kolunu tutmak için sıçradım. Usha çığlık atarak geri çekildi ve sırtını koridordaki duvara çarptı. "Tavşan, bırak." Karanlık bir şekilde uyardı.

İki kolumu da kılıcının koluna sıkıca sardım ve başımı salladım. "Hepimiz biraz sakinleşelim ve nefes alalım! Kimsenin kılıç sallamasına gerek yok. Usha, yemin ederim her şeyi açıklayabilirim!"

Fallon'u bir kenara ittikten sonra Usha'ya son bir haftadır hayatımın nasıl bir cehenneme dönuştüğünü anlattım. Kadın odadaki tek yatağa oturdu ve gözlerini boşluğa dikti. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti. "İyi misin tatlım?" Elimle omzunu okşayarak sordum. Fallon ikimizi de görmezden geldi, bunun yerine masaya bırakılmış çorbadan içmeyi tercih etti.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kırıştırdı. "Tabii ki!" Dedi gülümseyerek. "Yani, tanrıça sahte, iblisin normal bir insan gibi konuşabiliyor ve tüm hayatım bir yalan, ama tabii ki! Ben çok iyiyim!" Gergin kahkahalar vücudunun titremesine neden oldu.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Ayağa kalktı ve kendini fırçaladı. "Hayır, hayır. Olan oldu." Ellerini salladı ve Fallon'a masadaki koltuğunda yaklaştı. Fallon sıkılmış bir ifadeyle ona baktı ama yemeye devam etti. "Sen... konuşabilirsin." Yavaşça başladı. "Ve... ve sadece basit kelimeler de değil. Mantıklı konuşulan kelimeler gibi mi?"

"Akılsız çığlıklarımı Salı günlerine saklama eğilimindeyim." Soğukkanlılıkla cevap verdi.

Usha eteklerini tekrar düzeltmeden önce bir elini gergin bir hareketle yanağına götürdü. "Tamam, o zaman senin ve senin gibi diğer iblislerin karmaşık düşünceleri olması mantıklı. Umutlar ve hayaller, tıpkı bizim gibi. Sadece akılsız yaratıklar değilsiniz, öyle mi?"

Fallon gözlerini devirdi ve başını elinin üzerine koydu. "Öyle görünüyor."

"Ah canım." Hancı ileri geri adım atmaya başladı. Belki de yalan söyleyip Fallon'un özel bir vaka olduğunu söylemeliydim, böylece onu bu işin dışında bırakabilirdik. Yine de sırf sessiz kalsın diye onu öldürmeyeceğinin garantisi yoktu. Usha eksantrik biriydi ama oraya geldiğimizden beri bize karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bir süre sonra ayağını yere vurdu ve tekrar Fallon'a doğru yürüdü. Sonra sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alarak başını eğdi. "Özür dilerim!"

"Ne?" diye sorduk hep bir ağızdan.

Usha cevap verirken başını öne eğdi. "Özür dilerim. Kendi kölelerimi almadığım halde, bu uygulamanın yanlış bir şey olmadığını düşündüm. İblislerin sadece akılsız hayvanlar olduğunu düşündüm ve bu yanlıştı. Myva'nın kadehini yok etmek laneti bozacaksa, burada olduğun sürece sana yardım etmek isterim."

Oh. Bu bir dönüş oldu.

Fallon sandalyesinden kalktı ve bir eliyle Usha'nın omzuna vurdu. Usha irkildi ve başını kaldırıp ona baktı. "Teşekkür ederim." Basitçe söyledi.

"Hey Usha, şikayet ettiğimden değil ama neden bize yardım etmeyi kabul ediyorsun?" diye sordum. Aklımın bir köşesinde endişe vardı. Bu kadar çabuk gemiye atlamak için gerçekten hiçbir nedeni yoktu. Bizi tanımıyordu bile.

Hancının gülümsemesi soldu. Bakışları yere düştü ve elleri eteğinin önünü sıktı. "Farkında olmadan, hayvandan daha aşağı muamele gören tamamen bilinçli insanların yanından geçtim ve hiçbir şey yapmadım. Zincirin ucundaki ben olsaydım, gerçeği bilselerdi yanımdan geçip hiçbir şey yapmayacak olan canavar türünü hayal bile edemezdim."

Cevabı beni bir an için suskun bıraktı. Ama haklıydı. Mantığı basitti ve insanın tüm dünya görüşünü değiştirmesini sıradan bir olay gibi gösteriyordu. *Belki de öyle olmalı. Her ne kadar çatışmalardan uzak durmayı ve hayatımı huzur içinde yaşamayı tercih etsem de, önümde acı çeken birini görmezden gelebileceğimi sanmıyorum.*

"Ee," diye başladı Usha bana dönerek. "Planın nedir?"

Doğru. İnsanlar genellikle bu tür durumlarda bu tür şeylere sahip olurlar. Tamam,

düşünelim. "Tapınak ne kadar sıkı korunuyor? Sıradan bir insan elini kolunu sallayarak girebilir mi?"

Hancı düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Girebilirsiniz ama tapınak büyücü salonuna bağlı. Tapınağa sürekli gelip giderler. Kadehi kırmaya pek hevesli olacaklarını sanmıyorum. Küçük bir şeytandan daha büyük herhangi bir iblisin ona yaklaşmasına bile izin verilmez. Yine de turistlerin içeri girmesi alışılmadık bir durum değil."

"Eğer herhangi bir büyücü yoluma çıkarsa, onları öldürürüm." Fallon bu düşünce karşısında sırtıttı. Usha ondan biraz daha uzaklaştı. Onu gerçekten suçlayamazdım.

İblise gözlerimi devirdim ve başımı salladım. "Hayır, öncelikle koruyucu büyü bozulana kadar tapınağa giremezsiniz bile. İkincisi, sen yapabilsen bile o büyücülerin iblisleri nasıl kontrol altına aldığını tam olarak bilmiyoruz. Üçüncüsü, taşıdığınız tarçın sizi korumak için yeterli olmayabilir."

Fallon yumruklarını sıktı ve sinirli bir şekilde iç çekti. "Seni oraya tek başına göndermeyeceğim. Eğer geçen seferki gibi phylactery'sini korumak için ölümsüzlerini gönderirse, seni korumak için orada olmam gerekecek."

Koca adam umursadı.

Usha bir kez daha çenesini tutarak volta atmaya devam etti. Bir süre sonra kafasını kaldırdı ve bize sırtıtarak döndü. "Belki Cin'in buna ihtiyacı yoktur!"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Ellerini sevinçle birbirine sürttü. "İkinizin içinde geldiği araba, sıradan bir tüccar arabasına benziyor!"

"Evet, öyle." Bunun nereye gittiğinden emin olmadığımı söyledim.

"Aynen öyle! Mallarınızdan bazılarını satmak için arabanızı büyücü salonuna götürebilirim. Onları tanıyorum, bu yüzden benden şüphelenmezler. Sen içeri girip kadehi kaparken Fallon arkada saklanabilir!"

Heyecanla yataktan fırladım. "Myva ben onu gerçekten parçalamaya çalışana kadar neler olduğunu anlayamayabilir! Eğer büyücüler Fallon'un arabada olduğunu anlamadan önce onu kırabilirsek, bir şansımız olabilir!"

"Ama onu alıp gitmene izin verecekler mi?" Fallon sordu.

Omuzlarım çöktü. "Kahretsın."

"Gittiğini anlamayacaklar," dedi Usha sırtıtarak. "Pazar meydanında tanrıça kadehinin bir kopyasını bulabilirsin. Turistler bu tür şeyleri çok severler. Ben dışarıda biraz gürültü yaparken sen de gerçeğiyle değiştir. Kiki'ye yaygara koparmasını falan söylerim."

"Kiki kim?" Oraya vardığımızdan beri başka işçi görmemiştim. Han nispeten küçüktü. Kız kardeşini kastettiğini düşündüm.

Usha başını koridora uzattı ve bir vın vın sesi çıkardı. Kuyruğunu sallayan tuhaf bir yaratık kapıdan içeri girmeden önce bir tepinme sesi duyuldu. Yedek parçalarla bir araya getirilmiş bir köpeğe benziyordu. Yaratığın sırtı eğimliydi ve kürek kemiklerinde bir kamburluk vardı. Yüzü kısaydı ve bir jaguarinkine rakip olan kocaman dişleri vardı. Canavarın başı Usha'nın göğsüne kadar geldi ve yüzünü kaşıyabilmesi için ona doğru eğildi. Ellerini, sırtının ortasından başlayan ve yaratığın karnına ulaştığı noktalara doğru sivrilen uzun çizgileri olan tüylü kürkünde gezdirdi. Korkunçtu. Gözlerimi kısıtışında biraz şirindi ama çoğunlukla dehşet vericiydi.

"Bu bizim maskotumuz, Kiki!" dedi hancı gururla. "Kısa yüzlü bir sırtlan ve kalabalığı güldürmeyi asla başaramıyor."

Kiki bir an Fallon ve beni süzdükten sonra dilini aptalca bir sırıtışla ağzından çıkardı. Canavar büyüklüğündeki bir yaratıkta böyle aptal bir surat görmek o kadar gülünçtü ki gülmekten kendimi alamadım. Şaşkınlığıma rağmen Kiki de güldü.

Kahkahalar ona da sıçrayınca Fallon arkamdan homurdandı. "Hiç bu kadar saçma bir yaratık görmemiştim." Canavar başını geriye attı ve sanki aynı fikirdeymiş gibi daha sert güldü. Usha bize gülümsedi. "Gördün mü! Kalabalığın hiç şansı yok."

Bölüm 8

Pazar tezgâhlarından birinde müthiş bir şey pişiyordu ve onu bulmam gerekiyordu. Et ve peynir kokusu beni neredeyse transa geçirip çağrısına doğru sürüklüyordu. Usha ve Fallon şüphe çekmemek için benden bir saat önce tapınakta yerlerini almayı kabul etmişlerdi. Bu da öldürecek biraz vaktim ve bu vakitte ne yapacağımı bilecek kadar boş bir midem olduğu anlamına geliyordu.

Neyse ki Usha sahte bir kadeh bulmanın en kolay kısmı olacağını söylerken şaka yapmıyordu. Pazara girer girmez, hevesli satıcılar taze ete üşüşen kurtlar gibi turistlerin kokusunu alıyordu. Ben de bir istisna değildim. Girişteki birkaç dükkâna baktıktan sonra, ayı kapanı gibi bir tutuşu olan hevesli yaşlı bir kadın beni dükkânına çekti. İhtiyacım olan kadeh de dahil olmak üzere her türlü ıvır zıvıra sahipti. Birden fazla renkte olduğunu da eklemeliyim. Wandermere halkı, iş mallarını satmaya gelince hiç boş durmuyordu. Yemim çantama düzgünce yerleştirildikten sonra, beni aslında yeni bir elbiseye, güzel ayakkabılara ve süslü bir şapkaya ihtiyacım olduğuna ikna edemeden kadından ayrıldım.

O nefis kokuyu yayan yemek tezgâhının önünde durduğumda midem savaş çığlıkları atıyordu. Üstünde kalın harflerle "Nachos" yazıyordu. Kardeşim buraya geldiğinde bunu yediğinden bahsetmişti ama ben hiç denememiştim. "Ne alırsınız hanımefendi?" Dedi iri yarı kızıl saçlı bir adam tezgahın üzerinden.

Kahretsin, daha menüyü okumadım. "Bir nacho alayım, lütfen."

Bana bir kaşını kaldırdı. *Tekil olarak gelmiyorlar mıydı?* Adam içini çekti ve "Küçük olanı mı yoksa kova olanı mı istersiniz?" diye sordu.

"Kova içinde mi geliyor?" Şaşırmıştım. "Evet, bir kova lütfen!"

Adam homurdandı ve paralarımı aldı. Kısa bir süreliğine ortadan kayboldu ve rüyaların yapıldığı şeyle geri döndü. Üçgen şeklindeki mısır cipsleri kıyma ve peynir yığınıyla karıştırılmıştı. Kovanın sapına bir bez bağlanmıştı, şüphesiz bir müşteriyi şaheserin yaratabileceği korkunç karmaşadan kurtarmak için. Adama saygıyla teşekkür ettim ve pazar yerinde yürümeye devam ettim. Arzu kovasından bir ısırık almak neredeyse tüm yolculuğu değerli kılmaya yetiyordu. Yemeğimi bir hanımefendi zarafetiyle mideye indirdim ve bölgede dolaşmaya başladım. Wandermere'de sizi her yöne yönlendiren işaretler vardı, bu yüzden kaybolma endişem yoktu.

Acı dolu bir inilti beni yemek sersemliğimden uyandırdı. "Dönüş, seni çürümüş pire torbası!" Bir tabakçı dükkânının dışında, iri yarı siyah saçlı bir adam kırbacını geri çekti ve önündeki bağlı adama indirdi. Adam haykırırken dehşet içinde nefesim kesildi. Saldırgan kırbacı bir kez daha kaldırdı.

"Kesin şunu. O zavallı adama ne yapıyorsunuz?" Onlara doğru koştum ama adamın kırbacının ulaşamayacağı bir yerde durdum. Eğer durmazsa, gerekirse onu yere sermeden önce kovayı ona fırlatmaya karar verdim.

Ağır adam kaşlarını çatarak bana doğru baktı. "Adam mı? Çocuk, o sadece bir iblis. Bu kurt adamı dönüştürmeye çalışıyorum ki kürkünü alabileyim." Raflarında birbirinden güzel kürklerin asılı olduğu tabakçı dükkânını işaret etti. Şehrin girişindeki dükkânlarda olduğu gibi, kürkleri daha önce gördüğüm hiçbir hayvandan ayırt edemiyordum. Özellikle bir tanesi, sırtından aşağıya doğru uzanan fildişi renkli sivri uçları olan yemyeşil gri bir kürktü. Bir diğeri o kadar siyahtı ki, başka bir boyuta açılan bir boşluk gibi görünüyordu.

Aman Tanrım.

Wandermere'in girişinde hayranlıkla baktığım kürkler iblis postlarıydı. Onların yanından geçip gitme ve farkına bile varmama düşüncesi midemi bulandırdı.

Yerdeki adam yüzündeki yaralardan taze kan akarken acı içinde inledi. Güzel sarı saçları gözlerinin üzerinden sarkıyordu. Üzerinde o kadar çok kan ve pislik vardı ki neredeyse onu esmer sanacaktım. Sanki önündeki saldırganı arıyormuş gibi başını sağa sola çevirirken derin bir nefes aldı. Uzun köpek dişleri güneş ışığında parıldarken havaya saçma sapan kelimeler savuruyordu. Vücudu tıpkı Fallon gibi ağır kaslarla doluydu ama yabancı biraz daha ufak tefek görünüyordu. Yine de onu yere bağlayan bağlar olmasaydı, saldırganın üzerinde yükseleceğinden hiç şüphem yoktu.

Kırbaç yüzüne çarptı ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştü. "Dönüşmeyecekse postunun bana bir faydası yok!" Tabakçı kurtadamı tekmelemeden önce kükredi.

Mide bulandırıcıydı. Yerdeki adam bir iblis olsa bile, başka bir adamın birini nasıl böyle dövdüğünü anlamıyordum. Eğer zaten ölmüşse, lanetli kupayı yok etmenin bu kurt adama hiçbir faydası olmazdı. "Postunun değeri ne kadar?" İçimdeki öfkeyi kontrol altında tutmaya çalışarak sordum.

Tabakçı bana bakmadan önce hareketini durdurdu. "Neden umursuyorsun, genç kız? Sırf öyle görünüyor diye bu şeyin bir erkek olduğunu düşündüğünü söyleme bana. Aptal olma çocuk."

Sırtımı dikleştirerek ona ters ters baktım. "Lanet bir iblisin ne olduğunu biliyorum. Benim istediğim onun gücü." Yerde yatan adamı incelemek için yanına gittim. "Böyle bir canavarı öldürmek israf olur. Çiftliğimde çalışsa daha iyi olur." Sözlerim ağzımda asit gibi hissediyordum ama önümdeki çılgınlığı durdururlarsa yalakalık yapabileceğime karar verdim. "Onun için ne kadar istiyorsun?" Şişman adama dönerek sordum.

Güdük elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Bir çiftlik işçisi, ha? Sanırım kurtadamların çok fazla gücü var." İçini çekti ve burnunu yerde yatan kırık adama çevirdi. "Bu baş belası zaten bana değerinden daha fazla sorun çıkarıyor. Bak ne diyeceğim hanımefendi, on beş gümüş verersen senindir."

Alay ettim. "On beş mi? Pencerenizdeki büyük postlar sekizden fazla değil! Bu kurt çoktan zarar görmüş. Yediyi dene." Elbette pazarlık her tüccar için gerekli bir kötülüktü - Ama o tabakçı buna kanacağımı düşündüyse aklını kaçırmış olmalıydı.

Tabakçı kollarını kavuşturdu ve yerdeki adama başıyla işaret etti. "Vitrindeki postlar sarışın değil. Böyle nadir bir rengin iki katı fiyat getireceğini düşünüyorum!"

"Zaten izler bıraktığın bir post için bu fiyatı alacağını düşünüyorsan, caapi kökleri üzerindeki bir jaguardan daha delisin." Kurt adamı kaplayan kırbaç izlerinin üzerinde bir el salladım.

Tabakçı tükürdü ve küfretti. "Tamam. On bir gümüş ve bu sabah aldığım lamia'yı da ekleyeceğim. O bundan bile daha büyük. Bahse girerim ona ne kadar iş verirsiniz verin gayet iyi iş çıkaracaktır."

Lamia da ne? Önemli değil. İki iblisi kurtarmak bir tanesinden daha iyiydi. "Anlaştık," dedim ve para keseme uzandım. On bir parlak sikkeyi adamın avucuna bırakırken ağır ağır şingırdadı.

Cebine uzanıp küçük mavi bir taş çıkarmadan önce sırtıttı. "İşte kurdun ana taşı. Ben gidip arkadan diğerini getireyim. Bunu söyledikten sonra aceleyle dükkânına girdi ve beni dışarıda kurt adamla yalnız bıraktı.

Düşen adamın yanına koştum ve bir torba tarçın çıkarıp burnunun dibinde salladım. Kokudan rahatsız olmuş gibi irkilerek uzaklaştı. "Sadece sessiz ol ve buna katlan. Sana yardım etmeye çalışıyorum." Ona fısıldadım. Delici mavi gözleri tekrar odağını kaybetmeden önce bana doğru parladı. Hızla baharattan bir tutam aldım ve doğrudan burnuna sürdüm. Çılgınca hapşırdı, ben de

geri çekildim. "Şimdi beni anlayabiliyor musun? Eğer anlayabiliyorsan, sakın olmanı ve bana ayak uydurmanı istiyorum."

Sarışın öksürdü ve oturma pozisyonuna geçti. "Ben... Ben seni duyabiliyorum." Sesi alçak ve gergindi. Zavallı adamın ne kadar süredir esir olduğunu bilmiyordum ama daha önce hiç bu kadar kötü durumda bir adam görmemiştim.

"Güzel, seni çözeceğim, bu yüzden beni öldürme." Sonra yanına gidip bir çakı çıkardım ve ellerini ve ayaklarını bağlayan ipleri kestim. Rahat bir nefes aldı ve sürtünen bileklerini ovmaya başladı. "Şehir dışına çıktığımızda tasmanı çıkaracağım."

Kurt her an ona saldıracaktı gibi bana baktı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bu hayatımda duyduğum en üzücü soru olmalı. "Çünkü yapılacak en doğru şey bu." Ahşap zemindeki ayak sesleri beni tabakçıya doğru yönlendirdi. "Hâlâ tutsakmışsın gibi davran. O geri geliyor." Tısladım. Ben ayağa kalkarken kurt gözlerini korumak için başını eğdi.

"İşte burada, sana büyük olduğunu söylemiştim." Tabakçı dükkânından çıkarken biraz nefes nefese kalmış gibiydi, bir ipi çekiştiriyordu. Uzun beyaz saçlı, uzun boylu bir adamın kafasını çerçeveye çarpmamak için dükkânın kapısında eğildiğini görebiliyordum. Yüz hatları nefes kesecek kadar keskin ve erkeksiydi. Zeytin rengi teni kaslı gövdesinin üzerinde uzanırken narin görünüyordu. Gözlerim utançla daha da aşağıya, lanet olası bir kâbusa doğru gitti. Adamın gövdesi dev bir yılanın uzun beyaz gövdesiyle son buluyordu. Tabakçı tarafından yönlendirilerek bana doğru yaklaştı. Varlığımın her zerresi bana kuyruğumu kıştırıp kaçmamı söylüyordu.

Bu da ne? Neden bir yılan?

Tabakçı elime bir taş daha bıraktı ve ipi bana verdi. *Oh, filé tozum. Bu ipin ucunda dev bir yılan adam vardı. Ah benim bataklık örümceklerim, neden ben?* Korktuğumu belli etmemek için gözlerimi yılan canavardan ayırıp tabakçıya başımı salladım. "Ben gidiyorum o zaman," dedim kısa ve öz bir şekilde. "Gidelim kurt." Arkamda sarışın adamın homurdanarak ayağa kalktığını duyabiliyordum. Dönüp uzaklaşmalarını sağlamaya çalışırken kendi bacaklarım taş gibi ağırlaşmıştı. Bir kitabı kapağına göre yargılamamak gerektiğini biliyorum ama yılanlardan çok korkuyordum! Çok uzundurlar, geldiklerini asla göremezsiniz ve dilleriyle o garip fiske hareketini yaparlar! *Hepsine lanet olsun. Odaklan, Cin.*

Bakışlarımı önümdeki caddeden ayırmıyor, ipin ucunda sürünen yılan adamın sesini duymamak için elimden geleni yapıyordum. İki yeni yoldaşım ile konuşmak için yeterince sessiz bir ara sokak bulana kadar birkaç dükkânın önünden daha geçtik. Kurdu taş bir duvara yığılmış birkaç tahta kutudan birine oturması için yönlendirmeden önce iki adamı içeriye doğru yönlendirdim. Sonra su mataramı çıkarıp ona uzattım ve bir kova cipsin kalanını verdim. "Biraz yemeye çalış. Gücünü toplamana yardımcı olur."

Sarışın adamın gözleri odaklanmamış ve yorgun görünüyordu ama yine de ilk cipsi ısırdı. Sonra, biraz su yuttuktan sonra iştahı açılmış gibiydi. Çok geçmeden yemeğin geri kalanını da büyük bir hışımla mideye indirdi. "Tamam, belki o kadar hızlı değil? Kusabilirsin." Homurdanmadan ve yavaşlamadan önce bir an bana baktı.

İkinci yoldaşım ile başa çıkmak için kendimi çelikleştirmeye çalışırken kalbim daha hızlı atıyordu. Sonunda zorlukla yutkunarak arkamı döndüm ve üzerimde yükselen yılan adama baktım. Gözleri açık gri renkteydi ve tamamen boştu. Sanki bir şey bekliyormuş gibi başı bana doğru dönüktü ama kafasında hiçbir düşünce olmadığı çok açıktı. Tutma büyüünün tüm kapsamı bu muydu? Elimi yüzünün önünde salladım ama hiçbir tepki almadım.

"Sen bir emir vermedikçe kıpırdamayacak." Kurt bir yudum daha su içmek için durakladı. "Lamialar herkesin bildiği gibi acımasızdır. O lanet büyücüler itaatini kazanmak için zihnini tamamen silmeye çalışırsa hiç şaşırman."

Soğuk ürpertiler omurgamdan aşağı aktı. "Adı kötüye çıkmış," dedim güçsüzce. "Oh, ne

harika." Kalçamdaki tarçın kesesine uzanırken ellerim titredi. Onu bir an için ellerimde tuttum.

yılan adamın yüzüne vurmak için cesaretini toplamaya çalıştı.

"Onu hâlâ serbest mi bırakacaksın? O bir lamia." Döndüğümde sarışının okunamayan bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Sanki içimi görmeye çalışıyormuş gibi kutusunun üzerinde kıpırdamadan oturuyordu. Sanırım bu beklenen bir şeydi. Yeni tanıştığınız bir yabancıya güvenmek tuhaf olurdu - Özellikle de onu yakalayan insanlar gibi ben de insan olduğum için.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve kendimi silkeledim. Fallon iblislerin her zaman borçlarını ödediğini söylemişti. Eğer bu lamia'yı serbest bıraktıysam, en azından yaşamama izin verilmeli, değil mi? Tanrıça, umarım öyledir. Titreyen ellerim tarçını lamia'nın burnuna götürdü. Yüzünün yontulmuş hatlarına odaklanabilseydim, belki de geri kalanı o kadar korkunç olmazdı. Elmacık kemikleri yüksek ve kibirliydi, çekik gözleri bana yaklaşan bir fırtınanın gri gökyüzünü hatırlatıyordu. Cildi inanılmaz derecede pürüzsüzdü. Belki de onun iyi tarafına geçersen, bana bu mükemmelliğin sırrının ne olduğunu söyleyebilirdi. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir ten rengine sahip olsaydım, toplum için kibirli bir tehdit olurum.

Adam burnunu hafifçe kırıştırdı ama kıpırdamadı. Sabırsız bir kadın olduğum için poşeti biraz daha açtım ve adamın burnuna vurarak ağzında ve burnunda tarçın bıraktım. Bu istenen öksürük krizine neden oldu, bu yüzden birkaç adım geri çekildim ve adamın laneti sisteminden atmasına izin verdim. Bir anda lamia, boğazından korkunç bir tıslama çıkarken arkasına döndü. Gözleri saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi çekikleşti. Korkuyla geriye doğru sendeledim ama çığlığım vücudunun yılan ucunun etrafına sarılmasıyla kesildi. O kadar sıkılmıştı ki zar zor nefes alabiliyordum. Lamia beni daha da yaklaştırmakla nefes nefese kaldım. Öfke dolu gözleri bana öyle bir küçümsemeyle bakıyordu ki alevler içinde kalacağımı sandım. "Merhaba. Bize katılmanız ne güzel." Gözlerimden yaşlar fışkırırken mırıldandım. "Lütfen beni yemeyin."

"Bırak onu, yılan." Kurt adam yüzünde orantısız bir sırıtişla ayağa fırladı. "Az önce ikimizi de serbest bıraktı."

Beni esir alan kişinin gözleri kurt adama dikildi ve sonra sert bir ifadeyle bana baktı. "Neden?" Sesi derin ve tehdit doluydu, bu da sadece daha fazla gözyaşı dökmeme neden oldu. Tanrılar, yılanlar korkutucuydu.

Pullu vücudu, sırtımın patladığını duyana kadar daha da sıkılaştı. "Benim... benim adım Cinnamon. Myva'nın phylactery'sini yok etmek için başka bir iblisle seyahat eden bir baharat çiftçisiyim. Onu sonsuza dek öldürmek istiyor ve açıkçası bu benim için sorun değil çünkü Myva tam bir hıyara benziyor. Seni serbest bıraktım çünkü kölelik yanlış. Ayrıca yılanlardan ve sıkılarak öldürülmekten de korkuyorum, o yüzden lütfen bırak!" Bir süre sonra, yere indirildiğimde vücudumdaki mengene gevşedi. Nefes nefese kaldığımda hava tekrar ciğerlerime doldu. Rahatlamış bir şekilde yere çöktüm. Tüm vücudum hala korkudan titriyordu, bu yüzden derin nefesler aldım ve sakinleşmeye çalıştım.

Yılan benimle göz hizasına gelene kadar kendini aşağıya indirdi. Geriye yaslandım ve ne yapabileceğinden emin olamadığım için nefesim kesildi. Ellerini kaldırdı ve kaşları çatık bir şekilde bir süre kıpırdandı. Donup kalmıştım. Gözlerini kapadı ve ileri atıldı. Kolları bana dolanıp beni göğsüne yaslayınca irkildim. Sarılmak mı? Cevap almak için kurt adama baktım ama o başını salladı ve omuz silkti. *Um...tamam.* Yavaşça ona sarıldım, istediği şeyin bu olup olmadığından emin değildim. Geri çekildiğimizde yüzü çok daha yumuşaktı. Gözleri yırtıcı bakışlarını kaybetmişti. "Bir insan tarafından kurtarılmayı beklemiyordum. Sana saldırdığım için özür dilerim."

"Sorun değil." Tavır değişikliği beni biraz telaşlandırdı ama bunu memnuniyetle karşıladım. Bir an için kendimi yılan yemi sandım.

Kurt adam onun yanından geçip beni ayağa kaldırdı. Sırıttı ve hafifçe eğildi. "Tanıştığımıza"

memnun oldum, Bayan Cinnamon. Benim adım Felix. Senin gibi hoş bir kızı bir iblisle güçlerini birleştirmeye neyin ikna ettiğinden emin değilim ama beni de sayabilirsin."

Bu benim canlanmama neden oldu. Büyücüleri kovmak için ne kadar çok insanımız olursa o kadar iyiydi. "Gerçekten mi? Şimdi tanrıçanın kadehini çalmak için tapınağa gidiyorum. Eğer yardım etmek istersen, eminim onu büyücülerle savaşmak için kullanabiliriz."

Felix keskin köpek dişlerini göstererek daha da geniş sırttı. "Cin, eğer o büyücüleri paramparça etme ve atan kalplerini ellerimde ezme şansını kaçıracağımı düşünüyorsan, çok yanılıyorsun."

Başımı salladım. "Güzel, güzel. Grafiksel ama alacağım." Lamia'ya döndüm. "Tek başına iyi olacak mısın yoksa gelmek ister misin? İstemiyorsan savaşmak zorunda değilsin."

Kar saçlı adamın gözleri ürpertici bir parıltıyla karardı. "Biz Lamia'lar kadim zamanlardan beri insanların rüyalarına musallat olmuşuzdur. Bana zarar verenlerin torunları, onları nefretim ateşine attıktan ve küllerinin yağmurunda dans ettikten sonra adımın sesini duyunca ağlayacaklar."

"Oh." *Bu çok fazla.* "Şey. Sizler eğlencelisiniz." Tekrar titremeye başlamadan önce ellerimi birbirine kenetledim. "Kadim terörün bir adı var mı, yoksa size Küllerde Dans mı demeliyim?"

Felix bir nacho daha yerken homurdandı.

"Ambrose." Lamia gülümseyerek söyledi. Az önce yaptığı tüyler ürpertici açıklama olmasaydı, bunu neredeyse dostça bir sırıtış olarak görebilirdim.

Bu istediğimden çok daha fazlasıydı. "Memnun oldum, Ambrose ve Felix. Hadi bu korku şovunu yola koyalım."

Tapınağa giderken Ambrose ve Felix tasmalarını takmayı ve ben kadehi aldıktan sonra onlara işaret vermeye hazır olana kadar büyücü bölgesinin hemen dışında beklemeyi kabul ettiler. Son birkaç gündür Fallon'la birlikte seyahat ettikten sonra onların bu uyumlu hallerine şaşırmıştım. Belki de iblis erkeklerle ilk tanışmamda şanssızdım.

Hedefimize yaklaştığımızda, ürkütücü siyah cüppeler giyen kadın ve erkeklerin sayısında belirgin bir artış oldu. Lamia'lardan gelen gevşekçe gizlenmiş sürüngen öfkesine bakılırsa, ürkütücü tarikat adamlarının büyücü olduğunu tahmin ettim. Bize pek aldırış etmediler, büyük olasılıkla tasmaları sayesinde. Bir tanesi oldukça uğursuz bir işaret tutuyordu: 'Tanrıça seni seviyor. Dave seni seviyor. Dave aşktır.' Dave'in kim olduğunu sormak için Felix'e yaklaştım ama o da aynı derecede bilgisizdi.

İleride, kalın kırmızı bir halat şehrin Büyücü bölgesine girişi engelleyen bir çit oluşturuyordu. Çelik plaka zırh giymiş iki muhafız tek girişi koruyordu. "Sanırım ikinizden burada ayrılıyorum." Ambrose, Felix'le birlikte ayrılmadan önce omzumu nazikçe sıktı.

TAMAM. Bunu yapabilirim. Normal bir insan gibi muhafızların yanından geçip gidebilirdim. Yüz zırhlarındaki küçük siperliklerden muhafızların beni görüp görmediğinden bile emin değildim. Ama yanlarından geçerken, hiçbiri en ufak bir kıpırdanma bile göstermedi. "Bu kolay oldu," diye mırıldandım kendi kendime. *Çok kolaydı.* Büyücü meydanının etrafına bakındım, dışarı fırlayıp izinsiz girdiğim için beni öldürmeye hazır büyük bir büyücü görmeye çalıştım. Sokaklar sıradan görünümlü pelerinli büyücülerle ve arada bir turistlerle doluydu.

Meydanın solunda limanlara inen bir yol vardı. Uzakta, körfezde birkaç büyük gemi gördüm. Avlunun ortasında, ortasında Myva'nın heykeli bulunan güzel bir çeşme vardı. Elinde kutsal kadehlerinden birini tutuyor ve aşağıya doğru hızla su akıtıyordu. Çeşmenin arkasında tapınağa çıkan geniş bir mermer merdiven vardı. Boohail'in tapınağı gibi bu da küçük bir ev büyüklüğünde mütevazı bir mermer yapıydı. Kapıları ziyaretçileri kabul etmek için ardına kadar açık olan girişte dört sütun gururla duruyordu.

Tapınağın sağında ve solunda en az beş ev yüksekliğinde iki devasa gotik bina vardı.

Binaların her iki yanında gökyüzüne uzanan iki kule bulunurken, tabanda bir

Kemerli siyah kapıları olan bir giriş. Üstlerinde güzel bir vitray pencere yer alıyordu. Her iki binanın pencereleri de sol tarafta Myva'nın iblislerin istilasına uğramış bir ülkeye gelişini, sağ tarafta ise Volsog kapısının ardındaki iblisleri mühürledikten sonra insanların ona boyun eğişini tasvir ediyor gibiydi. Çok mu kibirli?

Çok rahatlamıştım ki Usha'yı sağdaki binanın önünde gördüm. Sırtlanı büyücülerden oluşan bir kalabalığın önünde dans ederken baharat anlaşmasıyla ilgili bir şeyler bağıırıyordu. Onlarla kıyaslandığımda, etrafımdakiler için tamamen görünmezdim. "Bu gerçekten bir aksaklık olmadan işe yarayacak mıydı?" Kendi kendime fısıldadım. Umutlanmamak için kendimi zor tutuyordum ama bir fırsat yakalama umudu çok güçlüydü.

Uçan bir büyü hakkında boş boş sohbet eden birkaç büyücünün yanından geçerek tapınağa girdim. Gezgini bir turist rolünü oynamak için, ortadaki kadehe yaklaşımadan önce etrafa bakmak için zaman ayırdım. Sade ahşap kadeh daha önce yok ettiğim kadehin aynısıydı. Ancak bu sefer kırmayı kolaylaştırmak için yanıma bir çekici almıştım.

Sohbet eden üç büyücü hâlâ binanın ön tarafındaydı. Sorun bu olmalı. Onlar orada dururken kadehi değiştiremezdim. Onlar bana ulaşmadan önce gerçek kadehi parçalamayı denemeyi düşündüm. Ama ilk kadeh bir dokunuşla paramparça olmuyordu - ahşap canavar pes edene kadar birkaç darbe alacaktı. Myva beni durdurmak için ölümsüz canavarlarından daha fazlasını çağırırsa, Fallon'un beni tekrar desteklemesine ihtiyacım olacaktı.

"Vay canına, şu sırtlan dans ediyor!" Pelerinli adamlardan biri bağırdı.

"Ne? Görmek istiyorum!" Böylece son engelim de ortadan kalkmış oldu. *Tanrı seni korusun, Usha.*

Kendime şüphe etmek için zaman tanımadan çantamdan sahte kadehi çıkardım ve gerçeğiyle değiştirdim. Hemen ondan gelen bir güç nabızı hissettim. Kadeh sunaktan çıkar çıkmaz içinde siyah bir çamur fokurdadı. Şüphe uyandırmamak için sakince arkamı döndüm ve bir melodi mırıldanarak dışarı çıktım. Çamur yere düşmeye ve inlemeye başlarken fokurdayan fincanı arkamda tuttum.

Elimdeki kadehten çamur akarken tapınaktan dışarı fırladım. Hızlıca düşünerek kadehi arkamdan çıkardım, böylece çamur tapınağın içine düşecekti. Dışarıdaki ışığa çıktığımda, tek bir büyücü şaşkınlıkla gözlerini araladı. "Myva'nın kadehine saldıran bir çamur iblisi var!" Çığlık attım.

Siyahlı adamlar soluk soluğa yanımdan geçip tapınağa doğru koştular. En alt basamağa ulaştığımda çamur, düpedüz kızgın görünen iki kemik orka dönüşmeye başladı. Sola dönerek çeşmenin diğer tarafındaki Usha ve Fallon'a doğru koştum.

Arkamda bir adamın çığlığını duyabiliyordum. Kısa bir süre sonra çığlık atan bedeni başımın hemen yanından uçtu ve sert bir şekilde fiskiyeye düştü.

"Seni küstah ölümlü! KANINLA YIKANACAĞIM!" Myva çamur yığınının çığlık attı. Fallon'un saklandığı araba sadece on adım ötedeydi. Var gücümle koşarken ona, Felix'e ve Ambrose'a seslendim. Bir ölümsüz ork bana doğru uzandı, sadece eteğimin kenarını sıyırdı.

İblisimin arabadan çıktığını duyduğumda insanlar şok içinde çığlık attı. Kadehi çeşmenin kenarına koydum ve olabildiğince sert bir şekilde vurdum. Myva'nın sesi acı içinde çığlık atarken kadehin yan tarafında büyük bir çatlak oluştu. Kadehten kan ve siyah çamur fişkırdı, hızla daha önce kullandığı kokuşmuş kemik orkuna dönüştü. "Uzak dur benden, seni sefil kız!" diye bağırdı. Ork beni yakalamaya çalıştı. Tam zamanında sıçradım ve bluzumun önünü sıyırdığını hissettim. Kupayı benden korurken öfkeyle çığlık attı. *Kahretsin, kahretsin, onu yakalamalıydım.*

Çamurdan ikinci bir ork oluştu. Yardım için Fallon'a baktım ama iblisim arabanın etrafını sarmış olan büyücü kalabalığını yırtarak ilerliyordu. Pelerinli tarikat ucubeleri etrafını sarmıştı.

Karıncalar gibi ona mavi ve siyah büyülu oklar fırlatıyorlardı. Fallon öfkeyle kükredi ve kılıcını genişçe savurdu. Savurduğu kılıçtan geriye kalan havayı alevler kapladı ve dört büyücüyü çapraz ateşte yakaladı. Ateş onları boğarken çığlık attılar ama iki gotik binadan daha fazla büyücü akmaya devam etti. Büyülerinin kaynağını kesmek zorundaydım, yoksa ölecektik.

Bir ork bana tekrar uzandı ama ben kaçtım ve çekicimle eline vurdum. Yamalı el, canavarın ayaklarının dibinde bir parmak kemiği yığınınna dönüşerek paramparça oldu. Kendini toparlayamadan bacaklarının arasına daldım ve ikincisine sahte bir darbe indirdim. Göğsünü korumak için kollarını kaldırdığında, etrafından dolandım ve çeşmeden yarısı kırılmış kadehi kaptım. Ortasından daha fazla kan fışkırdı ve korsemi yıllarca kâbus görmeme yetecek kadar pisliğe buladı.

Önümde iki atım dizginlerinden kurtuldu ve kaosu içinde panikledi. Crash adaşına sadık kalarak Fallon'a büyüler fırlatan üç büyücünün üzerine atıldı. Büyücülerin cüppelerinden cam şişeler düştü ve kaldırıma çarparak paramparça oldu. Yeşil bir duman çıkararak büyücülerini ve atlarını gözden gizlediler. Büyücülerden birinin "Tanrıça kahretsin, uçan iksirler olmasın!" diye bağırdığını duydum.

Smash iki dev siyah kanadın taşıdığı dumanın içinden fırladı. Korku içinde çığlık atarak yolumu kesen orka çarptı. Kemik canavar sertçe yere düştü, vücudunun yarısı kaldırım taşına çarparak kırıldı. Arabanın arkasına saklanma fırsatını değerlendirdim ve Crash'in de sisin içinden fırlamasından kıl payı kurtuldum. Yeni kanatlarını nasıl kullanacağını bilemediği için çılgınca yana doğru eğildi. Ne yazık ki, altındaki kadın büyücü benim kadar şanslı değildi ve kafasının arkasına bir toynak yedi.

"Ejderhaya odaklanın!" Bir adam bağırdı. "Onu neredeyse kontrol altına aldık!" Kalabalık bir araya toplanırken daha fazla adam cesaretlendirmek için bağırdı. Gökyüzünü ateş püskürten canavarlara karşı taradım ama ejderha görmedim. *Bunlar neden bahsediyor?*

Dahası, devasa beyaz bir yılanın arbedeye daldığını ve bir büyücüyü bütün olarak yuttuğunu görebiliyordum. Uzun gövdesi pelerinli iki adamın daha etrafını sardıktan sonra öyle bir sıktı ki patladılar. Kar rengi pullarının her yerinden kan fışkırıyordu. Sadece bir saat kadar önce o sarmala sarılmış olduğumu hatırlayınca ürperdim.

İki büyücü onu yakalamaya çalışırken Usha çığlık atarak kaçtı. Sarı bir kurt adam onu boynundan ısırmadan önce biri onu belinden yakalamayı başardı ve onu Usha'dan ayırıp yere düşürdü.

Kadehi yere doğru tuttum ve çekiçe tekrar parçaladım. Sahte tanrıça acı içinde çığlık atarken yine daha fazla parça koptu.

Kemikten kocaman bir el bileğimi sardı ve beni havaya kaldırdı. Kalan ork beni bir bez bebek gibi yakındaki çeşmeye fırlatırken çığlık atmaktan başka bir şey yapamadım. Sağ tarafımdaki heykele sertçe çarptım ve fincanı düşürerek suya düştüm. Çılgınca suda onu ararken acı görüşümü bulanıklaştırdı. Bir şeyin diğer bileğimi tuttuğunu hissettiğimde parmaklarım sadece dudaklarını sıyırdı. Fincanı kaptığım gibi, ölümsüz iğrençlik beni kolumdan çekerken kendimi destekledim. Yaratık beni deforme olmuş yüzüne doğru tutarken ayaklarım işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Canavarın yüzünde sadece küçük deri parçaları vardı. Çoğunluğu kemik ve sinirin üzerine gevşekçe gerilmiş çıplak kaslardan oluşuyordu. Göz çukurlarında hiç göz yoktu, sadece bir şekilde bana bakmayı başaran iki karanlık boşluk vardı. Ağzının alt çenesinden uzun dişler çıkıyordu. Kelimeler oluşturmak için kendini bir araya getirmeye çalışırken gıcırıyor ve çatırdıyordu. Üzerinden ölüm kokusu dalga dalga yayılıyordu.

"Sence... beni yenebilir misin, küçük kız?" Myva kırık ağzının içinden sordu. "Ben

ebediyim. Ben bir tanrıyım!"

"Nefesin kokuyor." Homurdanarak söyledim. Bardağı tüm gücümle orkun dışına vurdum.

toplayabildi. Sonunda, işe yaramaz bir şekilde aşağıdaki suya düşmeden önce ortadan paramparça oldu. Ork siyah bir dumanın içinde kayboldu ve ben gürültülü bir sıçramayla çeşmeye geri düştüm.

Dengesiz ayaklarımın üzerinde dururken tüm vücudum acı içinde kıvranıyordu. Su kırmızımsı kahverenginin iğrenç bir tonundaydı. Sudaki kanın bana ait olup olmadığını anlayamıyordum. Dünya dönerken başım dönüyordu. Bana doğru gelen karanlık figüre odaklanmaya çalıştım. Parlak bir ışık parlarken görüşüm iki baş döndürücü görüntüyü tek bir görüntü haline getirmeye çalıştı. İçime şimşek gibi daha fazla acı saplandı. Kulaklarımda tiz bir uğultu vardı. Gözlerim açıldığında, kirli sudaki yansımamı görebiliyordum. Ses bendim. Çığlık atıyordum.

"Seni çılgın kaltak!" dedi önümdeki adam. Diğer büyücülerle aynı siyah pelerini giymişti ama boynunda gevşekçe asılı duran altın bir zincir vardı. Uzun, eğri büğrü bir asa salladı ve parlak bir ışık, ardından da daha fazla acı beni ele geçirdi.

Çığlık attım ve dizlerimin üzerine çöktüm. *Acıdan bayılmak ne kadar sürer?* Tüm bedenim acıdan şarkı söylüyordu ve Tanrım, karanlığın tatlı rahatlamasını gerçekten kullanabilirdim. Sonra, bir anda, şok edici acı durdu. Kulaklarımdaki çınlamanın arasından adamın soluğunu duyabiliyordum. "Hayır! Hayır, lütfen!" Fallon aniden tam önündeydi. İblisim sözünü sakınmadan adamı kafasından yakaladı ve omuzlarından kopardı. Ceset önce kollarını çılgınca savurdu, sonra da dizlerinin üzerine, yere düştü.

Bu zihinsel bir yara izi bırakacak.

Fallon o anda bana döndü. Sevdiğim kömür karası gözleri yerine, yırtıcı bir hayvanın soğuk sarı bakışları beni olduğum yere mıhladı. Tehditkâr bir aurayla bana doğru yürüdü ve geri çekilmeme neden oldu. Sırtım Myva'nın heykelinin duvarına çarptı ve zaten kızarmış olan sinirlerim korkudan sarsıldı.

İblis bir nefes verdi ve bu nefes yüzünün etrafında küçük alevlere dönüştü. Önümde diz çöktü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Sonra gözlerindeki öfkeyle uyuşmayan nazik bir ilgiyle başımı yavaşça iki yana çevirdi. "Yaralanmışsın." Dedi.

"Evet," diye nefes aldım. "Yine de o pisliğin icabına bakmışsın gibi görünüyor." Fallon'un tırnaklarının ölümcül görünümlü pençelere dönüştüğünü fark ettiğimde boğazımdan gergin bir kahkaha kaçtı. Dikkatli bir şekilde elini vücudumda gezdirdi. Ellерinin bıraktığı izler tüylerimi diken diken etti.

Küçük bir gülümseme dudaklarını süsledi. "Her çizik," diye fısıldadı, sesi nazik ve rahatlatıcıydı. "Her çürük, ateş ve kanla geri ödeyeceğim."

Gözlerimi kıptım. "Bu çok tatlı ama çok gereksiz." Sağır kulaklara söyledim. Fallon çoktan ayağa kalkmış ve benden uzaklaşmıştı. Etrafında siyah bir sis dönerken iri formu titreşiyor gibiydi. Sis gittikçe büyüdü, ta ki tüylerimi diken diken eden bir kükreme altımdaki toprağı sarsana kadar. Bir anda siyah duman gökyüzüne yükseldi ve içinden yılanı benzer uzun bir şekil çıktı. Yaratık havada gece göğü gibi süzülüyor, güneşin kendisini yok etmeye geliyordu. Obsidyen rengi saçlar yaratığın uzun sırtından aşağıya doğru akarken, yaratık kendini tüm meydanın etrafında döndürdü. Tehlikeli kıvrımlı boynuzları başını bir dehşet tacıyla süslüyordu. Etrafımdaki diğer büyücüler çığlık atarak avludan çıkıp şehrin geri kalanına doğru koşmaya başladılar. Sarı gözlerim koşturan adamlara sabitlenmişti.

Ejderhanın meydana gönderdiği alevlere rağmen vücudum üşüyordu. İnançsızlık zihnimi bulandırdı. Fallon bir ejderhaydı. Lanet olası bir ejderhayla seyahat ediyordum.

Etrafımdaki dünya bir ateş denizinde boğuldu. Alevlerin arasından, küle dönüşen insanların çığlıklarını duyabiliyordum. Fallon kuyruğunun bir hareketiyle büyücü salonunu devirdi. Myva'nın güzel vitray penceresi paramparça olarak uzak bir anıya dönüştü.

Usha yanıma geldi ve beni sarstı. Bir çığlık attı ve beni yukarı çekmeye çalıştı ama zihnim ağzından çıkanları algılayamadı. Beni ters dönmüş arabaya doğru sürükledi, Ambrose da arkasından. Felix neredeydi? Onun için çığlık attım, kimse var mı diye etrafa bakındım.

hala hayattaydı. Kurt adamın zarar görmeden çıktığını gördüğümde rahatlayarak gözlerim doldu. Bana orantısız bir sırtış attı ve gelip arabanın arkasında kalanlarımızın yanına oturdu. İç çekti ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle arabaya yaslandı.

"Nasıl bu kadar sakınsın?" Şaşkınlıkla sordum. Etrafımıza cehennem yağarken vücudum bir yaprak gibi titriyordu ve bu adam çaya yeni oturmuş gibi görünüyordu.

Felix bir elini boynuna götürdü ve yakasını parşömen kâğıdı gibi yırttı. "Bizim peşimizde değil, değil mi Bayan Dragon?" Benim yanıma doğru yaklaştı. "Onun sevgili eşinin yanında olduğumuz sürece olabildiğince güvendedeyiz."

Başımı salladım. "Ben onun eşi değilim."

Ambrose kıkırdadı. "Ben olsam bunu ejderhana söylerdim. Bize değil." Usha'yı düşen korlardan korurken yanına sıkıştırmıştı. Kadının iri sırtlanı da diğer yanına sinmişti.

"Onu nasıl durduracağız?" Çılgınca sordum.

Kurt adam bana bir kaşını kaldırdı. "Biz mi? Hayır, hayır canım. Bir kurt adam ve bir lamia bir ejderhayı durduramaz. Yanına gidip ona göz kırpmanın işe yarayıp yaramayacağına bakabilirsin. Aksi takdirde, tüm lanetli şehri yakıp yıkmasına izin vereceğim. Yaptıklarının cezasını çekerler."

Fallon'un şehrin içlerine doğru ilerlediğini görmek için arabanın üzerinden baktım. Devasa başını geriye attı ve bir kuleyi daha yerle bir etti. "Orada sıkışıp kalan diğer iblisler ne olacak?"

Ambrose elini Usha'nın omzundan ayırmadan uzaklara baktı. "Akılları varsa kaçarlardı."

Hancı oflayıp pufladı ve Ambrose'un yanından uzaklaştı. "İkiniz de gülünçsünüz." Tozunu aldı ve elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. "Gidelim, Cin."

"Ve ne yapacaksın?" Temkinli bir şekilde sordum.

Gözlerini devirdi. "Kıtanın bu tarafındaki her şeyi yok etmeden önce iblisinizi yakalayacaksınız. Ben de bu ikisiyle birlikte rıhtıma gidip yeni gemimizi seçeceğim." Yüzümdeki şaşkın ifade üzerine devam etti. "Hun, az önce şehri yok ettik. En iyi ihtimalle resmi olarak aranan suçlularız. Atlarınız artık uçabiliyor elbette ama arabanız parçalanmış durumda ve eğer öyle olmasaydı hepimizin gün batımına doğru mutlu bir şekilde kaçabileceğimizden şüpheliyim. Ancak bir gemi...."

Başım ellerimin arasına düşerken sinirli bir iç geçirdim. "Bahse girerim Troy ve dev kralı bununla hiç uğraşmak zorunda kalmamıştır," diye mırıldandım.

"Bu Cin de ne?" Usha sordu.

"Hiçbir şey. Artık bir önemi yok, o yüzden siktir et. Korsanlık."

Bölüm 9

Gerçekten bir kedi istiyordum. Ve pazar günleri benimle piknik yapmayı sevecek bir adam. Evime bir güneşlenme odası eklemek istiyordum, böylece Brie ve ben sivrisineklerin tacizi olmadan birlikte içki içebilecektik. Cumin'in uydurduğu aptalca bir yarışmadan sonra kardeşlerimin kocamla güreştiğini görmek istiyordum. Hep birlikte nehre inip kerevit yakalayabilir, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşabilirdik. Sonra, bahar havasının güzel olduğu günlerde, bir tepede tembellik eder, tarçın tarlalarımın taze kokusunun tadını çıkarırdık. Erkeğim ve benim endişelenmemiz gereken tek şey, ertesi gün akşam yemeği için ne yapmak istediğimiz olurdu.

Gerçi o anda gerçekten de kediye razı olurdum.

Wandermere neredeyse tamamen yok olmuştu. Kara ejderha her alev püskürdüğünde şehrin uzun bir bölümü mum çubukları gibi parlıyordu. Kalan insanlar kapılara doğru kaçtılar, benim gittiğim yönün tersine. Hepsi başaramayacaktı. Azat edilmiş köleler eski efendilerinin peşine düşmüş, tepelerindeki ölüm getiriciye aldırış etmiyorlardı. Kısa bir süre neden tek bir iblisin bile öfkesini bana yöneltmediğini merak ettim. Belki de sadece fırtınanın gözüne doğru yürüyen çılgın bir kadın gördüler ve nasıl olsa öleceğimi düşündüler.

Fallon'un uzun gövdesinin terk edilmiş bir kolezyumun etrafında döndüğünü görmek için başımı kaldırdım. Ejderhanın bacakları vücuduna doğru düzgünce kıvrılmıştı ve havada süzülerek başka bir hedef arıyordu. Burnunun kenarlarını iki uzun bıyık süslüyordu. Rüzgârda dans ederek yılanın geri kalanının hareketlerini taklit ediyorlardı. Kanatları olmadan uçuşması çok garipti. Kanatlarının olmamasına rağmen ejderha nefes kesici güzellikte bir gösteriyle gökyüzüne hükmediyordu. Sebep olduğu yıkım olmasaydı, oturup saatlerce onu izlemek isterdim.

Mermer yapıya girdiğimde koridordaki bir kapıdan yüksek sesler geliyordu. Oraya doğru ilerledim ve tahta kalası tutarak kapıyı kapattım. "Kapıyı yumruklamayı bırak da açabileyim." Diğer tarafa bağırdım. Gürültü kesilince tahtayı kaldırdım ve kapıyı çekerek açtım. Bir kükremeye birlikte devasa canavarlar açık havaya fırlamaya başladı. Bir aslanla bir adamın aşk çocuğuna benzeyen bir canavar beni görünce durdu. Diğer birkaç iblis de durup geriye baktı.

"Bir kadın mı?" Aslan adam başını eğdi, kafası karışmıştı. "Hem de insan bir kadın." Ona bir minotor ve bir tür ayıya dönüşmüş olabilecek başka bir dev insansı katıldı. Hepsi gladyatör kıyafetleri giymişti ve boyunlarında demir tasmalar vardı. Onları koparmak çok zor olmalı.

"Evet. Ejderhayla birlikteyim." Omuz silkdim.

Minotor bir adım daha yaklaşp beni kokladı ve burnunu kırıştırarak homurdandı. "Büyücü kanına bulanmışsın."

"Uzun bir gün oldu," dedim kuru bir sesle. "Her neyse, Myva'nın kadehi yok edildi. Yani hepiniz gitmekte özgürsünüz."

"Sanırım bu yıllardır neden ilk kez doğru düşünebildiğimizi açıklıyor." Aslan adam homurdandı.

Yıllar mı? Lanet olsun. Volsog kapısı en son açıldığında yakalanmış olmalılar.

"Bu arada, eğer Myva'nın kadehlerinden birine daha yaklaşmak zorunda kalırsan, panzehiri

delilik büyüü tarçındır."

İblislerden uzaklaşmaya çalıştım ama ayı şekil değıştiren uzanıp kolumu yakaladı. "Bekle. Ejderha senin eşin mi?"

Yine mi bu saçmalık?

"Eğer değilse, seni sahipleneceğim. Bir büyücüye kafa tutacak kadar cesur bir kadınla hiç karşılaşmadım." Ayı, son adamın beni görmesini engelleyen aslan yaratık tarafından itildi.

"Onu ilk ben gördüm, seni bal yiyen piç." Bana gülümsemek için döndü. Kocaman dişlerini görünce bir adım geri çekildim.

"Onu korkutuyorsun, seni ahmak." Ayı yerdeki yerinden kıpırdandı.

Bu benim sabır seviyemin çok ötesindeydi. "Beyler," diye başladım, yatıştırıcı bir tavırla ellerimi kaldırarak. "Ejderha benim eşim aslında. Bu yüzden ona geri dönsem iyi olacak."

Beni incelerken aslanın yüzüne bir kaş çatma yerleşti. "Üzerinde bir iz kokusu almıyorum."

Fallon kolezyumun ortasına indiğinde yer bir gümbürtüyle sarsıldı. Devasa başını, çenesi neredeyse önündeki zemine sürtünene kadar eğdi. Simsiyah dudakları fildişi dişlerinin üzerinde kıvrılırken önündeki manzarayı inceledi.

Bu durumdan hoşnut olmayan ejderha kükreyerek beni ayaklarımdan düşürdü. Destek için bir sütuna tutunmadan önce öne doğru tökezledim. Üç canavar-adam ipucunu aldı ve bir bakış bile atmadan binadan dışarı koştu.

"Artık sakinleştik mi?" Ona doğru yürüyerek sordum. Ejderha kısık bir ses çıkardı ve gözlerini canavar-adamların çıktığı kapıya kilitledi. Fallon'un kafası bu haliyle benim tüm vücudumdan daha büyüktü. Yüzünü kaplayan küçük mavi renkli pullar, vücudunu boydan boya kaplayan zırh benzeri plakalara dönüşmeden önce dallanıp budaklanıyordu. Yanağına dokunmak için uzandım. Pürüzsüz ve sıcaktı. Başını yere eğdi ve bir nefes verdi. Elim yelesine gitti ve yumuşak saçlarını taradı. *Lanet olsun ona.* Saçları her zaman çok güzeldi ve ona hiçbir şey yapmadığını biliyordum. Bu kadar pürüzsüz olması için benim saç temizleyicimi kullanmasına bile gerek yoktu.

"Bana bir ejderha olduğunu hiç söylememiştin." Bir süre sonra söyledim.

"Bu konu hiç konuşulmadı." Bir ejderhanın sesi, birinin uzun bir mağaraya çello koyması gibiydi. İnanılmaz derecede derin ama hoş.

Bu adam... "Neden buraya uçmadık ki?"

Bir mırıltı çıkardı ve gözlerini kapattı. **"Bu formu korumak ve kontrol etmek zordur. Bir ejderhanın ustalaşması üç yüz yıl alır. Eğer Myva'nın beni kontrol edebileceği bir yere dönüşürsem, onu durdurmak için yapabileceğim çok az şey var."**

"Sadece kendi vücudunu tanımak için bile uzun bir süre. Kaç yaşındasın sen?"

"Yüz yirmi dört."

"Ah, yani benden sadece yüz yıl üstünsün! Seni yaşlı osuruk." Alay ettim.

Güldü. Gürleyen ses etrafımızdaki taş sütunlarda yankılandı. **"Eşinle böyle mi konuşuyorsun?"**

Yanaklarım kızardı. "Bunu açıkça diğer adamlardan uzaklaşmak için söyledim."

Dudakları hançere benzeyen dişlerinin üzerinden hınzır bir sırıtışla kıvrıldı. **"O nedir, aşkım?"**

Saçlarımdaki ellerinin sesinden seni duyamadım."

Kahretsin. Donakaldım, sonra ellerimi ondan çektim. Siyah pençeleri gövdemin etrafını hafifçe sararken ejderhadan bir kahkaha daha yükseldi. Sesimi çıkaramadan havaya kaldırıldım. Kolezyumun ayrılmış bölümüne doğru yükselirken etrafımızdan siyah dumanlar yükseliyordu.

Fallon, artık insan formundaydı, beni omzuna attı ve salona doğru ilerledi.

süit.

Sert muamele karşısında bir ciyıklama sesi çıkardım ve ellerimi sırtında sabitledim. Gri gömleği

Giysileri külle kaplıydı ve dönüştüğünde giysilerinin nereye gittiğini merak etmekten kendimi alamadım. "Beni yere bırak! Yürüyebilirim."

İtirazlarımı duymazdan geldi ve koridorun sonundaki tuvalete doğru yürümeden önce bir süre etrafına bakındı. Buranın şehrin zengin elitlerine ait olduğunu söylemek hafif kalırdı. Her şey altın süslemelerle kaplıydı. Küvet beş kişiye yetecek büyüklükteydi ve yakutlarla kaplıydı, lavabonun üzerindeki aynaları ise safir telkari süslüyordu.

Ne yazık ki dördüncü kattaydı. Hizmetçilerin oraya su taşınması sonsuza kadar sürmüş olmalı. Fallon beni yere bıraktı ve küvete doğru yürüdü. Bir kolu çekti ve tahta bir kalas aşağı indi. Tahtadan doğrudan küvetin içine su fışkırdı.

"Bunu nasıl yaptın?" Şaşkınlık içinde alete baktım. *Her banyo yapmak istediğinizde bu size çok zaman kazandırır! Şehirdeki her tuvalet bunu yapabilir miydi?*

Fallon gözlerini ovuşturarak banyonun yanındaki dolabı karıştırdı ve bir kavanoz sabun çıkardı. "Ah, köyünüzün dışına çıkmadığınızı unutmuşum. Büyük şehirlerin çoğunda bu tür şeyleri yapabilen karmaşık bir su sistemi vardır. Her yere su taşımak için büyü kullanan şehirlerde bulundum ama görünüşe göre bu şehrin oldukça gelişmiş bir su kemeri sistemi var. Gerçi su sıcak görünüyor, yani belki de işin içinde biraz büyü vardır."

"Sıcak mı?" Heyecanla sordum, mükemmel sıcaklıkta bulmak için ellerimi akan suyun altına daldırdım. *Bu gerçek olamayacak kadar iyi.*

"Odaları arayacağım, bakalım iğrenç olmayan kıyafetler bulabilecek miyim? Sen git ve yıkan." Odadan çıkmadan önce söyledi.

"Hey, Fallon?" Kapıda durakladı. "Kediler hakkında ne düşünüyorsun?" Bir kaşını kaldırdı. "Beni hiç rahatsız etmediler. Neden?"

"Sebebi yok, sadece merak ettim." Omuz silkti ve odadan çıktı. Daha fazla davete gerek duymadan kirli giysilerimi çıkardım ve küvete atladım. Üstünden su akan küçük fiskiye mutlak bir mutluluk hissi veriyordu. Su aşağı inerken küvetin dibinde bir gider olduğunu fark ettim. *Bu şehir halkı her şeyi düşünüyor. Bu tuvalette yaşayabilirdim. Üzerimden temizlediğim çamur ve pislik miktarı en iyi ihtimalle rahatsız ediciydi. O gladyatörlerin hâlâ eteklerime girmeye çalıştığını düşününce. Onlar asker. Hakkını vermeliyim.*

Küvetin karşısındaki aynada pembe saç boyamın hızla solduğunu ve buklelerimin doğal koyu kahverengisine döndüğünü görebiliyordum. *İyi ki kurtulmuşum.* Kendi kendime düşündüm. *O aptal boya işinden beri hayatım altüst oldu.*

Ben saçımı durularken Fallon geri döndü. Elinde bir yığın giysi ve birkaç kabarık havlu vardı. Onları lavabonun üzerine koyarak küvete doğru ilerledi ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Kalça kemiklerinin derin V kısmına yoğun bir şekilde başlamadığımı söyleyebilirim ama annem bir yalancı yetiştirmedi.

"Ne, bu sefer şok ve dehşet yok mu?" Çıplaklığıyla gurur duyarak sordu.

Onun için çok kötü, beni kıvrandırken görme zevkini ona tattırmaya hiç niyetim yoktu. Gözlerimi devirdim ve saçlarımı durulamaya devam ettim. "Egon zaten yeterince büyük. Daha fazla beslenirse güneşi tutacaksın diye endişeleniyorum."

Başını yana eğdi ve sırtıttı. "Bunu seviyorsun." İblis esnedi ve kendini küvetin içine sürükledi.

"Çökmeye hazır görünüyorsun," dedim.

Yere yığılmış olsa bile Fallon hâlâ benden bir baş daha uzundu. Sabuna yarı kapüşonlu gözlerle baktı, sanki onu almak bile bir mücadeleymiş gibi. "Dediğim gibi, ejderha formum

çok yorucu. Yarına kadar iyi olacağım." Bakışları sabunu bırakıp utanmadan göğsüne dikildi. Ağzının kenarı kıvrıldı ve bana doğru bir adım attı. "Yine de başka aktiviteler için güç bulabilirim."

Daha yakına eğildim ve parmaklarımı pazusunda gezdirdim. "Senden yapmanı istediğim bir şey var." Sırıtişına karşılık vererek ona baktım ve kirpiklerimi kırıştırdım.

Yüzündeki şaşkın ifade neredeyse soğukkanlılığımla kaybetmeme neden olacaktı ama kendimi tuttum. Çabucak toparlandı ve bir elini yan tarafımda gezdirdi. "Bu ne olabilir?"

Kıkırdamalarını daha fazla tutamayarak onu boynuzlarından yakaladım ve akan suyun altına oturması için yönlendirdim. "Banyo yapmanı istiyorum." Sonra yanına diz çökerek dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve "Kokuyorsun" diye fısıldadım.

Fallon su üzerine dökülürken bir kahkaha attı. Koyu renk saçları yüzüne ve sırtına yapışmış, küçük mürekkep nehirleri oluşturmuştu. Sabunu ellerime aldım ve saçlarına sürmeye başladım. Dokusu ejderha formundayken olduğu kadar yumuşaktı. İşimi kolaylaştırmak için sudan biraz uzaklaştı. "Peki, bilmem gereken başka sırlar var mı? İnsanlardan nefret eden bir kardeşin yok, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Ailem yok. Kuzey kıtasındaki zorlu koşullar nedeniyle iblislerin çocuk sahibi olması nadirdir. Ailemin sonu uzun zaman önce geldi."

"Özür dilerim, yalnızlık çekmiş olmalısınız." Tüm sıkıntılarına rağmen kardeşlerim benim en iyi arkadaşlarımdı. Birlikte oynayacak kardeşlerim olmadan büyümeyi hayal bile edemezdim. Fallon'un zorba davranışları bundan sonra biraz daha anlam kazandı. Muhtemelen uzun zamandır bir arkadaşı olmamıştı. Kalbim koca adam için çarpıyordu.

"Bu yeni bir şey." Başını ellerime yaslayarak belirtti.

Ellerimi uzun buklelerinde gezdirdim, uçlarındaki kiri temizlemek için özel bir özen gösterdim. "Yorgunsun ve devrilmeye hazır görünüyorsun. İhtiyacım olan son şey bayılıp kafanı fayansa çarpman."

Bana doğru döndü. Yüz ifadesi sertti. "Dikkatli ol Tavşan, bu neredeyse şefkat gibi geldi." Ona fiske vurduğum su yüzünden yüzü buruştu.

"Sen bilirsin." Sırtını ve omuzlarını yıkamaya devam ederek mırıldandım.

İblis, pelikanı yakalamış panter gibi sırttı. "Sanırım öyle." "Birileri kendinden emin."

Yüzüne götürmeden önce elimi yakaladı. Bileğime nazik bir öpücük kondurduğunda nefesim kesildi. "O zaman neden beni durdurmaya geldin? Kaçma şansını kullanabilirdin. Yine de buradasın, sırtımı yıkıyorsun."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Lanet iblis ve onun mantıklı düşünce süreci. Ayrılmayı düşünmek için hiç durmadım bile. Ona geri dönmek çok doğal geldi. Hâlâ evimi özlüyordum ve gitmek istiyordum ama ayaklarım beni buraya getirdi. "Ben... nerede yaşadığımı biliyorsun, hatırladın mı? Beni bulabilir ve aileme zarar verebilirdin!" Yalanı ağzımdan bir lanet gibi tükürdüm ve elimi ondan çektim. Ayağa kalktım ve geri çekildim ama o arkasını döndü ve bileğimi tekrar yakaladı. Bana öyle bir şiddetle baktı ki gözlerimi kaçırdım.

Fallon'un sesi alçaktı, her zamanki şakacı tavrından uzaktı. "Bunu sana yapabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?" Tekrar uzaklaşmaya çalışırken göğsümde bir düğüm oluştu. İblis buna izin vermedi. Boştaki eli yanağıma dokundu. Okşayışı yumuşaktı ama niyetinde emrediciydi. "Tarçın, bana bak. Sana zarar verecek bir şey yapacağımı mı sanıyorsun?"

Hayır. Yapmayacağını biliyordum. Ama ona teslim olmak korkunç bir düşünceydi. Bedenim onu ne kadar istese de Fallon sıradan bir seks istemiyordu. Sonsuza kadar istiyordu. Kötü b i r i olmadığını biliyordum ama

tehlikeliydi. Kendim için planladığım huzurlu hayat onun ellerinde duman olup gidecekti. "Adımı söyleme. Garip hissettiriyor." Dizlerimin bağı çözülürken göğsümdeki düğüm büyüdü. Sonra,

Ondan daha fazla uzaklaşamadığımda, kendimi Fallon'un obsidyen gözlerinin sert yoğunluğuna hapsolmuş hissettim. İrislerinin etrafında altın benekler dans ediyordu. Gece gökyüzündeki tüm yıldızları gölgede bırakacak şekilde ışıltıyorlardı.

Yumuşak bir sesle konuşurken başparmağı yanağımlı okşadı. "Cevap ver bana, Tarçın."

Bu küçük jestin bende yarattığı duygu kasırgası baş döndürücüydü. Uzaklaşmam gerekiyordu. Başa çıkamayacağım kadar fazla duyguydu bu. Hain bedenim yüzünden gözlerimin yaşarmaya başladığını hissedebiliyordum. "Az önce şehrin yarısını yerle bir ettin!"

"Sana zarar verdiler." Sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi söyledi. "Sen ve bu şehirdeki her iblis. Aynı şeymiş gibi davranma." Bunu biliyordum elbette. Gözlerimi kapadım ve içimdeki duyguları bastırmaya çalıştım. Fallon bileğimi çevirdi ve hassas tenime öpücükler kondurarak nefesimin kesilmesine neden oldu. "Neden bana neden bu kadar korktuğunu söylemiyorsun?"

Fallon'la yıllar önce, kız kardeşim benden koparılmadan önce tanışmış olsaydım, teklifine balıklama atlama ihtimalim çok yüksekti. Yanımda bir ejderhayla macera dolu bir hayat, çocukken okuduğum peri masallarının hepsinden daha iyiydi. Ama o Cin ölmüştü.

"Şu anda ilginç olduğumu düşünebilirsiniz. Ama son fincan kırıldığında ve ben evime, küçük sakın hayatıma dönmek istediğimde ne olacak? Sen insanları hiç tereddüt etmeden öldüren bir ejderhasın. Ben sadece bir baharat çiftçisiyim! Nehir kenarında tembel günler geçirmek, kardeşlerim ve arkadaşlarımla içmek istiyorum. Sadece sıkıcı ve mutlu günler geçirmek istiyorum, çılgın maceralara atılmak ve muhtemelen bir gemi çalmak değil!" Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım sonunda döküldü. "Sonra da benim sıkıcı ve korkak olduğumu anlayıp gideceksin!"

"Cin. Hayatın boyunca hiç sıkıcı olmayı beceremedin." Fallon beni yerden kaldırırken şaşkınlıkla nefes nefese kaldım. Bir kolunu sırtıma ve bacaklarıma doladı. Beni göğsüne doğru kaydırdı, böylece iblis musluğu kapatmak için bir elini kullanabildi. Getirdiği giysileri atlayarak beni odadan dışarı taşıdı.

"Nereye gidiyoruz?" Gözlerimdeki yaşları silerek sordum.

"Aptalın biri kadınıma sıkıcı deme hatasına düşmüş. Cezalandırılmalılar." Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açarken sırtışı düpedüz kurtçaydı. Üç hızlı adımda odanın ortasındaki devasa yatağa ulaştı ve beni üzerine fırlattı.

"Hey!" diye ciyakladım, kendimi düzeltmeye çalışıyordum.

Fallon yatağa tırmandı ve beni sırt üstü çevirdi. "Nehir kenarında hiç tembel günler geçirmedi." Bacaklarımı ayırıp iç uyluğumu öperken söyledi. Bu his vücudumda lezzetli bir heyecan yarattı. "Senin sıkıcı diyebileceğin bir hayatı düşünecek zamanım ya da lüksüm olduğunu da söyleyemem." Bir elini vücudumda gezdirip göğsümü kavradığında bir nefes verdim. "Ama içmeyi severim. Seni mutfak penceresinde gördüğümde kendi kendime 'Bu kadar yakın bir aileye sahip olmak nasıl bir şey olmalı' diye düşündüm. Ben hiç böyle şeyler yaşamadım. Onlara nasıl alışacağımı bilmiyorum'. Ama sana baktığımda denemek istediğimi biliyorum."

Doğrılmaya ve onu itmeye çalıştım. "Fallon, bekle, ben-"

Sert bir el beni tekrar pelüş yatağın üzerine itti. Bileklerimi avucunun içine almak için vücudumda yukarı doğru hareket etti. Yatağın altından bir battaniye kapmak için eğildi ve battaniyeyi hızla karyola direğine doladı. Bileklerimi bağlamak için uçlarını aşağı indirdi.

"Dayan!" Bağları çözmeye çalışarak protesto için bağırdım.

Fallon yüzümü avuçlarının arasına almadan önce karanlık bir kahkaha attı. "Biliyorum,

biliyorum aşkım. Kendini buna hayır demen gerektiğine ikna etmişsin." Dilini boynumda gezdirmeden önce alnımdan öpmek için eğildi. "Zihninin bahanelerle bir dakikada bir mil koştuğunu görebiliyorum. Ben bir

Tehlikeli bir iblis ve beni istemen yanlış." Köprücük kemiğimi ısırđıđında bir iniltiyi bastırdım. "Ya farklı şeyler istiyorsak? Ya bir hata yapıyorsan?" Başparmağı, tomurcuk sertleşene kadar meme ucumun üzerinde gezindi. Yüzünü benimkine yaklaştırdı. Erkeksi kokusu başımı döndürdü. "Ama bana ne kadar aç olduğunu da görüyorum. Evet demek için bir bahaneye ne dersin?" Boynumu tutup hafifçe sıkmadan önce ağzının kenarlarına sinsi bir gülümseme dokundu. Bu his bana batma ve çaresizlik hissi verdi. şaşırtıcı bir şekilde, karnımda biriken sıcaklık kalan tüm hislerimi yakıp yok etti. "Ya şeytani iblis seni daha iyi karar vermen için baştan çıkardıysa?" Sıcak dudaklar kulağımı okşayarak beni ürpertti. "Senin kötü adamın olabilirim." Fısıldadı. "Neden bir süreliğine seçim yapma yükünü üzerimden almama izin vermiyorsun?"

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Fallon üzerimde bir heykel gibi hareketsiz bekliyordu. Bana hala geri çekilmem için bir şans veriyordu. *Lanet olsun. Lanet olsun ona ve onu bu kadar çok istediğim için bana.* Evet anlamında başımı salladım.

Başını iki yana salladı. "Söylediğini duymak istiyorum."

Lanet olsun ona. "Evet."

"Aferin kızıma." Sesi kekin üzerine sürülmüş çikolata gibi derin ve zengindi. İblisim eğildi ve tepkimi sınamak istercesine önce beni nazikçe öptü. Ama alt dudağını yaladığında, dili dudaklarımın arkasından benimkini çıkarıp dans etmeye başlarken yüzümü eliyle kavradı. Utancımdan, öpücüğünün yoğunluğu karşısında bir inilti çıkardım. Fallon'un alt dudağımı usulca ısırmadan önce dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyordum. Sonra boynumdan aşığıya doğru öpüşerek göğüslerimin arasına yerleşti. Sert elleri hassas tenimin üzerinde gezindi. Fallon'un dili sol meme ucumun etrafında, tomurcuk sertleşip ortaya çıkana kadar dolaştı. Onu ağzına aldı ve sırtımı kamburlaştırmama neden oldu. Kendimi daha fazla utandırmamak için ağzımı kapattım.

"Ah, benim tatlı Tavşanım. Keşke bunu yapmasaydın." Fısıldadı. "Sesini benden saklaman, onu senden zorla çıkarmak istememe neden olacak."

"Bu kulağa pek hoş gelmiyor."

Kıkırdadı. "Bugün senin kötü adamın benim, unuttun mu? Kibar olmama gerek yok." İri elleriyle kalçalarımı kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Bacaklarımı açıp iç uyluğumu öptü. Yakıcı bakışlarını göbeğime çevirdiğinde karnımdaki ateş böcekleri kendi caz gruplarını kurdu. Gözleri sanki içime çekercesine tekrar vücudumda gezindi. "Çok güzel." Mırıldandı. Fallon başını amıma doğru indirdi. Nefesinin sıcaklığu omurgamdan aşığıya beklenti titremeleri gönderdi. Zihinsel olarak kendimi göğüslerime yaptığu gibi onu da nazikçe öpmesi için hazırladım. Bununla başa çıkabilirdim.

Hayır. Hayır, bu çok kibarca olurdu. Ben haykırırken başım yataktan fırladı. Fallon, ağzına almadan önce dilini klitorisimin etrafında dolaştırarak doğrudan öldürmeye gitti. Dilini amımın içine daldırmadan önce küçük tomurcuğa alıştırırken inledi. Kollarım kısıtlamalarına karşı mücadele ederken bacaklarım başının etrafında kilitlendi. Bu sırada ağzımdan eski zamanlarda kaybolmuş olduğundan emin olduğum yabancı bir dil çıkıyordu.

"İşte benim tatlı Tavşanım." Fallon yüzüme bakmak için vücudunu kaldırdı. İçime soktuğu parmağı sıkmaya çalıştığımı hissedebiliyordum. "Bana bak Cin. İşte böyle, iyi kız. Onu bulduğumda yüzünü görmek istiyorum." Kalçalarımı onun tutuşuna karşı savurdum ama o sağlam durarak beni yerinde tuttu. Bir başka kalın parmak dudaklarımın arasından geçip yukarı doğru kıvrılırken iblis sırtıttı, tatlı noktamı buldu -*Ah yakıcı sıcak hayalet biberler*-. Zevk kör ediciydi. Binaların üzerine gönderdiği alevler gibi içimi parçaladı. Gözlerimde yaşlar birikirken haykırdım. Çok fazlaydı.

"Artık seni işaretlememeyi giderek zorlaştırıyorsun." Fallon'un gözlerinde, ilkel bir yanımın

kalkıp kaçmak istemesine neden olan bir parıltı vardı - ama çok daha tahrik olmuş bir yanım daha fazlası için yalvarmak istiyordu. Bir yastık yerleştirmek için kırımını daha yükseğe kaldırırken nefesi ağırlaştı.

Altından. Bir elini yavaşça vücudumda gezdirdi. Tırnaklarını o kadar nazikçe sürükledi ki, bu his tüm dikkatimi topladı. Diğer eli klitorisimi çalıştırırken göğsümle alay etti. Fallon iki parmağını amımın derinliklerine sokmadan önce hızlı bir hareketle boğazımı yakaladı. Boynumu sıkarken gözleri benimkilere kilitlenmişti. Parmakları acımasızca içime doğru ilerliyordu. Tatlı yozlaşma karşısında haykırdım. Bu ilişkide bir parça saygınlık tutma umudu süt için dışarı çıktı ve asla geri dönmedi. "Tanrılar, sen küçük bir mazoşistsin, değil mi?" İçinden acı dolu bir kahkaha yükseldi. "Sana yapmak istememe neden olduğun ahlaksız şeyler. Aptal tavşan. Benden kaçmalıydın. Bundan sonra başka şansın olmayacak."

Rabbit benim adım mıydı? Ben neredeydim? Coşkudan başka bir şey düşünemiyordum. "Fallon, lütfen!" Ne istediğimden bile emin olmadan haykırdım. Beyaz ateşli zevk, parmaklarının her itişiyiyle daha da yükselmeye devam etti.

Gözlerini kapadı ve başını eğdi, inlerken uzun siyah saçları göğsümü gıdıklıyordu. "Evet. Yalvar bana. Tekrar söyle." Kalçalarım onun tutuşuna karşı işe yaramaz bir şekilde bükülürken haykırdım.

"Lütfen!" Kendi zevkimin sarhoşluğuyla inledim. Boynumdaki baskı azaldı. Fallon ağzını tekrar klitorisime götürmeden önce kalçamı kavradı. Dayanılmaz derecede hassas olan tomurcuğumu okşarken hıçkıra hıçkıra ağladım. Dili, dudaklarımdan bir inilti kaçana kadar ağrıyan ete tekrar tekrar dokundu. Parmakları içimdeki tatlı noktaya daha da fazla vurmak için açılı olarak yükseldiğinde kemerli ve nefes nefese kaldım. Elinin belirlediği ritmi takip ederek beni tekrar yaladığında vücudum sarsıldı ve sonra... Fallon klitorisimi sertçe emerken gözlerim açıldı. Bir anda, birikmekte olan basınç şiddetli bir titreme ve coşku gösterisiyle serbest kaldı. Adını inlerken bileklerim battaniye bağlarına karşı gerildi. Orgazmım boyunca bana diliyle ve parmaklarıyla işkence etti, ta ki vücudum orgazmın etkisiyle sarsılana kadar.

Sonunda çekildiğinde yere yığıldım. "Yan dön." diye mırıldandı. Bir an nasıl hareket edeceğimi hatırlamaya çalıştıktan sonra itaat ettim. Arkamda sert bir şey hissetmeden önce iblisim arkama yerleşti. Bacağımı hafifçe yukarı kaldırarak sikini iç uyluklarımın arasına soktu. Amıma daha iyi erişmesini sağlamak için kalçalarımı kaldırdım. Bunun yerine, Fallon bacaklarımı üyesinin etrafına kapattı ve horozunu uyluklarımın arasına sokmaya başladı. Diğer eli klitorisimle oynarken, göğsümle oynamak için bir kolunu altımda hareket ettirdi.

"Seni sikmeyeceğim. En azından henüz değil. Ama sadece birimiz bitirirse o kadar da eğlenceli olmaz, sence de öyle değil mi?" Kalçalarını eğerek sikini yavaşça amıma doğru sürükledi. Çok yakındı. İtişlerinde bir değişiklik olsa içimde olacaktı. Vücudum bunun fikriyle yanıyordu. Sikinin her emin vuruşunda, içimde ağrıyan bir boşluk hissettim. Ama ben söylemedikçe bu konuda hiçbir şey yapmayacaktı.

Yüzüm aklımdaki soruyla ısındı ve kendimi arkamda olduğu için göremediğine sevinirken buldum. "Becer beni," diye fısıldadım.

Fallon kulağıma fısıldamadan önce boynuma öpücükler kondurdu. "Yapacağım, aşkım. Sana söz veriyorum." Parmakları kedi dudaklarımdan arasına kayarken inledim ve horozunu daha hızlı çalıştırdı. "Sadece bugün değil. Seninle şansımı yeterince zorladım."

Boşta kalan eli göğsümü sıkarken bir parmağını içime soktuğunda karşılık vermem boğazımda düğümlendi. Kalçalarımın arasına ciddi bir şekilde girerken dişleri gıcırdıyordu. Güçlü darbeleri neredeyse beni tekrar uçurumun kenarına gönderiyordu. Nefes nefese kaldım ve o lezzetli sürtünmeyi vurgulayarak ona karşı geri itmeye çalıştım. Fallon omzumu ısırdı ve hırladı. Görünüşe göre, vücudumun kontrolden çıkmadan önce ihtiyaç duyduğu tek davet buydu. Fallon homurdanarak salıverilmesini çarşafın üzerine dökerken ikinci orgazmım içimden aktı.

"Lanet olsun." Nefes nefese kaldım.

Fallon bir kahkaha attı ve bileklerimi çözmek için uzandı. Kan tekrar ellerime hücum ederken hafifçe zonkladılar. Onları yanıma bıraktım ve iblisime daha da sokuldum. O da bir kolunu belime dolayarak beni daha da yaklaştırdı. "Bir ejderhayla evlenmek artık o kadar da kötü görünmüyor, değil mi?"

Yumuşak yastığa doğru kıkırdadım, ona vuracak gücü kendimde bulamadım. "Konsey müzakere etti. Argümanlarınız sağlam ve adil olsa da, bir karara varmadan önce daha fazla kanıt toplamamız gerekiyor."

Burnunu saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı. "Madam, burası bir kanguru mahkemesi." Pişmanlıkla söyledi.

"Kanguru mahkemesi mi?"

"Davalının lehine olabilecek kanıtları kasıtlı olarak görmezden geldiniz." Başparmağı kolumda hoş daireler çizerek beni uykuya yaklaştırdı.

"Ne gibi kanıtlar?" Mırıldandım.

Bir an durakladı. "Benim kocaman sikim mi?"

Bir kahkaha patlatmadan önce yanımdan hiç de hanımefendiye yakışmayan bir homurtu geçti. Fallon battaniyeyi üzerimize çekmeden önce omzuma yaslanarak güldü.

Bölüm 10

Yatak odasının pencerelerinden sızan ışık uykumu böldü. Bir iniltiyle battaniyeye daha da gömüldüm. Güneş kendini becerebilirdi. Yatağın yanındaki zemin gıcırdadı. Sebebini görmek için gözlerimi açtığımda, bir adamın yüzü birkaç santim ötemdeydi.

"Günaydın uykucu," dedi Felix. Şaşkınlıkla ondan uzaklaştım. Neşeli sarışın güldü ve yataktan uzaklaştı. Dün bizim yaptığımız gibi o da kolezyumun tuvaletinden yararlanmış olmalıydı. Kurt adam yenilenmiş ve temiz görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, tanıştığımızda onda gördüğüm kesikler ve çürükler iyileşmişti. Sarı saçları kir içinde olmadığına daha da dikkat çekiciydi. Yüzündeki kiri temizlemek için saçlarını kestirse iyi olurdu. Dünkü travmatik olaylara rağmen Felix'in duruşu rahat ve kaygısızdı, sanki adam kötü bir günün anlamını bilmiyordu.

Doğrulamaya çalıştım ama hemen elini kaldırdı. "Çıplaksın canım."

"Oh kahretsin." Battaniyeyi kendime siper ederek ciyakladım. "Ne yapıyorsun burada? Fallon nerede?"

Felix pencerenin yanındaki komodine doğru yürüdü ve düzgünce katlanmış bir yığın giysiyi okşadı. "Buradayım çünkü siz iki aşk kuşu dün rıhtıma hiç gelmediniz. Gerçi itiraf etmeliyim ki, ejderhanın kudurmayı bırakıp bırakmayacağını görmek için gözlerini ona dikmeni söylediğimde, bunu bu kadar ciddiye alacağını düşünmemiştim." Kaşlarını sallayarak utanç içinde başımı öne eğmeme neden oldu. "Surat asma! İşe yaradı. İkinci sorunuza gelince, sanırım Fallon atlarınızı bulmaya gitti. Ben sizi koruyacağım ve rıhtıma götüreceğim." Sahte bir selamla söyledi.

"Doğru, şimdi uçan atlarım." Mırıldandım.

Çabucak giyindim, harabeye dönmüş şehri bir an önce terk etmeye hazırdım. Felix bana sahile kadar rehberlik etti, aklına gelen her şey hakkında gevezelik ediyordu. Bir insanın sabahın bu erken saatinde nasıl bu kadar konuşkan olabildiği beni şaşırtmıştı - özellikle de harabe bir şehirde yürürken. Bir lanetten yeni kurtulmuştu, bu yüzden çok fazla bastırılmış olduğunu fark ettim.

Koya yaklaştığımızda, çileden çıkmış bir Usha'nın çılgınlıklarıyla karşılaştık. Kadın büyük bir teknenin pruvasında duruyordu. Ya da şöyle demeliyim, Fallon bir teknenin pruvasında duruyordu ve Usha onun kollarında çırpınarak rıhtımdaki bir adama küfürler yağıdırıyordu.

"BU DÜNYADA UMUT VEREN HER SAF ŞEY SENİN ELLERİNDE KÜLE DÖNÜŞÜYOR. "SEN BENİM HUZURSUZLUĞUMUN HASTALIKLI GETİRİCİSİSİN! KOKAINMAN BABAN AHIR ARAZİLERİMİ ÇALDIĞINDAN BERİ HİSSETMEDİĞİM BİR ADALETSİZLİK BU!" Onu fırlattı

morlar içindeki darmadağın bir adamın ayakkabısını indirdi.

"Babam o araziyi adil bir şekilde satın aldı, seni ölüm perisi!" Tyrice ona bağırarak karşılık verdi. Birkaç iblis güverteden ona eğlenerek baktı. Sonra daha fazla adam gemiye bir şeyler yüklemek için çılgık atan çiftin etrafından dolaşmaya başladı. Dört orkun içki dükkânından yağmaladıkları bol miktarda alkolü taşıdıklarını büyük bir zevkle fark ettim. O dördüyle daha sonra arkadaş olmam gerekecekti. İyi bir kadeh şarap tam da doktorun istediği şeydi.

Çılgık atan kadın kalan ayakkabısını fırlatmadan iskeleye koştum. "Usha, neler oluyor?"

Rüzgâr Usha'nın vahşi kan kırmızısı saçlarını yüzünün etrafında savurdu. Hırladı ve başını salladı

gözlerine kaçan bir bukleyi çıkarmak için. "Senin lanet ejderhan, ondan istediğim gibi Tyrice'i öldürmedi!"

"AH-HA!" Tyrice çığlık atarak suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti. "Demek itiraf ediyorsun! O ejderhayı Değersiz Ceylan'ı yakması için sen gönderdin!"

"HAYIR! Ondan seni yakmasını istedim! Senin Değersiz Ceylan'da olacağını düşündü."

Fallon'a bir bakış attım. Usha'nın çırpınan kol ve bacaklarının ikisini de suya düşürmesini engellemek için elinden geleni yapıyordu.

"Seni bir suikast için göndermesine izin mi verdin?" Ben sordum.

İblis homurdanarak pruva direğinin üzerinde gemi güvertesine doğru geri çekildi. "Tapınağa doğru giderken, kadeh için yapılan dövüş sırasında onu görürsem öldürüp öldürmeyeceğimi sordu. Hanı gördüm ve şansımı denedim."

Giderek artan baş ağrımı dindirmek için şakaklarımı ovuşturdum. "İkinizin arasında neler oluyor? Kötü bir ayrılık falan mı oldu?"

"Ne?!" diye bağırdı rakip hancılar hep bir ağızdan.

Tyrice dudağını büktü. "Öncelikle, ben evliyim. İkincisi, evli olmasaydım bile, o kilolu dışı balinadan daha iyisini yapabilirdim."

Felix ve ben şok içinde soluk soluğa kaldık. Usha dişlerini gösterdi ve Fallon'un kolunu çiğneyerek suç işleyen adama ulaşmaya hazır görünüyordu. Tyrice onun tepkisine sııttı. "Eğer o gemiyi çalmayı planlıyorsanız, değerli iblislerinize söyleyin de güverteyi güçlendirsinler."

Kimse gözünü kırpamadan Ambrose kim bilir nereden fırladı ve kuyruğunu Tyrice'e çarptı. Adam geriye uçtu ve ahşap bir duvardan geçerek bir depo kulübesine çarptı. "İşte bu iş böyle yapılır!" Usha sevinçle ellerini çırparak bağırdı.

Ben de alkışladım. Geçmişteki şikayetler bir yana, balina yorumu çok ileri gitmişti. Lamia yükleme iskelesine doğru ilerledi ve Usha mutlu bir şekilde koşarak kollarını ona doladı. Bu kadını mutlu eden şeyler... endişe vericiydi. Yine de Ambrose aldırıyor gibi görünüyordu. Bunun yerine bir kolunu Usha'nın beline doladı ve onu gemiye geri götürdü.

"Ve böylece başlıyor." Felix iç çekti.

Başımı kaldırıp ona baktığımda sıkılmış bir ifadeyle ikiliyi izlediğini gördüm. "Ambrose'un Usha'dan hoşlandığını mı düşünüyorsun? Çok samimi görünüyorlar."

Kurt adam başını salladı. "Sadece Ambrose değil. Etrafına bir bak. Diğer tüm iblisler şu anda o yılanın sırtına hançer saplıyor."

Altı adamın yükleme işine ara verip Ambrose'a dik dik baktığını görebiliyordum. Daha önce tanıştığım ayı değiştirici Usha'ya bakarken dudaklarını yaladı. "Sanki daha önce hiç kadın görmemişler gibi davranıyorlar."

"Gerçekten bilmiyor musun?" Felix'in kaşları sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakarken birbirine yaklaştı.

"Neyi biliyorsun?"

Beni takip etmem için işaret ederek yükleme güvertesine doğru yürümeye başladı. "İblis kadınları çok azdır. Volsog kapısının ardında hayat çok zor. Etrafta çok az yiyecek var ve hayatta kalsanız bile Myva'nın lanetinin getirdiği hastalıktan ölebilirsiniz. Genellikle kadınları erkeklerden çok daha kötü etkiler. Bu yüzden bittiğinde zayıf düşmüş ya da ölmüş olurlar."

"Bu korkunç!" Sırf sahte bir tanrıya tapmamız için kandırıldığımız için bu insanların yüzleşmek zorunda kaldığı dehşeti hayal ederken ellerim birbirine dolandı. Wandermere'e verilen zarar, onların yaşadıkları karşısında önemsiz görünüyordu. Yine de gelip bunu yapmak zorunda kaldığım için mutlu değildim. O kötü cadıyı sonsuza dek durdurduğumuz için mutluydum.

Felix başını salladı. "Evet. Şimdi bu gemide iki kadın olduğu için bu adamların kafalarından geçen çaresizliği hayal edebilirsiniz. Sadece bu da değil, onları bağlarından kurtarmakla sorumlu iki dişi. Hiçbirinin senin için bir ejderhaya meydan okuyacak kadar aptal olduğunu sanmıyorum ama o yılanın çok fazla rakibi olacak."

"O kadar da tedirgin görünmüyorsun."

Sırıttı ve bir kıkırdama çıkardı. "Kurtadamlar baskı yoluyla bağ kurar. Kokusu beni çağırıp benim olduğunu söyleyene kadar bir kadının peşinden gitme arzusu duymayacağım." Bana göz kırpmak için döndü. "Yine de bu, onu bulana kadar eğlenmeme engel değil."

"Büyüleyici." Ben çizdim. "Peki, kapının ardında karışmak nasıl bir şey?" Etrafımdaki tuhaf, derme çatma ekip her türden iblisle doluydu. İçlerinden herhangi biri anlaşılmazsa, bu çok garip bir tekne yolculuğu olabilirdi. "Bu kadar yakın bir yerde herkes iyi olacak mı?"

"Muhtemelen." Kurt adam omuz silkerek cevap verdi. "Beni yanlış anlamayın, yiyecek azaldığında kimse birbirini öldürmekten çekinmezdi ama ırklar arasında derin bir nefret olduğunu sanmıyorum. Kurallara uyduğumuz sürece kimse savaşa girme ihtiyacı hissetmedi. Hayat zaten çok acımasızdı."

"Kurallar neydi?" Ben sordum.

Felix saymak için bir elini kaldırdı. "Bir orkun altına dokunmayın, bir ejderhanın inine girmeyin, bir vampiri güneşe sürüklemeyin ve Aç Adam'la alay etmeyin."

Olduğum yerde durdum. "Bekle. Aç Adam mı?" Beni görmezden geldi ve gemiye doğru yürümeye devam etti. "F-Felix bekle, Aç Adam gerçek mi?"

Geri dönmeyi reddetti. Ama omuzları hafifçe titredi. Etrafına bakmadan önce boğazını temizledi. "Umarım bir tanesi gemiye girmemiştir."

İçimdeki öfke yükselirken dişlerim gıcırıyordu. "Fallon sizi bu işe bulaştırdı, değil mi? İkiniz de korkunçsunuz!"

"Görünüşe göre görevim tamamlandı Bayan Ejderha. Muhtemelen adamlara güverteyi yüklemelerinde yardım etmeliyim." Bununla birlikte, Felix ben onu sorgulayamadan hızla uzaklaştı.

Üstümde iki atım gemiye süzüldü, toynakları ahşap güverteye vuruyordu. Smash beni selamlamak için yanıma gelirken Crash uyumak için küpeştenin yanına uzanmaktan memnundu. Usha'nın yanına gitmeden önce onun sevdiği şekilde çenesini kaşdım. Kadın kaptanın kamarasına girmişti ve büyük bir ahşap masanın üzerindeki haritanın üzerine eğilmişti.

"İyi misin tatlım?" Usha'ya sordum.

Durakladı ve karıştırdığı kâğıtlardan başını kaldırıp baktı. Kiki bir köşedeki yerinden esnedi. Sırtlan bana doğru baktı ama beni görmezden geldi ve daha iyi bir uyku için sırt üstü yuvarlandı. "Ne, Tyrice ile mi? Cezasını çekti, yani artık sorun yok."

"Şey, bir de bu gemide çok sayıda erkek olması. Felix kadınlara alışık olmadıklarını söyledi. Sizi hiç taciz eden oldu mu? Eğer öyleyse, eminim Fallon'un onları uzaklaştırmasını sağlayabiliriz."

Güldü ve elini sallayarak başından savdı. "Hayatım boyunca şehirde yaşadım. Bu yüzden birkaç eli sopalı adamla uğraşmak yeni bir şey değil. Ve hayır, kimse bana yaklaştı. Büyük ihtimalle onun yüzünden." Ambrose'u işaret etti. Pencerenin önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş gemiye girip çıkan iblis kalabalığını izliyordu. Usha koluma dokundu ve kulağıma fısıldamak için beni yanına çağırdı. "Bu sabah bir adamın kolunu kopardı. Sanırım bu her şeyi açıklığa kavuşturdu."

"Oh." Fallon'un Boohail'de aynı şeyi yapmasını engellemek zorunda kaldığım zamanı düşündüm.

Uzuvları koparmak iblislere karşı bir tür sevgi gösterisi miydi? *Ne kadar abartılı.*

Arkamızda gladyatör kıyafetleri giymiş dev bir dev kapıyı çaldı. "Gemi kurtarabildiğimiz kadar malla yüklendi Kaptanlar. Nereye gidiyoruz?"

"Kaptanlar mı?" Ben sordum.

"Sen yokken bu sabah oylama yaptılar," diye açıkladı Usha. "Kadehi parçalayıp onları serbest bıraktın ve babam denizci olduğu için gemiye binen, hatta dümen tutan tek kişi benim, bu yüzden bizi çifte Kaptan yaptılar." Omuz silkti ve kapıdaki deve döndü. "Adamlara Rum Körfezi'ne doğru yelken açmalarını söyle." Dev başını salladı ve uzaklaştı.

"Usha, kaptan olmak istemiyorum!" Bir iblisle baş etmekte yeterince zorlanıyordum. Cevaplar için bana bakan bütün bir mürettebata ihtiyacım yoktu.

Gözlerini devirdi. "Öyleyse levazım subayı ol."

"Harika! Evet, kulağa daha iyi geliyor." İçim rahatlarırken başımı salladım. "Levazım subayı nedir?"

"Bu, komutanın ikinci adamı olduğun ve tüm malzemelerden sorumlu olduğun anlamına geliyor." "Bu hâlâ bir liderlik pozisyonu," diye sızlandım. "Sadece aşçı olamaz mıyım?"

Yeni kaptan başını eğdi ve inledi. Yumruğunu masaya vurdu ve gözlerimin içine baktı. "Cin, tatlım, odaklanmana ihtiyacım olacak. Bu sabah bu gemide yüz kişi saydım. Biz de dahil. Üçümüz kadınız. Geminin kontrolünü bir grup azgın erkeğe teslim etmeyeceğim. Bu yüzden sırtını dik tutacaksın, sesine biraz bas koyacaksın ve ikinci komuta sende olacak. Anladın mı?"

Yutkundum. "Anladım."

"Güzel."

"Üçüncü kadın kim?"

"Holly adında bir sentor. Bu sabah ona gemiyi yelkene nasıl hazırlayacağını gösterdim, yani şu anda bunu denetliyor olmalı." *Kahretsin, Usha bu işte çok iyi.*

"Rum Bay'de ne var?"

Kızıl saçlı, Kuzey Denizi'nin ortasında iki kıtayı birbirinden ayıran küçük bir adayı işaret etti. Alttaki kıta neredeyse kırık bir kalp şeklindeydi. Kuzey denizinden gelen bir nehir, merkeze yakın dev bir göl oluşturana kadar alttaki kara parçasını ikiye bölüyordu. Sol tarafında Goldcrest şehri başlıklı bir kale çizimi vardı. Priscilla'nın hâlâ orada olup olmadığını merak ettim. Ya da kahramanın grubunun geri kalanıyla buluşup yoluna devam edip etmediğini.

Alt kıtanın en sonunda Kinnamo, yani benim ülkem vardı. Kuzey kenarında beş ayrı küçük ülkeye ayrılmadan önce kalbin sağ alt tarafına yayılmıştı. Kinnamo'nun alt batısında Wandermere adında başka bir kale vardı. Memleketimin bulunduğu sahilin küçük kenarından oldukça uzaktı. Evimden bu kadar uzağa gittiğimi düşünmek beni biraz sıla hasreti çektirse de heyecan vericiydi.

"Rum Körfezi'ne ulaşmamız en az iki hafta sürer. Ancak, orası bilinen bir korsan koyu, bu yüzden Myva'nın takipçileri bizi aramaya gelirse, oraya gitme riskini almayacaklardır." Usha söze başladı.

"Kahraman partisi gibi." Tahmin ettim. Eğer son kahraman partisinin hikâyeleri doğruysa, Priscilla ve diğer üç kahraman bütün iblis ordularını yok edebilecek güce sahipti. Tabii ki bu iblislerin tanrıçanın lanetinin kötü etkilerinden muzdarip olup olmadıklarını bilmemin bir yolu yoktu ama bunu deneyerek mürettebatın hayatını riske atmak istememe imkân yoktu. Onlardan kaçınabileceksek, kaçınmaya karar verdim.

Usha başını salladı. "Orada erzak stoklayabilir ve yolculuktan sonra kendimize gelmek için zaman harcayabiliriz. Bizim kıtamızı Volsog geçidinin bulunduğu kuzey kıtasından ayırıyor. Bir sonraki en yakın tapınak burada, Kirkwall'da olacak." Kırık Kalbin üst Batı Kıyısındaki başka bir kaleyi işaret etti. "Onu da vurduktan sonra geriye kalan tek şey geri dönüp kuzey kıtadakini vurmak. Volsog kapısına yakın olduğu için orada kimse yaşamıyor ama bölge buzlu dağlarla kaplı. Yani

gemi sadece

bizi kıyısına götürecekt. Tapınağın burada Ubbin'in Gözü'nün tepesinde yer aldığı söyleniyor." Daha küçük dağlardan oluşan bir denizin içindeki büyük bir dağı işaret etti. Kuzey kara parçasının sınırı boyunca çivili bir kolye gibi yayılmışlardı. Onların ötesinde, Volsog kapısı olması gereken bir taş duvar çizimi vardı. Yapı kıyıdan kıyıya uzanıyordu. Ama duvarın ötesi... boştu - sadece hiçlik.

"Tamam. Bu planı beğendim. Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Usha ayağa kalktı ve gerindi. "Korsan olarak yeni hayatımıza daha yeni başladık. Adamların hangi likörü yağmaladığını görmek ister misin?"

Yavaşça başımı sallamadan önce bu fikir karşısında gözlerim büyüdü. "Evet. Evet, bunu çok isterim. çok."

Bu sorunun cevabı tüm içkilerdi. Adamlar bütün bira fabrikalarını ve kasapları basmışlardı. bulabildikleri bir dükkan. Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Usha kursumuzdan memnun kaldıktan sonra, yeni mürettebatın ilk işinin dev bir ziyafet hazırlamak olduğunu söyledi. Levazım subayı olarak ilk görevim olan bu ziyafeti yönetmek beni fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Mutfakta çalışacak on ork seçtim. Yönlendirmeleri iyi karşılıyor gibiydiler ve canavar-adamlar gibi kürkle kaplı değillerdi. Seçtikleri et parçalarını ilk onların seçmesi şartıyla kabul ettiler. Bana adil göründü. Yine de, çiğ domuz kalbi yediklerini görmeye alışmam bir dakika sürdü. Ben olsam en iyi et olarak omuzu seçerdim ama sanırım herkes kendi etini seçecek. Komikti - birkaç hafta önce, bir değil on orka bu kadar yakın olmak beni kesinlikle dehşete düşürürdü. Oysa burada yeni arkadaşlarım Isaak ve Baraku'ya kızarmış domuz eti için mükemmel kuru ovmanın nasıl yapılacağını gösteriyordum.

"Kaptan!" diye bağırdı açık yeşil bir ork. "Balabash'a bütün bağırsakları yememesini söyle! Karnını çoktan doyurdu!" Ayağını yere vurdu ve koyu gül ağacı kırmızısı bir tene sahip olan en uzun orku işaret etti. Uzun dalgalı saçlarının yarısını topuz yapmış, kulaklarındaki üç altın halkayı gösteriyordu. Orkların her birinde çeşitli altın piercingler ve dövmeleler vardı ama bu ork diğerlerinden daha küçük halkaları tercih ediyor gibiydi.

Balabash bana döndü, domuz bağırsakları dev bir spagetti gibi servis çatalına sarılmış halde yarı kambur duruyordu. Yanaklarından daha koyu bir kırmızı akarken burun delikleri alevlendi.

Gözleri suçlulukla benimle 'spagettisi' arasında gidip geldi, sonra yutkundu. "Yüzbaşı, Paşa ispiyonculuk yapıyor!"

Paşa'nın ağzı açık kaldı, burun halkası sallandı, sonra kollarını Balabaş'a doğru savurdu ve yardım için bana baktı. Sanki gözlerinin önünde cereyan eden suçu kavrayamamış gibiydi.

Hayatımda gördüğüm en iğrenç şeylerden biri olmasaydı gülebilirdim. "Balabash, lütfen yemekten çalma."

Sanık homurdandı. "Ben bu karideslerin geri kalanından daha büyüğüm, bu yüzden daha büyük PORSİYONLARA ihtiyacım var!" Son sözünü, iri bir elini mutfak tezgahına vurarak vurguladı.

Şaşkınlıkla irkildim ve bir adım geri attım.

Isaak elini omzuma koydu ve Balabash'a ters ters baktı. Eli bir ayı pençesi büyüklüğünde olmasaydı bu hareketin daha rahatlatıcı olacağını hayal edebiliyorum. Balabash en uzun boylu olma unvanını elinde tutarken, Isaak garip mutfak ekibimin en hantal orkuydu. Sol dişinde iki halka yüzük vardı. Omuzlarına kadar uzanan uzun koyu yeşil örgülerini süsleyen altın bantlarla uyumluydular. Orkların çoğu gibi onun da omuzlarının etrafında karmaşık dövmelelerden oluşan bir halka vardı. Boynunun hemen altından başlayıp omuzlarına doğru dallanıp köprücük kemiğinde

birleşiyorlardı. Tarzları bana annemin kafasındaki dövmeıı hatırlattı. "Bağırma! Zavallı şeyi korkutacaksın ve ejderhayı buraya getireceksin!" O da bağırarak söyledi.

Sözleri yerini bulmuş gibiydi ve kızıl ork elindeki kâseyi Paşa'nın hevesli ellerine doğru itti. Küçük ork mutlu bir şekilde cömert bir porsiyonu ağzına tıkıştırdıktan sonra

Ben. Çatalını ödülünden biraz daha sapladı ve bana doğru uzattı. "Biraz ister misin? Taze!"

İçimdeki burkulmayı görmezden gelerek başımı salladım. "Hepsi senin, dostum."

"Keyfin bilir." Kazmaya başlamadan önce söyledi.

Isaak ve ben kızarmış domuzlara kuru ovmayı yeniden uygulamaya geri döndük. Annemin kabilesinde insanların ve iblislerin bu şekilde birlikte çalıştığına dair hikâyeler olup olmadığını merak ettim. Çoğu, büyük ve korkunç bir kötülükle savaşmak için bir araya gelen soylu savaşçıları içeriyordu. Hiçbiri savaşlar arasında olabilecek aptalca şeylerden bahsetmiyordu. Umarım bahsedene birkaç tane vardır.

Belki de insanlar iblislerin bu yönünü görselerdi bu kadar korkmazlardı. Bu orklar ne kadar büyük ve heybetli olsalar da, benim ve kardeşlerimin tartışmasından farklı davranmıyorlardı. Bir kızın biraz ev hasreti çekmesi için yeterliydi. Ama yine de etrafta insanların olması güzeldi - yeme alışkanlıkları iğrenç olsa bile.

Her şey hazır olduğunda, elimde peynir ve meyve tepsisiyle mutfağın kapısını tekmeleyerek açtım, ardından mutfak orklarım kendi yemek tepsileriyle geldiler. Mürettebat güvertenin her tarafına yayılmış, içki içiyor ve ayaklarını yere vurarak yaklaşan ziyafeti neşelendiriyordu.

Gemide kürek çekmek için bazılarının aşağıda olması gerektiğini düşünmüştüm ama görünüşe göre şehir halkı da teknelerinde büyü kullanıyordu. Geminin dibindeki kürekler, onları kullanacak kimse olmasa bile düzenli bir şekilde hareket ediyordu. Alt güverte mürettebatın kalabileceği kamaralarla doluydu ve ortasında küreklerin yönünü kontrol etmek için sihirli bir tablet vardı.

"O domuz etini parçalamak için sabırsızlanıyorum!" dedi bir minotor öne çıkarak. Kolezyumda tanıştığım aynı aslan değiştirici tarafından kafasına yumruk yedi.

"Sıranı bekle, seni aşırı büyümüş boğa! Bırak önce hanımlar yesin!" Minotor başını ovuşturdu ve saldırgana hırladı ama bir adım geri çekildi.

Usha kaptanın kamarasının yanındaki sandalyesinden zıplayarak kalktı ve Holly olması gereken dişi bir sentorun peşinden koşarak oraya gitti. Sentor zarif adımlarla yürüyordu. Uzun siyah saçları başının tepesinde örülüyken, geri kalanı sırtında dağılıyordu. Vücudunun at yarısı koyu kestane rengindeydi ve arka tarafında büyük beyaz bir yama vardı. "Bize iki kere söylemene gerek yok!" Dedi, bir tabak ve bir fincan bal likörü kaparak. Ben de onu izledim ve tabağımı midemin kaldırabileceği kadar yiyeceklerle doldurduktan sonra Usha'yla birlikte küçük, yuvarlak masalarına döndüler. Yerleştiğimizde adamların hâlâ yemeğe yaklaşmadıklarını fark ettim. Bunun yerine gözlerini benden ayırmıyorlardı.

"Lichbane'den haber almak istiyorum!" Felix bağırdı. Bir pislik gibi... Lichbane kulağa hoş geliyordu,

Gerçi.

"Zincirkıran! Zincirkıran!" Başka bir adam daha bağırdı. Çok geçmeden güverte bir koro halinde

ayaklarını yere vurarak.

Yardım için Usha'ya baktım ama o omuz silkti. "Hepsi senin, tatlım."

Bu benim kabusumdu.

Bana bakan yüzlerin oluşturduğu kalabalığa baktığımda içime bir sakinlik çöktü. O gemide olmak istememiştim ya da olmaya çalışmamıştım ama gemideydim. Kuyruğumu kısıtayıp kaçmış olsaydım, o iyi insanlar hâlâ zincire vurulmuş olacaktı. Sahte tanrıçanın neden olduğu ölümcül bir hastalıkla daha fazla insan aklını kaçırmış olacaktı. Yorgundum, açtım ve muhtemelen tuhaf duygular beslememem gereken bir adama karşı tuhaf duygular besliyordum - ama görevi yarıda

bırakmak bir seçenek değildi. Bu yüzden sonuna kadar gitmeyi seçtim. Sesimi yükseltmeden önce derin bir nefes aldım.

"Geçtiğimiz birkaç hafta içinde bildiğim tek evi terk ettim, dinimi terk ettim ve sahte bir tanrıyla kavga ettim. Bunların hiçbiri son birkaç yüz yıldır onun eliyle yüzleşmek zorunda kaldığınız şeylerle kıyaslanamaz. Yani bu dünyadaki herkesi kontrol etme hakkı olduğunu mu düşünüyor? Ben de diyorum ki o lich'in kafasını mızrağa geçirmeye hakkımız var!" Adamlar Myva'nın bu düşüncesi karşısında kükredi.

pençelerinde kan. "Özgürlüğe kadeh kaldırın!" Bardağıımı yüksek tutarak bağırdım. Adamlar ayağa kalktı ve beni takip etti. "Bir daha asla sizden alamayacağı bir şeye!" Her şekil ve boyuttaki iblisler kutlama yapıyor ve önlerindeki ziyafete dalıyorlardı.

Masaya oturup tabağıma yumulmak üzereyken Usha sırtıma bir el attı. "İyi iş Cin."

Teşekkür etmek için başımı salladım.

Holly fincanından zarif bir yudum aldıktan sonra onu masaya bıraktı. "Şimdi bu aradan çıktı... Usha bana bir ejderhayı becerdiğini söyledi?"

Domuz etinden yediğim lokmada boğuldum.

Usha güldü ve koltuğunda geriye yaslandı. "Gerçekten mi Holly? Bu senin ilk söylediğin şey. onu?"

"Esmer kadın şarabından bir yudum daha aldı. "Biz sentorlar doğrudan bir ırkız." "Bunu görebiliyoruz," dedi Usha bana dönmeden önce. "Ee?"

Nasıldı?" Başım ellerimin arasına düştü. "Ah, filé tozum. Seks yapmadık, tamam mı?" Arkadaşlarım tuhaf tuhaf baktılar. "Neden olmasın?"

"Evet, neden olmasın?" Felix oturmak için yaklaşıırken sordu.

Holly davetsiz misafire ters ters baktı. "Defol git buradan kurt. Bu bir kadın sohbeti!"

"Lichbane'in ilk iblis arkadaşı olarak, en iyi arkadaş ayrıcalıklarını arıyorum ve duymak istiyorum

detaylar." Taşdığı şişeden bir yudum aldı ve elinin tersiyle omzuma hafifçe vurdu. "Dökül bakalım."

Bardağıımı bitirdiğimde Usha tek kelime etmeden yeniden doldurdu. "Tamam, yani, kolezyumda benimle yattı."

"Sana onun verici bir aşık olacağını söylemiştim." Kaptan Holly'ye söyledi. Ne kadar zamandır bu konu hakkında konuşuyorlardı?

"Orada durmanın bir nedeni var mı? Bakire misin?" Felix sordu.

Likör vücudumu ısıttı, ben de biraz daha içtim. "Şey, hayır, ama Fallon beni karısı yapacağını ve beni işaretleyeceğini söylüyor, bu ne anlama geliyorsa."

Holly sanki çok açık bir şey söylemişim gibi başını salladı. "Evet, çiftleşme böyle olur. Ondan daha güçlü bir erkek bulabileceğinden şüpheliyim. Peki sorun ne?"

"Sorun nedir?" Ben sordum. "Başlangıç olarak, o bir ejderha. Şehir!"

Tekrar başını salladı. "Evet, ondan iyi bir koruyucu olur."

Usha gözlerini devirdi ve herkesin içkisini yeniden doldurdu. "İnsanların ve iblislerin çekici çok farklıdır. Binaları yerle bir edebilecek bir erkek bulmak için yolumuzdan sapmayız. Genellikle tatlı ve bana hediyeler getiren birini tercih ederim."

"Bana sorumsuzca geliyor. Bir koruyucu en iyisidir." Sentor cevap verdi.

Konuyu değiştirmeye çalışarak Holly'ye baktım. "Peki o zaman hangi erkekten hoşlanıyorsun?"

Kıkırdadı ve başını salladı. "Hayır canım, ben kadınları severim. Ayrıca, gemideki diğer tek sentor kardeşim."

"Fallon'dan hoşlanmıyor musun?" Felix sordu. "Sana karşı kaba mı? Çok şaşırdığımı söyleyemem. Ejderhalar mantıksızca öfkelenen baş belaları olarak bilinirler. Kılıcıyla sikini ayırt edememesi beni şaşırtmazdı."

Göğsümde öfke alevlendi. "Böyle söyleme! Fallon bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı! Burada oturup ona hakaret etmene izin vermeyeceğim!"

Felix sırtımdan önce cevabım karşısında gözlerini kıstı. Holly ve Usha da benzer bir sırıtış

paylaştılar.

"Lanet olsun." İçimi çektim. "Bunun içine doğru yürüdüm." Bastırmaya çalıştığım duygular göğsümde bir sızıya dönüştü. Onu uzaklaştırmaya çalışmak için bir fincan bal likörümün kalanını içtim.

Holly sırtımı sıvazladı ve fincanımı yeniden doldurdu. "Dök içini kızım." "O hayatımda gördüğüm en güzel adam." İçkimin içine sızlandım. Usha kendi bardağını geri fırlattı. "Biliyorum tatlım." Başımı Holly'nin omzunun kıvrımına gömdüm. "Ve çok saygılı!"

Felix tabağımdan bir parça jambon aldı ve ağzına attı. "Şimdi ona nasıl hissettiğini söyleyeceksin, değil mi?"

"Ne diyebilirim ki?" Patatesleri ağzıma tıktırırken sordum.

Usha güldü ve başını yumruğuna yasladı. "Cin, bu noktada o adama gidip havanın güzel olduğunu söyleyebileceğine ve bunu seninle yatmak için bir bahane olarak kabul edeceğine eminim."

Holly araya girdi. "Sadece yanına git ve 'Eğer hala arkadaş olmayı düşünüyorsan, bu benim de ilgilenebileceğim bir şey olabilir' de."

Usha çatalını tabağındaki ete sapladı. "Hayır, bu çok pasif! Bak, sadece yanına git, yakasından tut ve de ki, sen, ben, yatak, şimdi!"

Kurt adam bana dönmeden önce bir süre ona baktı. "Tamam, belki bundan biraz daha az agresif bir şey. Ona, yürüdüğü yolun korku ve belirsizliğine rağmen, ona olan arzusun büyüünün ateşinden daha sıcak olduğunu söyle. Onu sevdiğini ve ona ihtiyacın olduğunu söyle. Ve günlerinin geri kalanında onunla ilgilenmek istediğini söyle."

Sözleri karşısında ağzım açık kaldı. Yanımdaki Holly burnunu çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Bu çok güzeldi."

Usha çılgınca başını salladı. "Evet, bununla devam et!"

Fincanımı masaya çarpmadan önce bal likörümünden bir yudum daha aldım. "Doğru. Harika bir plan.

Gidip onu bulacağım!"

Üçlü başlarını sallayarak beni cesaretlendirdi ve gönderdi. "İşin bittiğinde rapor ver!" Usha aradı.

"Ya da d a h a iyisi, yarın siz ikiniz... bunu çözdükten sonra!" Holly önce kıs kıs güldü Felix'ten çak bir beşlik. Bu cesaret verici not üzerine, iblisimi bulmak için ana güverteye doğru yola çıktım.

Zemin mutlu bir şekilde içen ve tıkıyan adamlarla doluydu. Gladyatör zırhı giymiş iki adam güvertenin ortasında güreşirken küçük bir kalabalık tezahürat yapıyor ve bahis alıyordu. Kimse kendi türüne ayrılmış gibi görünmüyordu. Felix'in kimse arasında gerçekten husumet olmadığını söylediğinde haklı olduğunu anladım. Gerçekten inanılmazdı. Köyümde bile bazı aileler birbirlerini görmeye tahammül edemezlerdi. Yine de önümde, kolunu bir vampire dolamış bir kurt adam vardı. Sanki eski arkadaşlarmış gibi bir sentor ve bir minotor arasında tezahürat yaptılar ve bahis oynadılar.

Cherry buna bayılırdı. Neşeli bir iblis grubuyla bir gemi çalmak kız kardeşimi sevinçten havalara uçururdu. Korsan hikâyeleri her zaman onun favorisiydi. Bir parçam rahatlamak ve onlara katılmak istiyordu - ama tüm bu yeni yüzler en çok sevdiğim kişiyi özlememe neden oluyordu.

Etrafa bakındım ama Fallon'dan hiçbir iz göremedim. Merdivenlerden aşağıdaki ambara inerek sıra sıra dizilmiş kamaralara baktım. Sonunda soldaki son kamarada ejderhamı yatakta oturmuş, pencereden dışarı bakarken buldum. Yatağın başucundaki masanın üzerinde boş bir tabak

ve bir şişe şarap duruyordu.

Bu benim şansımdı!

Ona doğru bir adım atmaya çalıştım ama kendimi olduğum yerde sabitlenmiş buldum. Pencerenin yumuşak ışığında, reddedilemez bir şekilde çarpıcıydı. Hayatımda ilk kez, kendimi birisine dokunmak isterken buldum, çünkü onu tanımanın mutluluğunu yaşıyordum. Ay ışığının huzmeleri, kalbimin sızısıyla eş zamanlı olarak onun açık teninde dans ediyordu. O kadar nefes kesiciydi ki. Kollarını bana dolamasını istedim, böylece

dünyanın geri kalanının varlığını bile unutabilirdim. *Eğer bu görüntü sonsuza dek zaman içinde yakalanabilseydi, günlerimin geri kalanını mutluluk içinde geçirirdim.*

Fallon bana döndü ve gülümsedi. "Tavşan, kızlarla eğlendin mi? Usha yetişmeniz için üçünüzü yalnız bırakmamı istedi." Yan tarafa baktı. "Bu kadın istediği zaman çok güçlü olabiliyor."

Ona cevap vermeye, onu sevdiğimi söylemeye çalıştım ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

Tereddüt ettiğimi fark etti ve kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?" Koyu renk gözlerinde altın rengi parladı. "O adamlardan biri sana dokundu mu?"

Tanrım, kelimeler nasıl çalışıyor? "Ben...um...hayır. Sülünümüz bitmek üzere! Eğer istiyorsan, şimdi gitmen gerekecek!"

"Oh." Nefes verdi. "Doydum, teşekkür ederim."

"Tamam, harika!" Cevabım yarım bir gıcırtyla çıktı. Mahcup bir şekilde kuyruğumu kıstırıp yukarı koştum. *Her şeyi berbat ettin, aptal. Tek bir işin vardı ve ağzından çıkan kelimeler 'Sülünümüz bitmek üzere' oldu.*

Kendimi tekrar Usha'nın masasına bıraktım ve içkimi yudumladım. Holly sırtımı okşadı. "O kadar kötü mü?" diye sordu.

"Tıkandım ve ona sülün isteyip istemediğini sordum."

Başımı masaya vurduğumda Felix homurdandı. Neden bu kadar korkaktım? Adam bana karışık sinyaller göndermiyordu ki. Küçük yolculuğumuzdan birkaç gün sonra beni karısı yapacağını söylemişti. Birlikte geçirdiğimiz zamandan öğrendiğim bir şey varsa, o da Fallon'un yalan yere söz vermediği idi. Peki neden ona nasıl hissettiğimi söylemekten bu kadar korkuyordum?

Usha masaya bir sürahi daha bal likörü koydu. "Bu gece itiraf etmen için bir neden yok. Bu hâlâ bir parti! Hadi içelim!"

Usha haklıydı. Yarın tekrar denememe hiçbir şey engel olamazdı. O zaman Fallon'a nasıl hissettiğimi kesinlikle söyleyecektim.

Bayılmadan önce hatırlayabildiğim son şey buydu.

Bölüm 11

Sanki bir balta kafamı ikiye ayırıyormuş gibi hissettim. Başımı Fallon'un geniş göğsüne yaslayarak uyandım. Bir eliyle hafifçe yan tarafımı okşadı, huzurlu bir şekilde nefes alıyordu. "Sonunda uyandın mı? Diye sordu.

İnledim ve yanıma bir şey düştüğünü fark etmek için yer değiştirdim. Döndüğümde kâğıda sarılmış dev bir peynir tekerleği ve ardından yatağın benim tarafımda duran, özenle sarılmış başka peynir paketleri gördüm. Bir dikdörtgen kaşar ısırlmıştı. Fallon'un yanından geçerken yatağın onun tarafının da çeşitli peynirlerle dolu olduğunu gördüm. "Yatak neden peynirle kaplı?"

"Hatırlamıyor musun?" Fallon kollarını başının arkasına koydu ve tekrar yerine oturdu. "Dün gece sana peynir getirmemizi istedin ve sonra da peynir kraliçesi olduğunu söyledin."

Gözlerimi kırptım. "Bunu yapmamın imkanı yok."

"Gerçekten mi?" Sırıtarak sordu. "Çünkü sana peynir getirmeleri için birkaç orku görevlendirdiğini çok iyi hatırlıyorum. Sonra kaptan koltuğuna oturdun ve ağzından kesinlikle 'Ben peynir kraliçesiyim' sözleri çıktı."

Ellerimi dehşet içinde ağzıma götürürken yüzüm kızardı. "Yalan söylüyorsun!" Fallon sadece güldü. *Aman Tanrım. Yalan söylemiyordu, değil mi?*

Felix kamaramızın kapısını açtı ve yüzünde heyecanlı bir ifadeyle içeri girdi. "Peynir Kraliçesi bir kargo gemisini soymamızı sorun etmiyor mu?"

"Ben Peynir Kraliçesi değilim!"

Sarışın bir kaşını kaldırdı. "Soluna bak. Şimdi de sağına bak. Sen Peynir Kraliçesisin. Peynir Kraliçesi bir kargo gemisini soymamıza izin veriyor mu?"

Hayatımı sikeyim. "İyi! Tabii. Ne istersen yap."

"Mükemmel, mürettebata söyleyeceğim." Bununla birlikte Felix kapıyı kapattı. Kaçarken çıkardığı ayak sesleri ağrıyan kafatasıma bir davul gibi çarpıyordu. Fallon yanımda kahkahalarını bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Fallon, yukarı çıkmadan önce bana küçük bir iyilik yap ve sadece... sadece beni öldür." İblisim bu istek karşısında kahkahayı bastı.

"Ben... Bundan sonra dünyayla yüzleşmek istemiyorum, o yüzden en hızlı yol neyse boğazımı kesip açın. Sadece bitir."

"Aşkım, seni utançtan kurtarmak için bu gemideki herkesi öldürmeyi tercih ederim." "Evet, ama yine de bilirsin!" Ona tısladım.

Şeytani sırıtışı kalbimin küt küt atmasına neden oldu. "Evet. Her zaman bileceğim. Şimdi kıpırdamadan dur." Fallon bir elini alnıma koydu. Sıcak teni yanan baş ağrıma karşı hiçbir şey yapmadı. Sonra, ben onu silkip atamadan, eli ejderhaya dönüşürken kullandığı siyah ışıkla parladı. Bir an sonra akşamdan kalma halim sanki hiçbir şey yokmuş gibi yok oldu. Bedenim tamamen yenilenmiş, hatta hafiflemiş hissetti.

Rahat bir nefes aldım. "Bunu nasıl yaptın?"

Ellerini başının arkasına götürdü ve rahatlarak gözlerini kapattı. "Büyü, aşkım. Bir tekneyi kürekle çekmekten ya da sıcak su yapmaktan çok daha fazla kullanım alanı var." Beni izlemek için

tek gözünü açtı. "Eee?"

"Peki, ne?"

"Baş ağrını iyileştirdiğim için en az elli puan almam gerekmez mi?" Sırtışı alaycı ve korkunç derecede sevimliydi.

Tekrar onun yanına yerleştim ve bir kolumu beline doladım. Bir gül yatağı ve ev gibi kokuyordu. Kokusu bana ne zaman dünyanın yok olduğunu hissettirmeye başladı bilmiyorum ama hissettirdi. Sadece doğru hissettirdi. Doğru hissettiriyordu. "Dokuz yüze ne dersin?"

Kulağımın dibinde, kalbinin göğsüne çarptığını hissedebiliyordum. "Tekrar edebilir misin, Tavşan?"

Utanç duygusunun tanıdık acısını hissederken yanaklarım yandı. Ama bu sefer geri adım atmayacaktım. Bununla işim bitmişti. "Fallon... Sanırım seni seviyorum."

Bir hareket bulanıklığı içinde kendimi kulübenin duvarına doğru itilmiş, tahta ile iblisim arasında sıkışmış buldum. Fallon'un siyah gözleri yüzümü ararken benimkileri yaktı. Çılgınca bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Cinamon, benimle oyun oynama. Bunu kastetmeni istiyorum." Sanki elini gevşetirse kaçacağımı düşünüyormuş gibi kalçalarımı sıktı. Sanırım birkaç hafta önce olsa kaçardım.

Kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Ciddiyim."

Büyüsünün siyah gölgeleri odada hafif bir sis oluştururken nefes alış veriş hızlandı. "Ne olduğumu değiştirmedim." Belimi kavrayışı, bıraktığında parmak izi bırakacak kadar sıkılaştı. "Ben hâlâ yoluma çıkan herkesi öldürebilecek kapasitede ve istekte bir iblisim. Hayatını isteseydim seni bir kibrit çöpü gibi kırabilirdim." Kendini toparlamak istercesine durakladı. "Ama Cin, arzuladığım senin hayatın değil. Eğer bunu kabul edersen, beni kabul edersen, alacağım şey senin ruhun olacak."

Ellerimi yüzünü tutması için uzattığımda ellerim titredi. "Al şunu." Fısıldadım.

Karanlık sis odanın etrafında dönüyor, Fallon'dan başka her şeyi engelliyor gibiydi. Ama sisin içinde küçük ışık közleri görebiliyordum. Gece gökyüzündeki yıldızlar gibi dans ediyorlardı. Fallon dudaklarını dudaklarıma koymadan önce vücudu titredi.

Olamaz. Bu bir hataydı. Fallon'u öpmenin arzumuz arttıkça ağırlaşan tatlı bir ilişki olabileceğini düşünmüştüm. Öpüşme kitaplarında gördüğünüz gibi, yumuşak dudaklar ve aşk ilanları. Ama bu iblis bana verdiği uyarıda abartmıyordu. Bu sanki ruhumu açmış, paylaşmaya alışık olmadığım her karanlık yanıma tatmış, hissetmiş ve görmüş gibi hissettirdi. Onunki beni doldurdu, neredeyse talepleri içinde boğuluyordum. Neredeyse bir şişede kendinden geçmeyi yakalamak gibiydi, coşkulu yumuşaklığı, onu tekrar hissetmek için bir tür ağrıyan çaresizlik. Sanki dünyada sizden ve bu diğer kişiden başka hiçbir şey yokmuş gibi. Yerden havalandığımı ve havada süzüldüğümü hissettim. Bekle, öyleydim. Fallon eğilmek zorunda kalmamak için beni kendi boyuna kaldırmıştı, güçlü kolları bedenimi duvara yaslamasına yardımcı oldu.

"Benimle kavga etme." Fısıldadı. "Sadece teslim ol." Dudaklarını boynumda gezdirmeden önce dudaklarıma bir kez daha yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bacaklarını belime dola. Evet, iyi kız." Boynumu ısırırken haykırdım. Büyüsü bir tsunami gücüyle içime sızdı. Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum. Korkutucu istiladan kaçma dürtüsüyle saldırdım ama uzuvlarım artık benim kontrolümde değildi. Vücudum sıkılaştıkça büyü daha da saldırganlaştı.

"Durdurun şunu!"

Ama Fallon ağzı ve elleriyle beni yatıştırırken sadece kıkırdadı. "Bırak gitsin. Ben buradayım. Sana zarar vermeyecek. Yakında kendini bir uzantın gibi hissedeceksin." Beni öpmek için eğildiğinde parlak gözleri açlıkla doldu. Doğama karşı gelerek bedenimi gevşemeye zorladım. Dilini kendi hevesimle karşıladım. Öpüşmeyi derinleştirirken kollarımı omuzlarına doladım. Sonunda, içimden akan sihir doğal gelmeye başladı. Artık gücünde ısrarcı değil, damarlarımdaki

kandan akan sakinleştirici bir dalgaydı. Aslında hoş bir histi.

Başımı duvara yaslamak için öpücükten uzaklaştım. Nefesimi tutarken elim onun uzun, siyah saçlarında gezindi. "Bu düşündüğümde daha derinlemesine oldu."

Fallon'un ağzının şekli boğazıma doğru bir gülümsemeye dönüştü. "Bittiğini mi düşünüyorsun?" "Ne demek istiyorsun?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, içimi önlenemez bir açlık kapladı.

karnımın alt çukuru. Giysilerim birden tenimi kaşındırmaya başladı. Onları çıkarmak ve Fallon'un ellerini her yerimde hissetmek istiyordum. "Aman Tanrım."

"Mmm-hmm."

"Fallon, pantolonunu çıkar." Çılgınca bluzumu yırtmaya çalışarak emrettim. Tekne sert bir şekilde yana kaydı ve ikimiz de yere yuvarlandık. Güvertenin yukarisından mürettebatın heyecanlı bağırıışlarını duyabiliyordum.

"Görünüşe göre düşman gemisine çarpmışlar." Fallon umursamaz bir tavırla yerde yanımda duruyordu. Nasıl oluyor da o benim kadar telaşlanmıyordu? Ben neredeyse ağzımdan köpükler saçıyordum ve bu adam sanki pazar brunch'ını tartışıyormuşuz gibi davranıyordu. Önemli değildi. Pantolonunun düğmelerine uzanmadan önce eteğimi sıyırdım. İblisim ellerimi yakaladı. "Hevesli küçük şey." Sırıttı, sonra başıyla kapıyı işaret etti. "Onlara yardım etmem gerektiğini düşünmüyor musun?"

Onlara yardım etmek mi? Bedenim yanıyordu ve o - bir şehri yakıp yıkan o adam o anda başkalarını düşünme cüretini mi gösteriyordu? Beynimin amımla bağlantılı olmayan diğer tüm bölümleri kapanmış gibiydi. "Bırak boğulsunlar. Sikine ihtiyacım var, lanet olsun!"

Fallon başını geriye attı ve güldü. Ondan daha önce hiç duymadığım derinden gelen bir eğlenceydi bu. İçimi öyle bir sevinç kapladı ki, bacaklarımla arasındaki ağrıyan ihtiyacı unutmama yetti neredeyse. Neredeyse. "Tamam, ama gerçekten, yukarı çıkmadan önce kısa bir sevişme yapabilir miyiz? Hayatımda hiç bu kadar azgın olmamıştım. Bununla başa çıkabilecek yetilere sahip değilim."

Mırıldandı ve doğrulup oturdu. "Biliyorum, Tavşan. Seni nehirde öptüğümde beri bununla uğraşmak zorunda kaldım." Bu adamın aynı anda hem bu kadar güzel hem de bu kadar şeytani görünmeye hakkı yoktu. Eğildi ve alnımdan öptü. "Ne yazık ki senin için, biz ejderhalar biraz önemsiziz."

"Ne diyorsun sen?" Hâlâ ellerimi serbest bırakmaya çalışıyordum, böylece onun aletini serbest bırakabileceklerdi.

"Bir süre daha beklemek zorunda kalacağınızı söylüyorum. Şimdi mürettebatı tek başına savaşmaya terk edemem, değil mi?" Bununla birlikte ayağa kalktı ve kapıdan çıktı.

Gözlerimi kırptım, afalladım. *Bu ne cüret?* "Sen... sen bunu bilerek yaptın!" Peşinden kükredim. Uğursuz kahkahası koridordan duyulabiliyordu. "Ben de seni seviyorum." O da bana seslendi.

Mürettebatın geri kalanına katılmadan önce öfkeli penis ihtiyacımı bastırmak biraz zaman aldı. Yayımı ve sadağımı kaptığım gibi merdivenlerden yukarı fırladım. Tam bir savaş yerine, saçma bir şekilde sakın bir durumla karşılaştım. Teknemiz benzer büyüklükte bir yük gemisine bağlıydı. Mürettebatın adamları ele geçirilen gemideki kutuları bizimkine taşıyorlardı. Kimse çığlık atmıyor ya da etrafta koşuşturmuyordu. Hiç değilse çoğu sıkılmış görünüyordu. Ele geçirilen güverteye doğru baktığımda, teknenin yan tarafına dizilmiş ve ellerini havaya kaldırmış bir sıra adam gördüm.

Holly ve Ambrose onun yanında nöbet tutarken, Usha mürettebata ne alacakları ve nereye

koyacakları konusunda bağırarak emirler yağdırdı. Çıkardığım oku kınına sokarak Holly'ye doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

Holly bana baktı ve omuz silkti. "Plan saldırmaktı. Ama Kaptan Usha onlara teslim olmalarını söyledi ve onlar da teslim oldular. Sanırım iblislerle dolu bir gemi gördüler ve zahmete değmeyeceğine karar verdiler."

Evet, sanırım bu mantıklı. Yine de sıkıcı. Bekle, hayır. Neden dövüşmek isteyeyim ki? Çok uzun zamandır bu görevdeyim. Ele geçirilen geminin karşısında, uzun boylu bir adamın sendeleyerek gemiye doğru ilerlediğini fark ettim.

güverteye çıktı. Teslim olan insanların üzerinde yükseliyordu. Onu iblislerimizden biri olarak tanıyamadım ama Fallon'un boyutlarında insan olan birini daha önce hiç görmemiştim. Düşman kaptanı tökezleyen adama baktı ama hemen gözlerini kaçırdı. Adama yavaşça yaklaşan Isaak ve Baraku'yu tanıdım. Yabancıнын uzun gümüş rengi saçlarının yarısı kafasına dökülmüştü. Bir an gözlerimi kısarak baktıktan sonra saçlarının arasında bir boynuz saklı olduğunu fark ettim.

Geminin yanına koştum ve bir ok çektim. "Hemen ondan uzaklaş!" diye emrettim. Baraku emrimle yuvarlanarak uzaklaştı ama Isaak dönüp bana baktı. Önceden karmakarışık olan adamın Isaak'ı göğsünden vurarak öldürmesini dehşet içinde izledim. Ork geri uçup geminin ön direğine çarparak onu ikiye bölerken uzun pençe yaralarından kan fışkırdı. "Bu bir tuzak; gemiye dönün!" diye bağırdım. Delirmiş adamdan fırtına bulutları gibi gümüş bir sis yayılırken, ele geçirilen gemideki insan mürettebatı gözden kaybettim. O sisin içinden ne tür bir kâbus çıktığını zaten biliyordum. Kendi mürettebatımın arasından olabildiğince hızlı bir şekilde sıyrılarak mutfak alanına daldım ve çantamı kaptığım gibi alabildiği kadar tarçın şişesiyle doldurdum. Bir çuval baharat aldım ve hepsini üç mutfak bezinin üzerine döktüm. Güverteye geri dönmeden önce bez parçalarını oklarımın etrafına bağladım.

Myva'nın böyle karşılık vereceğini bilmeliydim. Bir sonraki kadehe ulaşmak ve kahramanın partisinden kaçmakla o kadar ilgileniyorduk ki bu tür bir karşı saldırıyı düşünmemiştim bile. Kaosun sesi gemiyi sararken dışarıda gök gürültüsü patladı. Güverteye geri döndüğümde adamlar ejderhaya karşı kullanabilecekleri her türlü silahı bulmak için etrafta koşuşturuyordu. Uzun gümüş bir kuyruk geminin yan tarafına çarparak beni ve birkaç iblisi yere düşürdü. Dümende Usha tüm gücüyle gemimizin dümenini çeviriyordu. Ambrose onu gemiye tutarken, yılan yarısı bir kütleye sarılmıştı. "Dön, seni hurda yığını!" diye bağırdı.

Ayağa fırlayarak atlarımdan biri için ıslık çaldım ama ses Fallon'un tanıdık kükremesinin gürültüsü arasında kayboldu. Siyah ejderha, ikisi de kör edici fırtınada kaybolana kadar gümüş tehdide çarptı. Tekrar denedim, bu sefer ıslığım etrafımdaki çılgınlığı delip geçti. Sis o kadar yoğundu ki elimi yüzümün önünde görmek zordu. Gök gürültüsü tekrar çakarken etrafımda şimşekler çaktı. Smash önümde şaha kalktı, büyük toynaklarıyla neredeyse kafamı koparıyordu. Kısrağım belli ki yıpranmıştı ama sırtına tırmanmam için yeterince uzun süre hareketsiz kaldı. Dizginlerini ya da eyerini bulacak vaktim yoktu, yeni kanatlarına sığacağından bile emin değildim. Onun yerine yelesinden tuttum ve gözlerimi sıkıca kapattım. "Yürü!"

Shire atı havaya sıçrarken hava yüzümden hızla geçti. Kanatlarının vuruşu ıslak sise karşı ağır geliyordu ve gözlerimi açtığımda fırtına yüzünden hâlâ kördüm. Gümüş ejderhanın yüzü sisin içinde yanımdan geçerken Smash çığlık attı. Siyah çamur gözlerini kaplamış gibiydi ve yüzünden aşağıya doğru kan akıyordu. Yaratık sisin içindeki bir şeye saldırmadan önce kükredi. Korkunç bir çığlık kulaklarıma ulaşırken Smash'in yan tarafına sıcak kan sıçradı. *Aman Tanrım. Fallon'u kesmişti.* Onun yaralandığını düşününce göğsümde panik hissettim. Ya da daha kötüsü, eğer o da bu fırtınada benim kadar körse, ölmüş sayılırdı.

Tarçın kaplı ilk okumu gerdim ve gümüş ejderhanın dev gövdesine gelişigüzel fırlattım. İki tanesi boynuna saplanmayı başardı ama diğer üçü ejderhanın pullarından zararsızca sekti. Canavar hâlâ sağa sola savruluyor, saldırımdan etkilenmemiş gibi görünüyordu. *Bu hiç mantıklı değil. Cinnamon daha önce hiç başarısız olmamıştı!*

Fallon fırtına ejderhasına çarparken Smash çarpışmayı önlemek için sağa saptı. Onlar aşağıdaki denize doğru yuvarlanırken dişleri diğerinin omzuna battı. Gümüş ejderhanın başı altımdan geçerken keçeleşmiş saçlarına bağlanmış kahverengi bir şey fark ettim.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Myva kalan kadehlerinden birini ejderhanın saçına mı

bağladı? Tarçınlı oklarla vurulmanın neden hiçbir işe yaramadığını açıklardı. Tek yapmam gereken

Fallon'un suratına bununla vurup lanetin kalkmasını sağlamalıydı. O velet cadı tam bir baş belasıydı!

İki ejderha havaya doğru yükselmeden önce suyun etrafında dönüyordu; her biri bir diş ve pençe yığını halinde birbirinin etrafında dönüyordu. Sisin derinliklerinde, gemiyi fırtınadan uzaklaştırmaya çalışan mürettebatın bağırışlarını hâlâ duyabiliyordum. Gümüş ejderha çılgına döndükçe durum daha da kötüleşiyor gibiydi. Sert dalgalar teknelere çarpıyor, neredeyse ikisini de alabora ediyordu. Kavganın durması, yoksa tüm mürettebat sulu bir mezarla karşılaşabilirdi.

"Smash," diye seslendim tatlı kızımı okşayarak. "Bu çok kötü olacak." İçimdeki korkağı yutarak kısrağı savaşan iki canavarın üzerine yönlendirdim.

Kulağa biraz "Seni kökten sarhoş jaguar!" gibi gelen bir kişneme sesi çıkardı. Ne halt ediyorsun sen? Neden buradayız?! Eve gitmek istiyorum!"

"Ben de kızım." Gümüş ejderhanın başı şimdi tam altımızdaydı. Kendime geri çekilme -ya da altıma işeme- fırsatı vermeden Smash'ten atlardım. Bedenim çaresizce havaya doğru düşerken midem boğazıma düğümlendi. Fallon fırtına ejderhasının boynuna çarptığımı fark ettiğinde dehşet dolu bir çığlık attı. Tutunmak için yelesini tuttuğumda gümüş pullar sertti ve derimi kesiyordu. Uzun keçeleşmiş saçlar iplerden oluşan bir orman gibiydi. Neyse ki bu, tutunmamı ve kafasına doğru tırmanmamı kolaylaştırdı.

Benim ejderham düşmanını çenesinden kavrayarak beni itmesini engellemeye çalıştı. Devasa vücudu çıkardığı hoşnutsuz kükremeye gürledi. Ejderha kendini ileri atarak hem Fallon'u hem de beni yerinden oynatmaya çalıştı ama ben yere çöktüm ve yelesinden tutmaya devam ettim. Gümüş ejderha ölümcül pençelerini yan tarafına geçirirken iblisimin çığlığını duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kanı havaya bakır ve acı kokusu yayıyordu. Bu manzara karşısında neredeyse kendimi kaybediyordum. *Bu iş böyle bitmeyecek! Onunla mutluluğu kovalamayı kabul ettikten hemen sonra onu kaybetmeyeceğim. En sevdiğim macera kitaplarının hepsinin kahramanlar için mutlu sonla bitmediğini biliyorum ve bir şehri yakıp yıktığımız için bu hikâyedeki en iyi kahramanlar olmadığımızı da biliyorum. Ama lütfen, eğer gerçek tanrılar ya da bu hikayeyi yazan birileri varsa, mutlu bir son yazabilir misiniz, lütfen? Biz sadece... Başka bir şey düşünmeye dayanamıyorum. Yeterince güçlü değilim.*

İlerleyerek çantamdan çekici aldım ve pençe ucunu saçı daha da kazmak için kullandım. Lanet bir ejderhaya tırmanmaya çalışmanın verdiği güçle kaslarım ağrıyordu ama ölmemiş olsaydım bundan daha sonra şikâyet edebilirdim. Ejderhanın başının tepesine ulaştığımda, Myva'nın kadehinin bir saç yuvasına sarıldığını görebiliyordum. Tanıdık çamur kabından fokurduyor ve canavarın kafasının yarısını kaplıyordu.

Bardağın yanında, bir ağız ve bir gözden başka bir şey olmayan büyük, iltihaplı bir yumru vardı. "SENI APTAL KIZ! SENİ ÖLDÜRECEĞİM!" Sesinin tınısı, hissedebileceğimi bildiğimden çok daha fazla nefretle doldurdu içimi. Onun ölmesini ciğerlerimde nefes almak istediğimden daha çok istiyordum. Eğer o olmasaydı, bu acıların hiçbirisi yaşanmayacaktı. Fallon zarar görmeyecek, Usha ve diğerleri hayatları için savaşmayacaklardı.

Homurdandım ve çekici doğrudan gözüne indirdim. "Senden her şeyini alacağım, seni lanet olası lich!" Myva, bırakın tanrı gibi davranmaya çalışan birini, hiç kimsenin ağzından çıkmaması gereken daha renkli sözcükler haykırdı. Onu görmezden gelerek çekicimi bardağa defalarca vurdum ve onu paramparça ettim. İğrenç çamur ejderhadan bir duman püskürterek kayboldu.

Dev canavar gözleri açıldığında inledi. Fallon'ın bağırsaklarını deşme girişimlerini durdurdu. "Teşekkür ederim." İç çekti.

"Sorun değil." Saç denizinin içine yığıldım. Tatlı acı biberler. Benim vücudum

Bunun için. Ben tam olarak rahatlayamadan gümüş ejderha havadan yere çakıldı. Çılgılık atarken ellerim dikenli saçlarına saplandı. "Uyan! Uyan!" Ejderha kendini düzeltirken altımda titredi. Ya da denedi. Düz uçmaya çalışırken vücudu kayıyor ve sallanıyordu.

"Çok yorgunum." İnledi.

"Güzel, ama karada yorul, dostum!"

Hayatım gözlerimin önünden geçerken uzun bedenini aşağı doğru eğdi. "Island... dayan." Bu konuda başka seçeneğim yoktu. En kötüsüne hazırlanırken gözlerim kapandı. Kumlu zemine çakılmadan önce hafifçe yukarı doğru kaydığını hissedebiliyordum. Baş aşağı döndüm ama o kayarak durmadan önce kendimi zor tuttum. Ejderha gri bir sise dönüştü ve çok geçmeden kendimi yerde buldum. Öksürdüm ve ağzımdan kum tükürdüm. Yanımda gümüş saçlı adam vardı, tamamen bayılmıştı.

Fallon kısa süre sonra yere çakıldı. İnsan formu ortaya çıkmadan önce uzun bedenini siyah bir sis kapladı. Tökezleyerek bana doğru geldi. Ayağa kalkıp ona doğru koştum ve kesiklerin ne kadar derin olduğunu görmek için çılgınca yan tarafını kontrol etmeye çalıştım. Onun yerine beni göğsüne öyle bir bastırdı ki bir an nefes almakta zorlandım. "Sana zarar verdi mi?"

"Benim için endişelenme!" Tersledim. "Seni ne kadar derin kesti? Bir bakayım!" Daha iyi görebilmek için onu itmeye çalıştım.

İblisim titrek bir kahkaha attı ve beni serbest bıraktı. "Dikkatli ol Cin, sevgi gösteriyorsun tekrar."

Yan taraflarını kontrol etmek için alayını görmezden geldim. Yaralar kendiliğinden kapanmış gibiydi. I

Derinin tekrar bir araya gelişini, derin yara izleri olması gereken yerlerin kızgın pembe çizgilere dönüşmesini büyülenmiş bir şekilde izledi.

"İyileşeceğim. Ama çok yorgunum." Bununla birlikte Fallon dizlerinin üzerine çöktü ve bayıldı. Yüzü kuma gömülmeden önce onu yakaladım ve nazikçe diğer ejderhanın yanına yere yatırdım. Son yaraları da kapandığında gözyaşlarına boğuldum. Başını kucağımda tutarken vücudum rahatlama hıçkırıklarıyla sarsıldı. *Bu çok yakındı. Hem de çok yakındı.*

Bölüm 12

Sondan ikinci fincan yok edilmiş olabilirdi ama nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Düştüğümüz adanın etrafındaki ufku taradım ama uzakta hiçbir şey göremedim. Ne gemi, ne kara, hiçbir şey. İki ejderhanın da hâlâ baygın olduğundan bahsetmiyorum bile. Tek umudum Usha'nın tekneyi güvenli bir yere götürebilmesiydi. Az bir çabadan sonra Smash'i iki adamı kumdan çıkarıp gölgelik birkaç ağacın bulunduğu çimenli bir vadiye sürüklememe yardım etmesi için ikna ettim. Kısarak gümüş saçlı ejderhanın yanına yaklaşmakta tereddüt ediyordu ama neyse ki çantamdaki küp şekerler kaçırılmayacak kadar iyiydi. Fallon'un ya da yabancının ne zaman uyanacağını bilmeme imkân yoktu, bu yüzden sahilde bir kamp kurmak için elimden geleni yaptım.

Adanın ormanında ne olduğunu bilmediğim için içeride yiyecek aramaya pek hevesli değildim. Bunun yerine bıçağımı uzun bir sopaya bağladım ve sahil boyunca zıpkınla balık avladım. Kıyı vahşi yaşamla doluydu, bu yüzden en azından aç kalmayacaktık. Sürekli değişen şansıma, daha içlere doğru giden bir tatlı su akıntısı vardı. Akan suyun sesine bakılırsa yakınlarda bir şelale olmalıydı. Daha fazla dengesiz ejderha ya da başka bir şey ortaya çıkmadığı sürece, burası iniş yapmak için oldukça güzel bir yerdi, neredeyse tropikal bir cennet gibiydi. Balıkları ateşte kızarttıktan sonra okyanusta hızlı bir banyo yaptım ve sonra iki adamı kontrol ettim. İkisi de birkaç saattir kıpırdamamıştı. Ancak horluyorlardı. Yüksek sesle. Belki de ejderha formlarını kullanmanın verdiği yorgunlukla alakalıydı. Fallon'un kulak zarıma karşı bir kan davası varmış gibi ses çıkardığını hiç hatırlamıyorum.

Yeni adamı kontrol etmek için bir şans yakaladım. Yaralı görünmüyordu ama yüzünde uzun ve eski bir yara izi vardı. Buna neyin sebep olmuş olabileceğini merak ettim. Fallon'daki her çizik iz bırakmadan iyileşmişti. Saçları hâlâ dağınıktı. Tarağımı kaptığım gibi, o uyurken saçlarını taramak için elimden geleni yaptım. Sahilde birkaç hindistan cevizi ağacı vardı, bu yüzden saçlarını ıslatmak için birkaç tanesini açtım ve keçeleşmeye yardımcı olmak için içine biraz hindistan cevizi eti sürdüm. Çok rahat olamazdı ve Myva'nın saldırı ejderhası olmayı o istemedi. Epey uğraştıktan sonra saçlarının büyük bir kısmı düğümlerden kurtuldu. Tatlı suyla durulandıktan sonra gümüş bukleler gayet düzgün görünüyordu.

Fallon gibi, bu ejderha değiştiricinin saçları da sırtının ortasına ulaşacak kadar uzundu. Belki de bu başka bir ejderha özelliği idi. Bir keresinde bazı kültürlerde uzun saçın güç göstergesi olduğunu duymuştum. Kuşkusuz, o zamana kadar sadece iki ejderhayla tanışmıştım, bu yüzden biraz abartılı olabilir.

Balık bittiğinde ikisi de kıpırdamadı, ben de yalnız yedim. Ateşe bir kütük daha atarak Smash'in sıcak bedenine yaslandım ve daha önce yakaladığım kırmızı balığı ısırdım. *Kahretsin, bu iyiydi.* Görevin bana yaşattığı onca çılgınlığın arasında iyi bir yemeğin verdiği rahatlık hayal edebileceğimden çok daha önemliydi. Keşke Fallon da uyanık olsaydı da tadını çıkarsaydı. Yemek etrafında şakalaşarak geçirdiğimiz zaman çok değerli hale gelmişti. Ona dünyanın sunduğu tüm farklı lezzetleri göstermeyi seviyordum.

Ama yolculuğumuz sona ermiş gibi bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Fallon uyanacaktı. Kumsala düştüğünde hissettiğim ilk panik kaybolmuştu. Ölmekte olan hiçbir adam bu kadar yüksek sesle horlamazdı. İblisim yan tarafına yuvarlandı ve bir tekme attı. İki tekme daha attıktan sonra vücudu gevşedi ve horlama yeniden başladı. Göğsümde kabaran kıkırdamayı

susturmak için ağızımı kapattım. "Nesin sen, köpek mi?" Günün olayları beni yakaladıkça göz kapaklarım ağırlaştı. Her şey yoluna girecekti. Fallon ve ben güvendeydik ve Usha'nın yanında ona göz kulak olacak Ambrose ve Felix vardı. İçeride her ne olduysa

sabahın sorunu yarının sorunu olacaktı. Vücudum iyice yorgun düştüğünde Smash'in yanına uzandım ve Fallon'un ellerinden birini kendi ellerimin arasına aldım. Çok geçmeden odunların çıtırtısı beni de horlatmaya yetti.

Kuşlar, akan suyun sesi üzerinde senfonilerini cıvılatıyordu. Zihnim hâlâ bu sesin tadını çıkaramayacak kadar uykuyla karışık, bu yüzden başımı önümdeki sıcaklığa daha da gömdüm. *Tanrım, kumsal ve güneş ışığı gibi kokuyordu. O mu?* Yorgun gözlerimi açmaya zorladığımda Fallon'un beni ormanın içinde taşınmasıyla karşılaştım. "Uyanmışsın!" Nefes nefese kaldım.

"Ne kadar da gözlemcisin." Hafifçe alay etmesi yüzüme bir gülümseme getirdi. Çok rahatlamıştım. Beni ormanın içinde, nehri takip ederek götürdü. Kısa süre sonra uzun ağaçlar ve kır çiçekleriyle çevrili büyük bir şelaleye rastladık. Fallon yosunlu bir yamaçta durmadan önce şelalenin çıkıntısında daha yükseğe zıpladı. "Bu iş görür." Dedi ve beni yere bıraktı.

Güzel manzarayı seyredebilmek için gözlerimdeki uyku mahmurluğunu sildim. "Ne için?"

"Çıkarmak üzere olduğun sesleri engellemek için." Fallon önümde dizlerinin üzerine çöktü. ve eteğimi çekiştirerek çıkardı. Serin hava çıplak tenime çarptığında irkildim. Beni kalçalarımın tutup kendisine yaklaştırmadan önce bir elini kalçamda gezdirdi. "Yeni arkadaşımızın duymasını istemiyorsan tabii. Seni onun önünde almakla ilgili bir sorunum yok. Yeter ki benim olduğunu görsün."

Ellerimle yüzümü kapattım. "Siktir." Bunun görüntüsü olması gerekenden çok daha ateşliydi. Fallon ellerimi yüzümden çekti ve başımın yanlarına sabitledi. Uzun siyah saçlarının dalları köprücük kemiğime doğru hafifçe düştü. Sesi kulağıma karşı tehlikeli bir fısıltıya dönüştü. "Benden bir şeyler saklaman konusunda sana ne demiştin?" Kulağımı ısırduğunda ürperdim. Sonunda, Fallon parmak eklemlerini boynuma sürmeden önce bir kolunun üzerinde dururken ellerim serbest kaldı. Kukuletalı obsidyen gözler zihnimin geri kalanını uykudan uyandırdı. "Uslu duracak mısınız? Yoksa seni tekrar bağlamak zorunda mı kalacağım?"

Tanrım, seçimler. Tıpkı daha önce gemide olduğu gibi, ona olan açlığım çaresizliğin ötesinde vahşiydi. Kendimi her zaman gururlu bir kadın olarak görmüştüm. Ama şimdi bir an için bile olsa benden uzaklaşırsa, yalvarmaya başlayabilirdim. "İyi olacağım."

Fallon bana öylesine şefkatli bir bağlılıkla gülümsedi ki göğsüm sıkıştı. Beni kendine çekti ve dudaklarımı bir öpücükle yakaladı. Bu sefer kibarlık yoktu. Dudaklarım ayrıldı, dilinin erişim için emredici talebine boyun eğdim. Dilini içime sokarken elini yüzümün yan tarafına götürdü. Vücudum öpücüğünün vahşiliğiyle canlandı. Sanki bana dokunmayı bırakırsa dünyanın sonu gelecekmiş gibi. Kalçalarımı kalçalarının etrafında sıktım ve ellerimi kalın saçlarına gömdüm. Ağzını tekrar benimkine daldırmadan önce alt dudağımı ısırды. Gömleğimle boğuşan ellerinin açgözlü hevesi, benim ona teslim olmak için duyduğum çaresiz arzuyu yansıtıyordu. Myva'nın lanetinden artık etkilenmiyor olabilirdi ama ben yüzeyin hemen altındaki vahşi canavarı hissediyordum. Ejderham hırlayıp onu ikiye ayırmadan önce bağcıklarla uğraştı. Göğüslerim günü selamlamak için dışarı fırlarken meme uçlarım çıplak göğsüne sürtündü.

Çekip gittiğinde nefes nefese kalmıştım. İblisim göğüslerime cömertçe öpücükler kondururken yerdeki serin yosunlar sırtımı yastıklıyordu. O her birine taparken ben inliyordum. Dilini hassas meme uçlarımın etrafında dolaştırırken, onları sert avuçlarının içinde okşadı, ellerinde sıkı küçük tomurcuklar olana kadar onları çalıştırdı. Bir meme ucunu ağzına aldığı anda haykırdım. *Oh tatlı filé tozu.* Dişlerinin memelerimin yumuşaklığında gezinmesi tatlı bir işkenceydi. Dilini vücudumda gezdirirken bu his beni sersemletti. O lezzetli ağız, göbeğimden sadece bir fısıltı kadar uzağa geldiğinde bacaklarım iyice açıldı.

İblisim bir parmağını amımın kıvrımlarında gezdirirken sırttı. Kalçalarım gibi kaygan geri geldi

beklentiyle sarsıldı. "Şu haline bak. Benim için çok çaresizsin. Sana daha yeni dokundum ama vücudun yalvarıyor." Fallon bir parmağını tekrar içeri sokarken neredeyse hayvani bir homurtu çıkardı. Beklentiyle tüylerim diken diken oldu.

"O yüzden beni bekletme," diye fısıldadım. Vücudunun bana dokunduğu yerlerden başka bir şeye odaklanmak zordu. Küçük his yangınları öpücüklerini takip ediyordu.

Fallon gözlerinde açıklıkla beni izlerken titrek bir nefes verdi. "Ama ben istiyorum. Yozlaşmanı, dizlerinin üzerine çöküp bunun için yalvarmanı istiyorum. Sadece sana yakın bir yerde olmanın nasıl bir şey olduğunu daha fazla tatman için." İki parmağını içime sokarken ihtiyaç içinde nefes nefese kalmıştım. "Ne kadar çaresiz olduğumu bilmeni istiyorum. Bu tatlı amcığın bu kadar yakın olması. Seni yakalamak ve aklından geçen tek düşünce ben olana kadar sikmemek için elimden geleni yapıyordum." Uzun parmaklarını tatlı yerime doğru kıvrırdığında gözlerim kocaman oldu.

"Aman Tanrım!" Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Lanet olsun, lütfen!"

"Evet," diye hırladı, ona yapışmamı izlerken. "Seni mahvedeceğim, küçük Tavşan." Bacaklarımı daha da açmaya çalışırken parmaklarının acımasız temposu beni titretiyordu. Onu daha fazla içime almak için her şeyi yapardım. Fallon'un dili klitorisimin etrafında dönerek yıldızları görmemi sağladı.

Orgazmım içimde hızla gelişirken gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplandı. "Lütfen durma!" Yalvardım. Hassas tomurcuğa karşı inledi ve beni yaladı.

"Tekrar söyle."

Çok sadistçe. Ama yakında boşalmazsam derimden fırlayacaktım. "Lütfen!" Feryat ettim.

"Tekrar."

"Fallon, lütfen!" Çılgına dönmüştüm. Amımı yüzüne doğru daha fazla sürtmeye çalışırken ellerim boynuzlarını tuttu.

"Tanrım, tadın çok tatlı." Kısa bir süre Fallon'un bir ejderha yerine bir karabasan olup olmadığını merak ettim, çünkü klitorisimi emdiğinde ruhumun da onunla birlikte gitme ihtimali çok yüksekti. Ya da ben ölmüştüm. Hiçbir dünyevi zevk bu kadar iyi hissettiremezdi. Fallon aç bir şekilde amımın tadına baktı, klitorisimi emmek için çekmeden önce dilini derinlere soktu, daire çizdi. Parmakları, diğer ejderha değiştiricinin şelalenin üzerinden çığlıklarımı duyabileceğinden emin olana kadar tatlı noktama doğru kıvrıldı. Boynuzlarını sıkmaktan parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. İlk orgazm borç tahsil eden bir gangster gibi içimden geçerken sırtım kamburlaştı.

Fallon içimde derinlere inmeye devam ederken inledim, ikinci bir orgazm yolda. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök." diye emretti. O ikinci yüksekliğin peşinden koşmak için umutsuzca itaat ettim. Fallon pantolonunu çıkarmadan önce bir elini kığımın kıvrımlarında gezdirdi. Uyluklarının kalın kasları bacaklarımı daha da ayırdı. Kolanının amımın kıvrımlarına doğru kaydığını hissedebiliyordum. *Tanrım, bu şey bir kadının içinde harika hissettiriyor olmalı. Ya da acı verici. Şansımı deneyip öğrenmeye hazırım.*

Sert eli, ön kollarımın üzerinde durana kadar üst sırtımı aşağıya doğru yönlendirdi ve ona kığımın geniş bir görüntüsünü verdi. Bir elini sırtımda gezdirirken iblisim inledi. Boştaki eliyle kalçamı okşayarak manzarayı seyre daldı. "Çok iyi bir küçük Tavşan oluyorsun." Elini saçlarıma sokmadan önce eli ensemden yukarı kayd. Kulağıma fısıldamak için başımı geri çektiğinde nefesim kesildi. "Seni övmemi ister misin?"

Bedenim titredi; üzerimdeki gücü bir uyuşturucu gibi duygularımı ele geçirdi. "Evet!"

Bir homurtu ile içime derinlemesine girdi. Amcığım ona uyum sağlamak için gerilirken, agresif saldırı lezzetli bir acıya neden oldu. Kalın aletin beni açmaya zorlaması tırnaklarımı

yosunlu zemine geçirmeme neden oldu. Acı... hoşlandığımı bildiğim bir şey değildi. Onu daha fazla almak için kıcıımı daha yükseğe kaldırdığımda yeni vahiy daha sonrası için dosyalandı.

Sesi bağımlılık yaratan bir onaylama iniltisine dönüştü. "Ne kadar değerli bir aşkınsın sen." Fallon çekildi ve saçımdaki yumruğu dizgin olarak kullanarak sikini tekrar içeri soktu. Vücudum yine acı ve zevkin garip bir karışımıyla canlandı. Kendimi çok kirli ama çok da iyi hissediyordum.

"Kontrolün bende olmasından hoşlanıyorsun, değil mi? Tabii ki seviyorsun." Tekrar içeri girdi, sonra kalçalarını tatlı noktama bastırdı.

"Sikeyim evet." Beni bu uçağa bağlayan tek şeymiş gibi yere tutunarak inledim. O yavaş ve sabit bir tempo tutturdukça nefesim düzensizleşti. Kısa süre sonra vücudum onun büyüklüğüne alıştı ve donuk acı artan bir zevke dönüştü. Kalçamdaki eli, ben ona doğru eğilirken sıkılaştı. Yavaşça inşa etmek işkence gibiydi. *Tanrım, ona daha çok ihtiyacım var. Bütün bu adayı yerle bir edeceğim.*

"Sorun ne aşkım?" diye sordu. Fallon'un yüzündeki şeytani sırıtışı görmek için başımı çevirdim. "İpin ucunda mı hissediyorsun?"

Kıkırdadım ve kalçalarımı ona doğru ittim. "Bu kadar aşağılık olma. Seni bir aydan daha az beklettim!" Yine de onun bu yanından hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Fallon gibi zarif bir güzelliğin benim üzerimde şehvet dolu bir canavara dönüştüğünü görmek içimi garip bir güç duygusuyla dolduruyordu.

"Evet." İç çekti. "Ama ben seni ilk günden beri seviyorum."

Bu sürpriz itiraf karşısında kalbim göğsümde çırpındı. "Sanırım kaybettiğim zamanı telafi etmem gerekecek." Başımı yere doğru itti. Taşaklarını amımın derinliklerine sokarken boştaki eliyle kalçamı kavradı. İçimde titreyen orgazmın gücüyle başım döndü. Ben çığlık atarken Fallon içime girdi. Kalçalarının itişi vücuduma hınzır bir zevk orkestrası gönderdi. Beni her şeyimle alırken çıkardığı homurtuların sesi; güzel bir dua.

Bu yüzden ölebilirim. Mezar taşıma "unutulmaya terk edildi" yazmaları gerekecek. Ama şan, şeref, ölmek için ne güzel bir yol.

"Fallon, lütfen durma!" Neden buna karşı koydum ki? O haklıydı. Tüm yolculuk boyunca bu dudak uçuklatan iblisin beni can evimden sikmesini sağlayabilecekken o kadar zaman boşa gitti. Çok aptalcaydı.

"Bana ne söylediğine dikkat et, açgözlü küçük şey." Fallon bir kolunu belime, diğerini de omuzlarıma doladı. Beni ayağa kalkana kadar kaldırdı. Yerçekimi beni tekrar sikinin üzerine indirdi ve aklımın zevkten bembeyaz olmasını sağladı.

"Ooooooh." İnledim. Bu yeni pozisyon ipimi yerden koparmıştı. Yapabileceğim tek şey şeytanıma tutunmaktı. Beni deliliğin eşiğine sürüklerken, onun iradesine teslim olmaktan başka yapacak bir şeyim olmadan, onun için açıkta sıkışıp kalmanın hedonistik hissi. Fallon yukarı doğru itmeden önce boynumu öptü. Boğazımdan kopan çığlık muhtemelen son kadehi parçalamaya yetecekti. Karşımızda, şelalede yansıyan dış hatlarımızı görebiliyordum. Fallon beni mahvetme sözünü yerine getirirken ayaklarım çaresizce altımda sallanıyordu. Hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı ve asla durmasını istemedim.

Bu yüzden, vermekte çok kararlı olduğu kemik derinliğindeki coşkuya teslim olmaktan başka bir şey yapmadım. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve beni sikinin üzerinde aşağı yukarı zıplatmaya devam ederken beni tutan kolları pençeledim. Kısa süre sonra iç duvarlarım onun etrafında kasılırken gözlerim başımın içine yuvarlandı. Kalçalarının her itişinde ayrı düştüm, kemiksiz kaldım ve ezici coşkuyla boğulurken nefes nefese kaldım.

"Aynen öyle, sikimi böyle sık. Aferin kızıma. Siktir, çok iyi hissediyorsun." İçime girerken boğazımdan bir inleme sesi yükseldi. Homurdanmadan ve sikini amımın içine boşaltmadan önce sert vücudu sıkılaştı. Fallon bizi yere indirmeden önce yavaş itişlerle içime girdi ve beni ona doğru sıkıştırdı. Vücudum kasılırken uzuvlarım tamamen işe yaramaz hissediyordu.

zevk dalgaları. Saçlarımı yüzümden çekerken memnuniyetle iç çekti.

Yanağımı öptü, ben de daha sıkı sarıldım. Uyku zihnimi bulandırdı.

"Fazla rahatlama, aşkım." Kulağıma fısıldadı. "Hala yetişmem gereken çok şey var. yapmak için."

"İblisler ne kadar çabuk evlenir?" Kızgınlıkla sordum. "Sadece birbirinizi mi görüyorsunuz? Kader arkadaşı gibi bir şey mi?" "Evet." Basitçe cevapladı.

Yanaklarım kızardı. "Bekle, ne?"

Fallon başparmağını uyluğumda gezdirdi. Vücudunun sıcaklığı sabahın yumuşak soğuğuna karşı hoş bir teselliydi. "Türlere göre farklı işliyor. Kurtadamlar anında iz bırakır. Sentorlar genellikle sürünün en güçlüsüyle çiftleşir, ejderhalar ise eşlerimizin kokusunu alabilir. Bu, bu konuda bir seçeneğimiz olmadığı anlamına gelmiyor. Büyümü alana kadar teknik olarak benim değildin ama beni lanetten kurtardığın anda benim olduğunu biliyordum." Dilini daha önce bana yaptığı ısırik izinin üzerinde gezdirdi. "Ama artık benimsin ve benden kaçışın yok."

Zihnim yıkığımız ilk tapınağa geri döndü. Fallon kolunu bana dolamıştı ve o zamandan beri dokunmak için her bahaneyi kullanıyordu. Beni korkutmaktan bataklıkta onun yanında uyumaya, arabaya her bindiğimizde beni kucağına çekmeye kadar. Zıplayan jaguarlar, çok açıktı. "Neden bana söylemedin?"

Kıkırdadı ve beni kendine çekti. "Sen iblislerden korkan bir insandın. Kızıışmış bir geyik gibi yaklaşıyordum, bunun bir faydası olur muydu?"

"Um. Evet." En azından benden sıkıldığı düşüncesini yatağa atmış olurdu. Onun sıcaklığına daha da yaklaştığımda içimi bir huzur kapladı. Benim büyük, seksi iblisim hiçbir yere gitmiyordu. Günlerimin geri kalanında onun sevgisini hissedecektim.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle." Fallon elini kalçamdan çekip burnunun kenarını çimdikledi.

"Hayır mı? Yani, muhtemelen hemen aletinin üzerine atlamazdım. En azından birkaç gün beklerdim diye düşünüyorum." Yine de muhtemelen beni Wandermere dışında becermesine izin verirdim.

Gülüşü soluk soluğaydı, histerik sınırlardaydı. "Birkaç gün." Fallon hayal kırıklığı içinde homurdanarak doğruldu. "Ayağa kalk." Kıçıma şaplak atarak emretti.

İnledim ve karnımın üzerine yuvarlandım. "Ne için? Yoruldum." Mızımızlandım. Fallon beni yukarı çekti ve bacaklarımı beline doladı. Boynumu öperken kollarımı kaslı omuzlarına yasladım. "Kahvaltı ne olacak?"

"Seni şu kayanın üzerine yatırdıktan sonra kahvaltı edebilirsin." Şelalenin üzerindeki bir kaya oluşumunu başıyla işaret etti. "Belki önce suya da girersin. Nefesini ne kadar tutabilirsin?"

"Seni suyun altında becerdiğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir." "Yazık." Boynuma karşı mırıldandı.

Midemden homurdanma sesleri yükseliyordu. Fallon bakımını bıraktı ve çenesini başıma yasladı. "Tamam. Önce seni besleyeceğim."

"Ne kadar nazıksınız," dedim alaycı bir tavırla.

Fallon içini çekti ve sanki dünya ona karşıymış gibi başını salladı. "Ah, karım için çektiğim sıkıntılar."

Onun sözleriyle omurgamda bir heyecan oluştu. "Gerçekten öyle miyim? Bir tören yapmamıza ya da kiliseye kayıt yaptırmamıza gerek yok mu?"

"Sevgilim, kiliseyi yaktık."

"Ah evet." Bunu nasıl unuttuğumu bilmiyorum.

İblisim bir elini yüzümün yan tarafında gezdirdi. Sert, erkeksi yüz hatları beni yemekten daha fazlasına aç bıraktı. Güneş ışığı kavisli boynuzlarından yansıyor, sivri kenarları yakışıklılığına bir tutam tehlike katıyordu. "Eğer bir tören istiyorsan, o zaman yapabiliriz. Bu bir insan geleneği, bu yüzden hakkında çok az şey biliyorum."

Kucağından kalktım ve gerindim. Hem bir ejderhayla savaşmaktan hem de başka bir ejderhayı becermekten kaslarım ağrıyordu. "Gerek yok. Tüm bu düğün olayı bana hep zaman kaybı gibi gelmiştir."

"İnsanlar gerçekten de eşlerini kiliseye kaydettiriyor mu?" Fallon da ayağa kalktı ve atılmış pantolonunu kaptı. "Bu bilgilerle ne yapıyorlar?"

Ona dönüp bakarken kaşlarım birbirine çarptı. "Uh. Hiçbir fikrim yok. Hiç düşünmedim sor."

Fallon bana donuk bir bakış attı. "Myva'nın türünüzü neden kandırabildiğini şimdi anlıyorum. ona tapıyorum."

"Evet, en azından yemeğimizi baharatlıyoruz." Bluzumdan kalanları göğsümün etrafına bağladım ve bir şeridini saçlarımın çoğunu arkaya sabitlemek için kullandım. Bukleler kalın ve sıcaktı. Günün sıcaklığı arttıkça, ihtiyacım olan son şey saçlarımın omuzlarımın üzerinde sıcak ve ağır bir battaniye gibi durmasıydı. "Bana söylemek istediğin başka gizli ejderha çiftleşme ritüelleri var mı? Ellerimden ateş püskürtmeye başlamayacağım, değil mi?"

Fallon bir an durakladı ve başını yana eğdi. Bir süre sonra konuştu. "Sanırım birkaç yıl sonra."

Ağzım açık kaldı. "Bekle, gerçekten mi?"

Düşünerek yavaşça başını salladı. "Başka ejderhaların insan eş aldığına dair bir bilğim yok. Bu yüzden sihrimi kullanmanın ne kadar süreceği konusunda emin değilim. Genellikle ikisi arasında eşdeğer bir değişim olur. Yine de kendi gücümde bir azalma fark etmedim." Elini esnetti. Bir anda avucunun etrafında mavi alevler dans etti. "Aksine, daha da güçlendi. Tüm hesaplara göre, o yaşlı ejderhayla savaştıktan sonra günlerce uyumuş olmam gerekirdi."

Vücudum heyecandan titredi. Hemen, tutuşup tutuşmayacağını görmek için elimi önüme uzattım. Hiçbir şey olmadı. Lanet olsun. Bileklerimi birleştirerek tekrar ittim.

Fallon alaycı bir eğlenceyle bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir ateş topu atmaya çalışıyorum. Neye benziyor?"

Homurdandı ve ellerimi indirdi. "Yıllar, kadınlar. Günler değil."

Sahile geri dönerken birkaç meyve ağacına rastladık. Fallon bir küme muz alırken ben de dallarda asılı duran birkaç mangoyu kaptım. Ben de onun salkımından bir tane kaptım ve sarı ikramı parçaladım. Memleketimde muz yetiştirmek çok zordu, bu yüzden genellikle pazardan satın almak çok pahalıydı. Durup düşündüğümde bu ormandaki meyve ve yemişlerin çoğunun memlekette inanılmaz derecede nadir bulunduğunu fark ettim. Yerler dut çalılılarıyla doluydu ve kivi sarmaşıkları kaya oluşumlarını güçlü bir şekilde ele geçirmişti. Kıyıları bile yengeçler ve kabuklu deniz hayvanlarıyla doluydu. Kardeşlerim ve ben buraya gelip karnımızı doyurmak için adam öldürürdük.

Zihnim dönerken dünya karardı. Kardeşler... aile... çocuklar... bebek. "AMAN TANRIM!" Bağırdım, neredeyse muzumla boğuluyordum.

İblisim sıçradı, meyve ödülünü düşürdü ve etrafına bakındı. "Ne, ne oldu?"

Bir elimi karnıma bastırdığımda panik çirkin yüzünü gösterdi. "Sen çekmedin!" Hamile kalamazdım. Bırakın korsan iblislerden oluşan neşeli bir grupla dolaşan bir anne olmayı, anne

olmak istediğimi bile düşünmüyordum.

"Kahretsin kadın, beni korkuttun." Fallon göbek deliğinin altındaki M şeklindeki rune'u işaret etti.

Cildinden sadece biraz daha koyu bir renk tonuydu. Eğer bakmıyorsanız bunu fark etmek neredeyse imkânsızdı. "Sorun değil. Bu sabah uyandığımda bunu üzerime giydim. Hamile kalmazsın."

İçimi bir rahatlama kapladı. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve dizlerimin üzerine çökerek rune'a bir öpücük kondurdum. "Büyüyü seviyorum. Hem de çok."

"Tavşan, eğer kafanı sikimden çekmezsen nasıl çalıştığını uzun uzun göstereceğim."

Fallon'un pantolonundaki şişkinliği görmek için rune'dan uzaklaştım. "Ah." bacaklarımın arasında sıcaklık birikirken nabzım hızlandı ve bunu bilemez miydiniz? Birdenbire artık aç değildim. İyi bir sakin insanı hayatın temel ihtiyaçlarından uzaklaştırması ne garipti. Uzaklaşmak yerine onu okşadım. Nefesi hoş bir tıslamayla çıkıyordu. Kafamı kaldırdığımda Fallon tüm ihtişamıyla karşımdaydı. Hâlâ gömleksizdi ve karın kaslarının vadisini benim seyir zevkim için serbest bırakmıştı. Dilimi sert kaslarının üzerinde gezdirmek için uzandım. Erkeksi kokusu bir sirenin çağrısı gibiydi ve ben denizde çok uzun süre mahsur kalmış bir denizciydim. İblisim bana bakarken dudaklarını ayırdı. Onu okşarken gözlerini kaplayan şehveti görebiliyordum.

Başını arkaya yatırdı ve bir iniltiyi bastırmaya çalıştı. "Aç olduğunu söylediğini sanıyordum?"

Aleti yün pantolonuna yapışmıştı. Ben de her mükemmel eşin yapacağını yaptım ve onu serbest bıraktım. *Tanrım, çok kalın ve büyüktü ve çok güzel kokuyordu.* Elim uzunluğunun etrafında kapanırken (daha doğrusu kapanmaya çalışırken) kalça kemiklerinin lezzetli V'sini yaladım. Parmaklarım buluşmadı ama soran olursa, şikâyetçi değildim. "Beni ejderha sürtüğünle büyünle doldurman benim suçum değil."

Fallon'ın vücudu sarsıldı. "Ejderha sürtüğün büyü mü?" Kahkahalarla öne doğru eğilirken kalın saçları başının yanlarından aşağıya dökülüp yanağıma değdi.

Kıkırdamasına rağmen siki elimin altında seğirdi. Ellerimi uzunluğundan aşağıya doğru gezdirip baskıyı artırmadan önce bir an için ucunu avuçladım. Bu onun dikkatini çekti. "Peki, sen buna ne diyorsun? Beni ısırıldığından beri, ölmek üzere olan bir adamın su istemesi gibi susadım sana."

Dilimi sikinin başında gezdirirken gözlerini kapadı ve nefesi kesildi. Baş konusunda çok fazla deneyimim olduğunu söyleyemem, ama ellerinin saçlarımı kavrama şekline bakılırsa, bunu anlamak için bir dahi gerekmediğini söyleyebilirim.

Fallon'ın kahkahası yarı bir inilti olarak çıktı. "Haksız değilsin. Sadece hiç bu şekilde tanımlandığını duymamıştım."

Sesinin derin basları damarlarımdaki kanın erimiş lav gibi sıcak akmasına neden oldu. Arzumu onun sikinin başının etrafında inledim. Tepesinden birkaç damla pre-cum damladı ve ben de onu yaladım. Tadı tatlı, erkeksi ve mükemmeldi çünkü tabii ki öyleydi. O saçma ejderha sürtüğün büyü her an bacaklarımı onun için açmamı istiyordu.

Elim eteğimden aşağı, kalçalarımın arasına indi, böylece ona dokunurken kendimi ovabiliyordum. Beni izlerken saçımdan bir avuç aldı. Başparmağımla klitorisimi okşarken onun etrafında inledim. "Beni izlemek hoşuna gidiyor, değil mi? Seni sapık ejderha."

Cevabı gırtlaktan gelen bir kahkaha oldu. "Oh Rabbit, hiçbir fikrin yok." Gülümsemesi neredeyse uğursuzdu ve bedenimin heyecandan titremesine neden oldu. Aletini çalıştırmakla o kadar meşguldüm ki etrafımızda dönen kara büyüyü fark edemedim. Güneş ve çevre gözden kayboldu. Fallon omuzlarımı geriye iterek beni sikini bırakmaya zorladı. Onu da çekmeden önce sisin amımın üzerindeki elin etrafını sardığını hissedebiliyordum.

"Çocuklar, onları buldum!" Zihnimin yeni sesi algılaması bir an aldı. Şehvetimi düşüncelerimin köşelerine iterek, Usha'nın tepeden tırmanarak bize doğru geldiğini görmek için

başımı çevirdim. Fallon

Başını göğsüme yasladı ve sinirli bir hırıltı çıkardı. Tehlikeli kaptanımız bizi kurtarmaya gelmişti. *Yippie.*

Kızıl saçlı kadın bize genişçe sırtımdan önce yapraklı bir dalı gözünün önünden uzaklaştırdı. Birbirine dolanmış bedenlerimizi gördüğünde bir an sonra farkına varmış gibiydi. Bir elini ağzına götürürken gözleri büyüdü. Çabucak dalı bıraktı ve arkasını dönmeden önce yüzüne düşmesine izin verdi. "Boş ver. Daha sonra gelmemiz gerekiyor. İş bitiriyorlar!" Kollarını uzaktaki ekibe doğru sallayarak bağırdı.

"Ne yapıyorlar?" Bir adam bağırdı.

Usha ellerini ağzının etrafında birleştirdi. "İŞİ HALLEDİYORLAR DEDİM!"

"Usha, neden?" Fallon'un altında inledim. Uzaktan tezahürat sesleri duyuldukça utancım daha da arttı. Giderken ayak sesleri kayboldu. O anı hak etmek için tam olarak ne yaptığımı merak ederken zihnim şimdiye kadar yaptığım her hayat seçimiyle dönüyordu.

Fallon bana dönmeden önce Usha'ya doğru baktı. "Şey, o gitti. Devam edelim mi?"

Bakışlarım onun umutlu yüzüyle buluştu. "Ciddi olamazsın?" diye sordum. Bağırsaklarım yeniden düzenlenirken bütün bir erkek ekibinin beni alkışlayacağı düşüncesi ölmeden önce yapılacaklar listemde yoktu. Aksine, bir deliğe girip ölmek istiyordum.

İblisim bir kaşını kaldırdı ve kafası karışmış gibi başını yana eğdi. "Evet, bizi yalnız bırakacaklarını söyledi."

Onu iterken omzuna bir şaplak attım. "Sen tam bir erkeksin!"

Bölüm 13

Felix'in bok yiyen sırtışı arkamı dönüp ormana doğru koşmak istemem için yeterliydi. Ancak Fallon, arkadaşlarımızın beklediği tepeden aşağıya güvenli bir şekilde inmeme yardım ederken elini sırtımdan çekmedi. Kıyıda, gemimizin kıyıya yanaşmış olduğunu görebiliyordum. Biraz hırpalanmış görünüyordu ve yelkenlerinden birinde bir yırtık vardı, ama her şey göz önüne alındığında, bir ejderha saldırısından kurtulan bir gemi için iyi görünüyordu. Usha bize döndü ve Felix'in sırtışını taklit etti. "Pardon, balayınızı mı böldük? İtiraf etmeliyim ki iyileşmek için güzel bir yer seçmişsiniz."

Fallon bir kolunu omzuma atmadan önce kaptana kaşlarını çattı. "Evet. Evet, sen yaptı."

"Hepinizden nefret ediyorum," diye homurdandım ve yerdeki kümeden bir muz daha kaptım.

Holly yanıma gelmeden önce başını salladı. "İkiniz de iyi çıktınız mı? Ne oldu? diğer ejderhaya ne oldu?"

Omuzlarım diğerlerinin alaylarını görmezden gelme bahanesiyle gevşedi. "Fallon ve ben iyiyiz.

Son kontrol ettiğimde gümüş ejderha kamp alanında uyuyordu."

"Artık ayaktayım." Söz konusu adam hafif bir topallamayla bize doğru yürürken şöyle dedi. Yüzünde birkaç saat öncesine göre daha fazla renk vardı ama yine de oldukça bitkin görünüyordu. Yani, o aptalca güzel ejderhaların bakabildiği kadar bitkin.

"Ayakta duracak kadar iyi misin? Belki de tekrar oturmalısın." Ben önerdim.

Onu dengeleme çabam karşısında bir elini kaldırdı. "Teşekkür ederim Madam Shadow ama idare ederim. Yorgunluğumdan ziyade konuşmamız gereken daha önemli şeyler var."

Usha başını yana eğdi. "Madam Gölge, ben buradayken yeni bir lakap mı aldınız? Gitti mi?"

Başımı salladım. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Gümüş saçlı adam Fallon'la bana baktı. Kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu.

"Sen Gölge Ejder'in karısısın, değil mi?"

İblisim omuzlarımdaki kavrayışını sıkılaştırdı. "Öyle." "O zaman bu sizi Madam Shadow yapar." Bana başını sallayarak söyledi.

"Farklı ejderha türleri mi var?" Bu, yeni dostumuz saldırdığında onu takip eden fırtına bulutlarını açıklıyordu. Ama bunun Fallon'a özel bir gölge büyüğü verip vermediğini merak ettim. Beni ısırıldığında hissettiklerim bir yana, çoğunlukla sadece ateş püskürtüyor ve bir ejderhaya dönüşüyor gibi görünüyordu.

"Evet," diye başladı yeni gelen. "Her ejderha belli bir element üzerinde güç sahibidir. Gerçi bunu öğrenmek birkaç yüz yıl alıyor."

Fallon yaralı iblisin yüzüne baktı. "Sen Fırtına Ejderi Dante'sin, değil mi? Myva'nın yetişkin bir ejderhayı alt edebilmesine çok şaşırdım."

"Öyleyim." Basitçe söyledi.

İçimi çektim ve şakaklarımı ovuşturdum. "Tüm bu şeyleri düzgün tutabilmem için bir tür

canavar el kitabı yazmamız gerekecek."

Usha, Fallon'un tuttuğu kümedeki muzlardan birini aldı ve bir ısırık attı. "Bu arada, neden burada bir hafta kadar mola vermiyoruz? Hepimiz çok ihtiyacımız olan dinlenmeyi yapabiliriz. Ondan sonra son kadehi bulmak için yola çıkabiliriz."

Dante başını salladı. "Korkarım dinlenmek için zamanımız olmayacak. Myva dengesizleşti ve çaresizleşti. Volsog kapısının arkasındaki bölgede bana pusu kurdu. Fiziksel formunu neredeyse yok ediyordum ama filakterlerine erişimim olmadığı için bir faydası olmadı. Tutsaklık sırasında zihnim her şeyi anlayamayacak kadar sisliydi, ancak sizinle yüzleşmek ve son kalbini korumak için kontrol edebildiği kadar çok iblis toplama sürecinde olduğunu biliyorum. Ona ne kadar çok zaman verirse, o kadar güçlenecektir. Şimdi saldırmalıyız, yoksa çok geç olacak."

Usha ve ben sıkıntı içinde inledik. "Bir türlü mola veremiyoruz." İçimi çektim.

Kızıl saçlı kadın düşünürken ellerini sıktı. "Eğer son kalbi Volsog kapısının yakınındaki tapınaktaysa, oraya gemiyle ulaşmamız iki haftadan fazla sürer."

Dante okyanusa doğru bakarken sesi kararlı bir çelik tonuna büründü. "Geminizi çekiştirirken oraya uçarsam olmaz. Eğer hızlı olursam, oraya dört günde varabiliriz."

Felix fırtına ejderhasına bakarken çenesini ovuşturdu. "Saygısızlık etmek istemem ama bu formu bu kadar uzun süre koruyabilir misin?"

"Yapabilir," dedi Fallon kesin bir ifadeyle. "Fırtına ejderhası yedi yüz yaşından büyük." Otuzundan bir gün bile fazla göstermeyen gümüş saçlı adama bakarken gözlerim büyüdü.

"Kolay olmayacak," diye iç geçirdi Dante. "Oraya vardığımızda senin için yeni doğmuş bir yavru kadar işe yaramaz olacağım. Ama o lanet cadı karanlık uygulamaları için iblis çocuklarını çalmaya başladığında ben bir çocuktum. Kardeşlerim, arkadaşlarım, hepsi onun karanlık sanatlarında kurban edildi. Bu yüzden onun öldüğünü görebileceksem kendimi sonuna kadar zorlayacağım."

"Dövüşü bize bırakabilirsin." İblisimde hınzır bir sırıtma oluştu. "Ruhunun son zerresinin de uçup gittiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Usha arkasını dönmeden önce hayal kırıklığı içinde gözlerini ovuşturdu. Sahildeki adamların dikkatini çekmek için ellerini çırttı. "TOPARLANIN ÇOCUKLAR, GEMİYE DÖNÜYORUZ!"

Birkaç iblis tepki olarak inledi. Hatta bir tanesi daha fazla hareketi protesto etmek için huysuzca kumun içine geri düştü.

Kaptan ellerini kalçalarına koydu ve kalabalığa ters ters baktı. "Kimse bir tanrıçayı öldürmenin kolay olduğunu söylemedi! Çabuk olun, gidelim!" Biraz daha bağırdıktan sonra Usha adamların tekneye geri dönmesini sağladı.

"Tanrım, hasta olacağım." İnledim. Başka bir dalgaya çarptığımızda gemi bir kez daha geriye savruldu. Midem sürekli sallanmayı ve sert hareketleri protesto ederken vücudum dönmeye başladı. Fallon beni sabit tutmak ve elinin altında bir kova bulundurmak için elinden geleni yapıyordu. Dante oraya olabildiğince çabuk varmamız gerektiğini söylediğinde, yaşlı ejderha dalga geçmiyordu. Arka bacaklarına birkaç zincir bağladıktan sonra, fırtına ejderhası son kadehin bulunduğu kuzey kıtasına doğru cehennemden çıkmış bir yarasa gibi havalandı.

Teknenin çarpan dalgalar karşısında parçalanmaması başlı başına küçük bir mucizeydi. Tek tesellim bu sarsıntıyla baş edemeyen tek kişinin ben olmamasıydı. Altı kurtadam ve mutfağımdaki on orkun tamamı, hep birlikte beynimizi kusarken benimle birlikte güvertenin altında kaldı. Orkların deniz bacaklarının olmamasıyla ne ilgisi var bilmiyorum ama bundan önce biraz zorlanmışlardı ve hızın artması durumu daha da kötüleştirdi.

"Hell's maw, beni hemen öldür!" Tobin adındaki ork ağladı. Bir kez daha bir dalganın üzerinde zıpladığımızda iki büküm oldu.

Tanımadığım gri saçlı bir kurt adam duvara yaslanarak kendini sabitlemeye çalıştı. "Dayan kardeşim, bugün dördüncü gün. Lanet ejderha bir noktada durmak zorunda."

Dördüncü gün olup olmadığını bile anlayamadım. Dürüst olmak gerekirse, sonsuz bir uçurum gibi görünüyordu.

acı ve kusmuk. Gemiye döndüğümüzde belki Fallon'la kamaramızda biraz yalnız kalabiliriz diye düşündüm. Bu hayal öğle yemeğimle birlikte pencereden uçup gitti.

Sanki güzel ve ıssız bir adaya düşmüşüz de tadını çıkarmak için sadece bir gün geçirdikten sonra vazgeçmek zorunda kalmışız gibi. Fallon'un gömleğini kavrayan ellerim nemli ve güçsüz hissediyordu. "Bu iş bittiğinde o adaya geri dönmek istiyorum. En azından bir aylığına. Eğer biri bizi başka bir maceraya sürüklemeye ya da beni bir tekneye bindirmeye kalkarsa, onu yakmanı istiyorum."

İblisim başını sallarken saçlarımı okşadı. "Davetsiz misafirler alevlerimi yakalayacak." Evliliğimizin üzerinden bir yıl geçtikten sonra şımartılma ihtimalim çok yüksekti. Deniz tutması belirtileri göstermeye başladığımdan beri Fallon el pençe divan durarak beni bekliyordu. Taleplerim ne kadar saçma olursa olsun, onları yatıştırıcı sözler ve bağlılıkla karşılıyordu.

"Ben de güzel bir adada dinlenmek istiyorum." Dedi Tobin.

Fallon kahvaltısını dökmeye hazır görünen orka bir bakış attı. "Davetsiz misafirler alevlerimi yakalayacak."

Tamam, belki de yatıştırıcı sadece beni kapsıyordu. "Burası büyük bir ada, aşkım. Eminim sadece bir parçasını talep edebiliriz." Dedim.

İblisim omuzlarını gerdi ve bana baktı. Kaşları çatıldı ve ağzı şaşkınlıkla aralandı. *Oh. Sanırım ona daha önce hiç 'aşkım' dememiştim.*

"Peki." Homurdanarak başka tarafa baktı. "Yarısını alabilirler." Elim onunkini buldu ve sıkı. Sağladığı sıcaklık, cehennemden gelen bu gemi yolculuğu sırasında beni rahatlatan tek şeydi. Ama bundan daha fazlasıydı. Artık nehir kenarındaki tembel günleri hayal ettiğimde Fallon'un yanımda oturduğunu görüyordum. Kerevit avlarken bana korkunç hikâyeler anlatıyordu. Görüntü basitti ama düşününce göğsümün sıkıştığını hissettim. Görev sona erdiğinde ve Myva öldüğünde, onunla geçireceğim günlerin tadını çıkarmaya karar verdim.

Dışarıda, Dante'den alçak bir kükreme duyuldu. "İşte benim sinyelim." Fallon iç çekti ve ayağa kalkmadan önce alnıma bir öpücük kondurdu. Gemi tekrar yana yattığında midem bir kez daha bulandı. Fallon ana güverteye doğru ilerlerken başımı ellerimin arasına gömdüm. "Yaklaşmış olmalıyız." Fallon duyurdu. Ejderha yavaşlamaya başladığında birkaç iblis rahatlayarak inledi. Fallon'un görevi gemimizi gölge büyüyle örtmekti, böylece gecenin içine karışabilecektik. En azından her şey planlandığı gibi giderse. Dante'ye göre Myva'nın tapınağı Ubbin'in Gözü denen bir dağın tam tepesindeydi.

Toplamayı başardığı kuvvetler dağın güney kıyısına yakın girişini koruyacaktı. Eğer onları gizlice geçip dağın batı tarafındaki vadiden girebilirsek, tapınak bizim olacaktı. Binanın kendisini birkaç üst düzey iblisin koruyor olmasını bekliyordum ama eğer güçlerinin çoğu dağın eteğindeyse, o zaman bu da iyi bir fırsattı.

Zavallı postumu hiç de zorlanmadan yukarı çektim ve oklarımdan daha fazlasını tarçınla kapladım. Güverteye çıkarken kara sis ayak bileklerimin etrafında yuvarlanıyordu. Usha sessizce dümenin başında durmuş, gemiyi girdiği dar geçitten geçiriyordu. Dante'nin ejderha formu gümüş bir sisin içinde kayboldu ve yerini güvertenin ön tarafında yere yığılmış bir adama bıraktı. Nefes alışları güçlkle sallanıyordu. Holly sözsüz bir şekilde iki iri adama yere yığılmış ejderha değiştiriciyi tutup güvertenin altına götürmelerini işaret etti.

Derin bir nefes aldım; hava yüzümün önünde bir bulut olarak belirdi. Etrafımdaki dünya daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Gecenin karanlığında dağın zirvesi gökyüzünün içinde kaybolmuş gibiydi. Zemini beyaz bir tabaka kaplamıştı ve çalı kümeleri göze çarpıyordu. Ağaçlar devasaydı ve yaprakları sivri iğnelerle kaplıydı.

Yapraklar neden sivriydi? Burası da ne böyle? Çok soğuktu. Bir rüzgâr vadiyi yardı ve beni titretti. Sızlanmamak için dudağımı ısırdım. Plan mümkün olduğunca sessiz olmamıza bağlıydı. Hiçbir şekilde hapşırması gereken eşeğin kıcı olmayacaktım.

bir yankı odasının ortasında.

Holly toynağını soluma doğru iki kez vurdu. Sentora baktım ve onun sudaki leke gibi bir şeye baktığını gördüm. Parmak uçlarımda geminin onun tarafına doğru ilerlerken, pruvam yer değiştiren yaratıkla aynı hizaya geldi. Uzun kırmızı dokunaçlar neredeyse hipnotik bir zarafetle sudan yükseldi. Etraflarındaki havayı bir sensör gibi hissederek sallanıyorlardı. Pençeli uçları neredeyse ana direğin yüksekliğine ulaşıyordu. Oku çektiğimde bir el usulca enseme indi. Fallon bileğimi tutup aşağı indirdi ama gözlerini dokunaçlı canavardan ayırmadı. "Kraken'e ateş etme." Fısıldadı. "Şu anda isteyeceğimiz son dövüş bu."

Koyu renk gözleri altın rengine dönüştü ve etrafımızdaki duman daha da yoğunlaşarak kalın battaniyeler halinde onun üzerinden yuvarlandı. Dumanın bariz yoğunluğuna rağmen Kraken'ı hâlâ gün gibi net görebiliyordum.

Yanımda Holly ellerini önüne doğru uzattı. "Hiçbir şey göremiyorum." Sinirli bir ses tonuyla mırıldandı. Sentor dikkatli hareketlerle kendini sabitlemek için elini parmaklıklara doğru uzattı. Çırpınan dokunaçların yokluğuna bakılırsa Kraken'in de bizi göremediğini tahmin ediyordum. *Tuhaf.*

Fallon'un tişörtünü hafifçe çekiştirdim. "Neden hâlâ görebiliyorum, sihrinde bir sorun mu var?"

Fallon elini yüzümün önünde hareket ettirmeden önce başını yana eğdi. Gayet iyi görebildiğimi kanıtlamak için hareketi takip ettim. İblisim sırttı, sonra eğildi ve beni öptü. "Görünüşe göre sihrime tahmin ettiğimden çok daha hızlı alışıyorsun. Artık sisimin arkasını görebileceksin. Sırada senin ateşin varsa kendini kaptırıp gemiyi yakmamaya çalış."

"Hiçbir şey için söz vermiyorum," diye fısıldadım ona sırtıtarak. Kahkahasını bastırmak için bir elini ağzına götürdü.

Saatler gibi gelen bir sessizlik içinde süzüldük. Usha bizi Fallon'un ayrıntılı yönlendirmeleriyle yönlendirirken kimse ses çıkarmaya cesaret edemedi. Ejderham pruvanın önünde bir heykel gibi kıpırdamadan duruyor, sisinin içinden ağında yürüyen bir örümcek gibi bakıyordu. Kayalardan ve su altındaki ağaçlardan kıl payı kurtulurken elini sağa sola kaldırıyordu. *Bu iş bittiğinde, bu ikisi korkunç derecede etkili bir baskın ekibi oluşturacaktı. Bundan sonra bir gemiye yaklaşmaya niyetim olduğundan değil.*

Fallon bir yumruk kaldırdı ve tekne yavaşlayarak durdu. Etrafımdaki adamlar silahlarını aldılar ve üzerimize fazladan ne giydiyse giydiler. Şekil değiştirenler silahsız ama insan formlarında kaldılar. İkinci aşama için karşı konulabilir başparmaklara ihtiyaçları olacaktı. Gemi tamamen durduğunda Usha gölge ejderime başıyla işaret etti. Gece yarısı boynuzlarının tanıdık tacı onu kesmeden önce sisi dönen bir bulut halinde ona doğru aktı. Ejderha boynunu gemiye doğru indirmedi önce formunu dağın kenarına doladı. Adamlar hiç vakit kaybetmeden ejderhanın üzerine atladılar ve uzun yelesinden tutarak onu yakaladılar. Felix ve Ambrose Usha'nın Fallon'un kara pullarını kaldırmasına yardım ettiler. En son ben bindim ve Usha'nın yanına, iblisimin boynuzlarının arasına oturdum. Korsan iblislerden oluşan neşeli grubumuz ne kadar güçlü olursa olsun, Myva'nın tapınağından gelen sert büyüye dayanamayacaklardı. Son kadehi parçalamak kaptanla bana düştü.

Baskı yok.

Siyah ejderha uçurumun kenarına doğru süzülürken buz gibi rüzgâr yüzümü yalayıp geçti. Bir boğulma sesi dikkatimi çekti ve Ambrose'un kuyruğunun ucunu Felix'in kafasına doladığını görmek için arkamı döndüm. Kaşımı kaldırdığımda gözlerini devirdi. "Çılgılık atacaktı." Lamia fısıldadı.

"Felix, neden yükseklikten korktuğunu söylemedin?" diye sordum.

Yakalanan sarışın başını yılanın kuyruğundan kurtararak panik içinde bana baktı. Gözleri dökülmemiş yaşlarla dolarken vücudu hâlâ titriyordu. "Bilmiyordum." Alçak bir ses tonuyla tısladı. "Dev kertenkelelerin üzerine tırmanmak gibi bir alışkanlığım yok."

Usha omzumu sıktı ve önümüzü işaret etti. Orada, dağın vadisinde küçük bir tapınak vardı. Ay ışığının huzmeleri vadinin geri kalanından onu aydınlatıyor gibiydi. Arkasında, ilk bakışta devasa bir tepeymiş gibi görünen ve öyle garip bir şekilde eğimli bir yer vardı ki, ne olduğunu anlamam için birkaç saniye bakmam gerekti. *Timsahları yakalamak, bu bir tepe değil! Bu dev bir kesik kafa!* Zaman içinde donmuş gibi görünen devasa kafayı görünce tüylerim diken diken oldu. Bir ahır büyüklüğündeydi ve kırık kafatasının tepesinden kısa bir boynuz çıkıyordu. Canavarın dişleri insan boyunda kılıçlara dönüşmüş gibi görünüyordu. İşin tuhafı, midemi bulandıran şey bu değildi. Devlin kafasının üst ortasında, tapınağa boş boş bakan tek bir göz vardı. Ubin'in Gözü, fark ettim. *Buradaki isimler çok gerçekçi.*

"Tapınaktan biri çıkıyor!" Usha tısladı. Şüphe çekmemek için eğildik, Fallon yapıya doğru bir alev akımı fırlatarak bunu tamamen anlamsız hale getirdi. Ateş vadinin üzerinde yuvarlanırken yerdeki kar acı bir tıslamayla buharlaştı. Alevlerin görünmez bir bariyere karşı işe yaramaz bir şekilde vuruşunu artan bir dehşetle izledim. Aşağıda, tapınağın taş basamaklarında, uzun kırmızı bir pelerin giymiş ufak tefek bir kadın duruyordu. Kollarını başının üzerinde yukarı kaldırmış, kollarından yumuşak sarı bir nabız yayılıyordu. Üç kişi daha tapınağın merdivenlerine doğru koştu. İkisini çok iyi tanıyordum. Bir daha asla görmemeyi umduğum insanlardı.

"Oh, sik beni." İnledim.

Bölüm 14

Usha baltasını kavrarken gözleri büyüdü. "Kahramanın partisi bu mu?"

"Cinnamon?" Priscilla seslendi.

"Ne?" Glen Dupont bir mızrağı kavrarken kocaman gözlerle bana baktı. "Cin, Sweets, bu Sen?"

Usha çatık kaşlarla bana döndü. "Cin, bu adamları tanıyor musun?"

"Maalesef."

"Neden sana Sweets dedi?" Fallon'un sesi yeryüzünde gümbürdeyerek yankılandı.

Dağdaki herkes duydu. *Tanrım, bu çok garip olacaktı. Neden eski erkek arkadaşım Myva'nın seçilmiş kahramanlarından biri olmak zorundaydı? Bu yanmış kabuk saçmalığı.*

Elimi yüzümden gezdirdim. "Aşkım, bunlar Priscilla Wilkinson ve Glen Dupont. Onlar da benim gibi Boohail'den. Priscilla, Glen, bu da kocam Fallon."

Fallon tapınaktan güvenli bir mesafeye indi ve partimizin kolaylıkla inebilmesi için kendini yeterince alçalttı. Uzakta, çığlıklar ve kükremelerden oluşan bir koro havada yankılandı. Myva'nın zihin kontrollü iblislerinin geldiğimizi bildiğini varsayıyordum.

Holly düşüncelerimi yansıtıyor gibiydi. "Bu her neyse sen hallet." Omzumu okşayarak söyledi. "Adamlarım ve ben vadi girişinin etrafında bir abluka oluşturacağız. Myva'nın ne tür güçler topladığını bilmiyorum, o yüzden bu işi çabucak bitirin." Bir el hareketiyle, Usha ve Fallon hariç, grubumuzun geri kalanı vadi girişine koştu.

Glen ve Priscilla gözlerini kocaman açmış bana bakarken Fallon... ejderha formunda kaldı, gözleri Glen'e kilitlenmişti. **"Ona neden Sweets dedin?"**

"Koca mı?" Priscilla ciyakladı. Zihni önündekileri anlamlandırmaya çalışırken buğday sarısı saçlarını karıştırdı. Yolculuğuna çikalı iki aydan fazla olmasına rağmen, minyon kadın ayrıldığı günkü gibi görünüyordu. Pembe, ayak bileğine kadar uzanan elbisesini güzel beyaz bir pelerin tamamlıyordu. Beline bağladığı beyaz kuşak hem hafif kalçalarını vurguluyor hem de pembe kılıcını yerinde tutuyordu. Gördüğümde homurdanmadan edemedim. Ne de olsa o lanet şey yüzünden köyün demircisini duvara çarpmıştı.

En azından neyi sevdiğini biliyordu. Yine de Wandermere'den çaldığımız büyük boy beyaz bluzum ve yeşil eteğimle muhtemelen bir tür serseri gibi göründüğümü fark ettim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, kıyafet o noktada kahverengiye boyanmıştı. Her iki durumda da en iyi halimle görünmüyordum.

Glen'in yüzü alaycı bir ifadeye büründü. *Bataklıkların Efendisi, lütfen bu salağın-*

"Ona tatlı dedim çünkü o benim kadınıml!" Bakışları Glen'i oracıkta yakmaya çalışırken Fallon'dan öfke yayılıyordu. Eğer kırmızı elbiseli kadının kalkanı olmasaydı, muhtemelen işe yarayacaktı.

"Eski kız arkadaşım!" diye bağırdım. Karşımdaki adamın aptallığına öfkelenerek bir ok almak için sadağıma uzandım. Glen'in yüzünü görmenin benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmediğini fark ettiğimde hiç de azımsanmayacak bir sevinç duydum. Yaramaz kahverengi gözleri ve yüksek elmacık kemikleriyle hatırladığım aynı çocuksu yakışıklılığa sahipti. Yalanlardan başka bir şey söylemediklerini fark etmeden önce onun yumuşak şair dudaklarına hayran kalırdım. Arkadaşları gibi onun da kıyafetleri tertemizdi. Sanki dördünün de

sadece brunch için buraya geldi. Glen ve diğer adam da süslü, lekesiz beyaz tunikler giymişlerdi. Diğer kadın kırmızı giymesine rağmen ona da dokunulmamış gibiydi. Son iki aydır ibislere karşı savaşıyorlarsa bu nasıl mümkün olabilirdi?

Tabii yapmamışlarsa. Eğer o kız ejderha ateşini savuşturacak kadar güçlü bir bariyer yapabildiyse, normal iblislerin onlara zarar verme şansı olmamalıydı.

Glen bir adım öne çıktı ve bir şey istediğinde her zaman yaptığı gibi başını hafifçe eğerek sırtıttı. "Böyle yapma, Sweets. Ben sadece o önemsiz köyden daha iyi olduğumu bildiğim için ayrıldım. Yani, Wandermere'e ulaşır ulaşmaz tanrıça tarafından seçildim!" Dedi kollarını iki yana açarak. "Görünüşe göre sen de sonunda bunun farkına varmışsın. Bu iblisleri kovduktan sonra, seninle arayı kapatmaya ne dersin, güzelim?"

Kırmızılı kadın kahraman Fallon'un ateşli patlamasını engellemek için tam zamanında fırladı. Ejderham hayal kırıklığı içinde kükredi ve kuyruğunu kadının güç alanına vurdu ama güç alanı sağlam kaldı. Glen bir kahkaha attı ve kadının omzunu sıvazladı. "Gördünüz mü? Hiçbir iblisin bize karşı şansı yok! Myva'nın kutsamaları sayesinde bu haşereleri yok etme görevimiz çocuk oyuncağı oldu!"

"Kırmızılı olanı vur." Fallon tısladı. "İnsanlar o lanet olası Lich'in büyüünden etkilenmez. Kırmızılı olanı vur ki ben de o önemsiz solucanı katledebileyim."

Kırmızılı kadın irkildi ve diğer üçünün arkasına geçti. "Bu kadar aptalca bir araya gelme yeter," diye konuştu ikinci erkek. Yüz hatları kocaman kapüşonu tarafından gizlenmişti. En iyi seçebildiğim, oldukça uzun ve sıska olduğuydu, büyümesi hiç durmayan bir fasulye sırtığı gibiydi. Elinde, tepesinde parlayan kırmızı bir taş olan bir asa tutuyordu. Bundan ne tür bir saldırı çıkacağından emin değildim ama oklarımın daha hızlı olmasını umuyordum. "Bu deli kadın belli ki iblislerle çalışıyor, o yüzden Nina'yı öldürmeden önce onu öldürelim!"

Priscilla güldü ve onu tersledi. "Aptal olma. Cin kandırılmış olmalı." Bana döndü ve gururla çenesini kaldırdı. "Kenara çekil Cin, tanrıçanın gücü bizim yanımızdayken senin iblis sorununu kolayca halledebiliriz."

Bu iş hızla bir yere varmıyordu. "Bak, açıklamak için fazla zamanım yok, o yüzden iyi dinle. Myva bir tanrıça değil. O lich denen ölümsüz bir cadı ve yüzlerce yıldır onu korumamız için bizi kandırıyor. Kenara çekil ki son kadehini kırabileyim. Hiçbirinize zarar vermek istemiyorum ama vereceğim!" Okumu kalkan kahramanın üzerine doğrulttum.

"İstiyorum." Ejderham
homurdandı. "Kapa çenenin.
Kapa çenenin."

Priscilla bir kahkaha atmadan önce burnunu kıvırdı. "Ne tür uyuşturucular çektiğini bilmiyorum ama sırf tanrıça seni seçmedi diye böyle saçma yalanlar uydurmamalısın."

"Beni duymuyor musunuz? Kenara çekilin yoksa ateş etmeye başlarım!"

Arkamızda Holly kükreyerek mürettebatımıza emirler yağdırdı. Şans eseri arkama baktığımda, bir savunma hattı oluşturdıklarını gördüm. Delici bir çığlıkla, bir Manticore kendini minotorlarımızdan birine çarptı. Tobin bir anda Canavar'ı kafasından şişledi. Daha fazla canavar Holly ve diğerlerine saldırmaya başladığında soğuk terler döktüm. Sonsuz gibi görünen bir dalga halinde dağın yamacında sürünüyorlardı. Yüzlümüzün onlarla uzun süre savaşmasına imkân yoktu. "Ne tür bir tanrıça kirli işlerini yaptırmak için iblisler gönderir?" Adrenalin damarlarımda dolaşırken parmaklarım gerildi ve yay kirişini geri çekti.

"Cin, vur onu ki ben de onların icabına bakabileyim!" Fallon bağırdı.

Glen saldırmaya hazırlanırken mızrağını Fallon'a doğrulttu. "Kendi insanlarını

öldürmeyecek, seni canavar!"

Kırmızılı kız Fallon'un saldırısını engellemek için ellerini tekrar havaya kaldırırken sessiz kaldı. Kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geniş bir ailesi olabilirdi ve tüm yetimhanelere bağış yapmış olabilirdi. Ya da tam bir kaltak olabilirdi. "Glen haklı. Kendi insanlarımı öldürmeyeceğim." Dedim.

Priscilla gülümsedi, omuzlarındaki rahatlama hafifledi - ta ki benim okum kırmızılı kıza isabet edene kadar. Sertçe yere düştü. Etrafını saran kar kısa sürede ceketinin kırmızısıyla eşleşti. Küçük elleri çaresizce karnındaki oku kavradı. Parti üyeleri soluk soluğa onun yanına gitti. Büyük bir hata. Fallon, kahramanın partisinin ardından yıldırım gibi fırladı. Devasa pençeleri Glenn'e saplandı ve kolunu kopardı. Glenn çığlık attı ve ejderhanın kanla kaplı siyah pullarından yuvarlanarak uzaklaştı. Diğer adam mavi bir şimşek patlamasıyla asasını havaya kaldırdı. Fallon hafifçe tökezledikten sonra kuyruğunu Priscilla'ya doğru savurdu ama Priscilla kafasının kopmasını önlemek için kaçtı.

Usha elimi tuttu ve tapınağa doğru koşmaya başladı. "İşte şansımız, gidelim!"

Şaşkınlığımı üzerimden atarak tapınağa daldım ve Fallon'un durumuna bakmaya cesaret edemedim. O lanet kupayı ne kadar çabuk kırarsak, halkım o kadar güvende olacaktı. Usha ve benim hırıltılı seslerimiz mermer binanın içinde yankılanıyordu. Kapıdan geçerken korkunç bir ölüm kokusu bizi karşıladı. Boğazımda safra yükselirken burnum yandı. Arkadaşım baltasını iki eliyle tutmadan önce kolunun içine öksürdü.

"Şey... bu güzel değil mi? Bu sefer küçük bir arkadaş getirmişsin..." Tapınağın ortasından kötü tonda bir ses geldi. Son kadehten geldiğini fark ettim. Yerde çamur ve kemikler şekillenirken, ağzından çamur fokurduyordu. Pislik, vebanın vücut bulmuş haline benzeyen bir kadının şeklini alırken, bir el kadehi sunağından almak için uzandı. Vücudu yaralarla delik deşik olmuş, derisi tavada eriyen yağ gibi kemiklerinden sarkmıştı. Yeşil gözleri yüzünün derinliklerine gömülmüş, deriden çok kemiğe benzeyen parmakları son filakterine dokunuyordu.

"Myva." Yayım bir ok daha attı.

Usha gördüğü manzara karşısında irkildi ve baltasını bir can simidi gibi göğsüne bastırdı. "Tanrıça bu mu? O vitray pencerelerin biraz sanatsal bir yeteneği olduğunu düşünmüştüm ama sabah sabah, bu düpedüz bir sahtekarlık!"

Lich, Usha'ya ters ters bakmak için kafasını kırdı. Başından bir tutam gri saç düştü ve yırtık pırtık siyah elbisesinden aşağı kaydı. "Sessiz ol, seni cahil sefil! Ben siz ölümlülerin Tanrısıyım. Benim armağanlarımın yüzüne tükürmeye nasıl cüret edersin!"

"Hediyeler mi? Senin lanetin yüzünden iblis nesilleri kayboldu!" Karşımdaki iğrençlik karşısında çenem öfkeyle sıkıldı.

"Kesinlikle!" diye bağırdı canavar. "Siz değerli insanların nesiller boyu besin zincirinin en tepesinde yer almanızın sebebi benim nimetlerim. Bensiz siz insanlar bir hiçsiniz! Sadece çamurun içinde rehbersiz sürünen değersiz ölümlülersiniz. Siz ikiniz bana boyun eğmelisiniz!"

Yanımdaki Usha başını salladı ve baltasını kaldırdı. "Ah, çok üzgünüm canım. Eğilmek benim çizgiyi çektiğim yer. Kötü dizler ve tüm bunlar."

Myva'nın çenesi bir yılan gibi uzarken delici bir çığlık attı. Ayaklarının dibindeki çamur havuzu dokunaçlar oluşturarak yükselmeye başladı. Okumu o kadar hızlı fırlattım ki ip koluma geri çarptı. Ok bir gıcırtyla Myva'nın açık ağzının içine gömülürken acıyı görmezden geldim. Dudaklarından siyah kan fişkırdı ve dallar hafifçe sendeledi.

"Onu susturmanın bir yolu da bu." Usha kıkırdadı.

Sahte tanrıça bir kükremeye oku çenesinden çıkardı ve ardından sümüksü bir dokunacı bana doğru fırlattı. Dokunaç hedefine ulaşmadan Usha beni yere düşürdü. Kızıl saçlı ayağa fırlamadan

nce yan tarafına yuvarlandı. "Ya da değil." Usha baltasını güçlü bir şekilde savurarak bir dokunaç daha fırlattı

Bize doğru ateş ederken.

"Sizi pis veletler! Benim güzel büyülerim sizin pisliğinizi temizlemek için harcanıyor!" Sahte tanrıça, filakterini göğsüne bastırırken delirmişçesine saldırdı. Öfkeyle çığlık atarken hareketleri geniş ve vahşiydi.

Göğsüne doğru ateş ettim ve bardağı hafifçe kırdım. Usha ona saldırırken öfkeyle uludu. Kaptan baltasını Myva'nın göğsüne savurdu, ancak lich sümüksü bir dokunaçla onun bileklerini yakaladı ve iki tane daha arkadaşımın böğrüne sapladı. Darbenin gücü Usha'yı yana doğru uçurdu. Geriye yuvarlanıp bir kükremeye ayağa kalkmadan önce yere çakıldı. Lich'e bir kez daha saldıran Usha, baltasıyla Myva'yı omzundan yakalamadan önce başka bir dokunaçtan kaçınmak için eğildi.

O Usha ile meşgulken bir ok daha attım. Bu sefer ok Myva'nın sol göğsüne saplanmadan önce kabın tabanından koptu. Sahte tanrıça acı içinde kükredi ve dokunaçlarını benim bulunduğum bölgeye doğru savurdu. Sağa doğru daldım ve kesilmekten zor kurtuldum. Bir dokunaç sadağıma dolandı ve yere çarpmadan önce oklarımla birlikte sırtımdan söktü. *Boktan bir sepet.*

Yine de ona kafa üstü saldırdım, kemerimden çekicimi çıkardım ve fincanın kalıntılarına sarılmış dokunaçlara indirdim. Acı içinde çığlık atsa da Myva onu bırakmayı reddetti ve kendi darbesiyle karşılık verdi. Usha ve ben onun darbesinin şiddetiyle geriye uçtuk. Omzum bir kapı çerçevesine çarpmadan önce sertçe kıcımın üzerine düştüm. Sersemlemiş bir halde gözlerimin odaklanması bir an aldı. Fallon'un karanlık sisini girişin hemen dışında, yerini kahramanların partisinden gizlemeye çalışırken görebiliyordum. Priscilla'nın kılıcından süzülürken sol ön bacağına tercih etti. Asa kullanıcısı ejderhanın yerini açığa çıkarmak için havada parlak, beyaz büyü parıltıları fırlattı ama bunlar uçurum tarafından hiçliğe gömüldü. Bir kolu eksik olmasına rağmen Myva'nın karanlık gücü Glen'in içinden geçerek mızrağını Fallon'un kuyruğuna sapladı ama neyi hedeflediğine dair hiçbir fikri olmadığı açıktı.

İşte bu kadar! Kendimi zorlayarak iblisimin buğusuna uzandım ve bana doğru gelmesini diledim. Yeni sihrimi kullanmanın zorluğu, çamura saplanmış bir balık tuzacağını çekmeye çalışmak gibi yoğundu. Onu kapı çerçevesinin ötesine çekmeye çalıştıkça daha da direndi, şüphesiz Myva'nın koruyucu büyüyle çatışıyordu. Ama ısrar ettim, Fallon bana sihrini ilk verdiğinde hissettiğim güç duygusuna umutsuzca ulaşmaya çalıştım. Bir an sonra kanımın canlandığını hissettim. Sis o kadar çabuk dağıldı ki kıcımın üstüne düştüm. Siyah sis tapınağın içine yayıldı ve Usha ile beni gizledi.

Baktığımda Usha'nın Myva'nın dokunaçlarından birine sarılmış olduğunu gördüm. Lich onun canını almaya çalışırken acı içinde bağıırıyordu. Olabildiğince hızlı bir şekilde yanına gittim ve çekicimi sümüksü uzantıya indirdim. Usha nefesini tutarken Myva çığlık attı ve bir köşeye çekildi. Baltası parmaklarının arasından kayarken nefesi hırıltılı bir şekilde kesildi.

"Hareket edebiliyor musun?" Kulağına fısıldadım.

Yan tarafını sıkarken yüzünü buruşturdu. "Evet. Ama sanırım kaburgam kırıldı." *Kahretsin. Böyle bir darbeyi daha kaldıramazlığının imkânı yoktu.* Bir elimle ağzını kapattım ve sessizce onu girişe yönlendirdim. Myva öfkeyle çığlık atarak dokunaçlarını her yöne savurdu ve bir şeylere çarpmayı umdu.

Oturması için ona rehberlik etmeden önce köşeyi döndük. "Tapınağın girişinin hemen dışındasın. Sakın kımıldama. Ses çıkarma." Ağlamamak için bir elini ağzına kapatmadan önce anlayışla başını salladı.

Myva'nın çığlık atmayı bıraktığını görmek için tapınağa geri baktım. Onun yerine, hareketlerimi duyabilmek için gözlerini kapatmıştı. Sümüksü uzantıları havada bıyık gibi sallanıyordu. Yaklaşık iki adım ötede dağılmış oklarımdan biri duruyordu. *Acaba okların şarkısını*

ipi geri mi çekiyordu? Eğer ben daha ateş edemedim beni ezip geçtiyse, o zaman Lich'i kör etmek tamamen anlamsız olurdu. Parmaklarım kemerimdeki çekicin yanında kıpırdandı. İdeal bir fırlatma silahı değildi. Ayrıca dokunaçlarından biri hâlâ değerli kadehinin etrafını korumaya devam ediyordu.

Lich sırttı, sarı dişleri siyah, çürümüş diş etlerine batıyordu. "Sorun ne ufaklık? Beni vurmak istemiyor musun? Vur hadi. Sen daha ipi çekmeden ben senin kalbini yiyeceğim!"

Evet, sorun da bu, sürtük.

Myva yine körü körüne vurdu ama yere çarpmaktan başka bir şey yapamadı. Tapınağın ortasına doğru topallayarak ilerlemeden önce hayal kırıklığı içinde homurdandı. "DIŞARI ÇIK, SENİ KÜSTAH SOLUCAN!" Dokunaçlarını açtı, kadehin etrafına sardı ve ileri geri salladı. "İstedğin bu, değil mi? Gel bakalım, çocuk! Bakalım bir Tanrı'ya karşı ne yapacaksın!"

Tanrıya şükür aptal olduğumu düşünüyor. Bunu kullanabilirim. Cebime uzanıp bir küp şeker çıkardım ve odanın öbür ucuna fırlattım. Usha'nın düşen baltasına hafif bir çınlamayla çarptı.

Myva bir anda vahşi bir orman kedisinin vahşiliğiyle baltanın bulunduğu yere yığıldı. Çekicimi kemerimden çıkardım ve korumasız kadehe doğru olabildiğince sert bir şekilde fırlattım. Bir mucize eseri, güzel çekiç hedefine ulaştı ve kadehe tam isabetle çarptı. Son phylactery bir düzine parçaya ayrıldı.

Myva acı içinde inlerken vücudu şekil değiştirdi. Derisi kemiklerinden dökülmeye başladı ve ıslak tokatlarla yere çarptı. Elimi ağzıma kapatmadan önce inanamayarak haykırdım. Sahte tanrıça çığlık atan yüzünü benimkine çevirdiğinde midem bulandı. "Kazandığını sanma, küçük sefil! Seni öldürmek için hâlâ bu bedene sahibim!"

Bir anda bana doğru fırladı, tehditkâr bir dokunaç göğsüme saplanmayı hedefliyordu. Sümüksü terör kaderimi belirleyemeden, bir dizi devasa pençe ona çarptı - ama dokunaç döndü ve beni omzumdan kesti. Yakıcı acıyla haykırdım ve geriye düştüm. Bir saniye sonra, çatı binadan tamamen koptu. Myva acı içinde tıslarken Fallon'un pençesi onun uzantısını yerinde tuttu.

"Ama kadehinin mühürleme büyüsü sende değil, değil mi cadı? Bakalım onsuz ne kadar başarılısın." Ejderha'nın sarı gözleri bana sabitlendi. Omzumu görünce burun delikleri alevlendi.

"Bırak beni, seni lanet iblis!" Myva çıldırılmış bir kadın gibi kükreyerek dokunaçlarını Fallon'un ejderha formuna umutsuzca savurdu. Dokunaçları Fallon'un sert pullarına sanki hiçbir şey değilmiş gibi boş yere çarpıyordu.

Onu görmezden geldi, onun yerine bakışlarının kolumdan aşağı akan kan izini takip etmesine izin verdi. Göğsünden gümbür gümbür bir ses geldi. Pençesini gövdesinin alt kısmına indirmedi önce devasa kafasını Myva'ya doğru çevirdi. Fallon'un çenesi yavaşça açılırken, ağzından çılgınca bir sis fışkırdı. Sanki onu yakıyormuş gibi kıvranan ve çığlık atan sahte tanrıçanın etrafında dalgalandı.

"Bu şey de ne böyle?" Priscilla tapınağın merdivenlerinde ürperdi. Alt bacağında bir yara vardı ve küçük kılıcını önünde tutmak için tüm gücünü harcıyor gibiydi. Glen, kolundan geriye kalan kısımda derme çatma bir turnike ile arkasından geldi. Myva'nın Fallon'un altında çırpınan çürümüş bedenini görünce şok içinde donup kaldı.

Bunun benim sonuma ne kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalışırken nefesim kesik kesik çıkıyordu. "Bu senin değerli tanrıçan."

İki kahraman şok ve dehşet içinde bakakaldı. "Bu olamaz," diye fısıldadı Priscilla. "Anlamıyorum. Tanrıça bizi her zaman iblislerden korudu!"

Glen bir adım geri çekildi ve inanamayarak başını salladı. Önünde gelişen sahneyi izlerken mızrağı yanı başında yere düştü.

"İblislerin ilk etapta delirmesinin sebebi o. Daha sonra açıklayacağım. Sadece buradan çıkmama yardım et." Dedim.

Kılıçlı kadın bakışlarını sahte tanrıçadan ayırıp yanıma koştı. Priscilla ayağa kalkmama yardım ettikten sonra topallayarak tapınaktan çıktık. Fallon'a bir bakış attım. İblisim Myva'yı çenesi açık bir şekilde yere yatırmıştı. Ancak, karanlık sisinin daha fazlası dışarı akmak yerine, ona geri dönüyor gibiydi. Onunla birlikte Lich'ten koyu siyahımsı-mor bir büyü de çıkıyordu. Büyüsü ondan koparılırken pençelerinin altında çığlık attı. Derisinden geriye kalanlar bir kuru üzüm gibi buruşurken yüzünün tüm rengi çekildi. *İğrenç.*

Tapınağın dışında, Holly'nin bir orkun ayağa kalkmasına yardım ettiğini görmek için vadi girişine baktım. Birkaç yeni iblis etraflarına dağılmış, sersemlemiş ve şaşkın görünüyordu. Kimse savaşıyor gibi görünmüyordu, bu yüzden kadeh kırıldığında lanetin kalktığını varsaydım. Onları görünce omuzlarımdan bir yük kalktı. Felix gözüme takıldı ve gülümseyerek bana el salladı. Tam kurt adam formundaydı, bu yüzden ağzı jilet gibi keskin dişlerle dolu olduğu için gülümsemesi oldukça tehditkâr görünüyordu. Ama onu iyi gördüğüm için o kadar mutluydum ki, bu beni güldürdü.

Basamakların dibine, asa kullananın kalkanlı kahramanın yanında diz çökmüş, gövdesine sargılar sardığı yere ulaştık. Beni görünce silahına uzanırken yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Priscilla, onunla ne halt ediyorsun?"

"Doğruyu söylüyordu Pierce. Tanrıça bir tür ölümsüz cadı!" Tapınağı işaret etti. "Git kendin gör. Bu adamlar bizim düşmanımız değil."

Kukuletalı adam alay etti ve asasını kavradı. "Saçmalık! Nina'yı o vurdu! Eğer sen onu öldürmezsen, ben öldürürüm." Priscilla nefesinin altından küfretti, sonra kılıcının kabzasını kavradı. Ama Pierce asasını bana doğru savurduğunda hiçbir şey olmadı. Tekrar denemeden önce asasına göz kırptı. Hâlâ bir şey olmadı.

Dudaklarımdan rahatlamış bir iç çekiş kaçtı. "Görünüşe göre tüm hediyeleriniz kullanılmış."

Hırladı ve asasını karın içine fırlattı. Pelerininden bir bıçak çıkaran Pierce ileri atıldı. Adam sırik gibiydi ve kaygan karda dengesizdi. Tekrar ileri atılmadan önce bir buz parçasında kayarak kendini düzeltti.

"Pierce, dur! Buna hiç gerek yok." Sarışın kadın kılıcını çekmek için beni bıraktı. Çok kahramanca bir hareketti ama büyü olmayan bir adamın kendini yere atması benim için çok az tehdit oluşturunuyordu.

Eteğimin cebini karıştırarak bir elma çıkardım ve saldıran adamın kafasına fırlattım. Elma tam gözlerinin arasına isabet etti ve bacakları altından kaymadan önce başını geriye atmasına neden oldu. Utanç verici bir gümbürtüyle yere yığıldı. "Arkadaşına yardım getireceğiz. Sadece biraz sakinleş." Dedim. Duruma biraz daha sempatik yaklaşmam gerektiğini biliyordum ama gerçekte bu 'kahramanlar' Fallon ve arkadaşlarımı öldürmeye çalışmışlardı. Birini karnından vurmak adil bir oyun gibi görünüyordu.

Kahraman personel benimle aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu. Bıçağını tekrar kavramadan önce ayağa kalktı. Bir elma daha çıkardım. "Bunu bütün gün yapabiliriz." Meyveyi havaya kaldırarak alay ettim. Aslında bunu iki elma için daha yapabilirdik. Ceplerim sonsuz değildi.

Pierce bir şey söylemek için ağzını açtı ama gözümü kırptım ve kafası yerinde yoktu. Aslında tüm üst kısmı yok olmuştu. Priscilla çığlık attı ve yoldaşlarının kanı soğuk zemine sıçradı. Kendimi hazırladım, Myva'nın başka bir sürpriz saldırısına hazırdım. Ama üzerimizde beliren benim ejderhamdı. Obsidyen kuyruğunun kenarlarından kızıl damlıyordu.

Onu görünce nefesim kesildi. Koyu renkli boynuzları ay ışığında gölgeli bir alacakaranlık

tacı gibi parlıyordu. Uzun vücudu, onu dağın zirvelerinden ayırt etmek zorlaşana kadar alanın etrafında eğilip bükülüyordu. Ayaklarının etrafında dans eden sis şimdi

mor damlalar. Sanki kaçmaya çalışıyorlarmış gibi kara bulutların içinde çatırdıyorlardı. Ejderhanın altın gözleri benimkileri yakaladı. Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama o gözlerde binlerce ömür yaşadığımı hissettim. O sıcak altın tarafından kuşatılmış ve korunuyordum. *Beni her zaman koruyacaktı. Bunu artık biliyorum.* Sanki bu gerçeği ruhumun derinliklerine işlemişti. Glen ve Priscilla'ya dişlerini göstermek için döndüğünde bakışlarının büyüğü bozuldu. Nefes alırken ağzının etrafında korlar titreşiyordu.

Kendimi kahramanların önüne atarken vücudumda şok dalgaları dolaşıyordu. "Fallon, hayır!" Onları arkamdan korumak için kollarımı açarak çılgılık attım.

Aşkım çenesini kapattı. Közler zararsız bir şekilde yere düştü. "Tavşan. Çekil."

Başımı salladım. "Yapmayacağım." Glen arkamda daha alçak bir yere çömeldi. Omzuma koyduğu elinde dehşetin titremeleri görülüyordu. Fallon'un sisinin içindeki çılgınca hareketlerden öfkesinin çıktığını hissedebiliyordum. Glen'e mutlak bir nefretle kükredi. İnsan adam ne yapacağını bilemez bir halde daha da küçüldü.

"Ondan uzak durun!" Fallon emretti.

Meşe gibi hareketsiz kalarak sesimi olabildiğince yumuşak ve sakın çıkarmaya çalıştım. "Onları öldürmene izin vermeyeceğim."

Ejderha hayal kırıklığıyla homurdandı. "Onlar düşman! Sana zarar verecekler!"

"Hayır, vermeyecekler. Her şey bitti Fallon. Başka kimseyi öldürmek için bir neden yok."

"Kestiğim kişi seni bıçaklamaya çalıştı!"

"Evet ve bu işte çok kötüydü. Şimdi de öldü. O yüzden sakın olun, ben de onlardan uzaklaşayım."

Homurdandı, sırtındaki tüyler diken diken olmuştu. "Sakin ol, diyor." Başı sola doğru eğildi, sonra durakladı ve sağa doğru sallanarak bir açıklık aradı. Fallon saldırmadan önce sinirli bir kükreme çıkardı. Priscilla çılgılık attı ve başını kapattı. Glen onun yanında yere düştü.

Bir adım öne çıktım.

Büyük pençeler vücuduma dolandı ve Fallon beni alıp götürdü. Yükseldikçe gecenin soğuk havası bize çarparken titredim. İblisimin büyüğü bir sıcaklık battaniyesiyle üzerime örtüldü. "Uyu." Ejderha gürledi.

Yaptım.

Bölüm 15

Güzel yemek kokusu beni uykumdan uyandırırken ağzım sulandı. Ayak parmaklarımı oynattım ve gerindim. Eklemlerim tatmin edici bir ses çıkardı. İçinde bulunduğum geniş yatağı pelüş kürk battaniyeler kaplıyordu. Üstümdeki çatı dokuma yapraklardan yapılmıştı, açık renkli ahşap ise oval bir şekil oluşturacak şekilde bükülerek duvarları oluşturuyordu. Güzelce işlenmiş cumbalı bir pencere ışıltılı bir okyanusa bakıyordu. Belli ki gemide değildik. Ne de kuzeydeki korkunç donmuş topraklarda. Sarmal merdivenden gelen ayak sesleri Fallon'un yaklaştığını haber verdi. "Tavşan, uyanmışsın." Gülümsemesi sıcaktı ama gözlerinde tanımadığım sert bir bakış vardı.

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Bir baş dönmesi dalgası başımı döndürdü ve Fallon düşmeden önce beni sabitlemek için koştu. Beni merdivenlerden aşağı indirirken yol göstermesi için elini tuttum. Ahşap evin birinci katı da oval biçimliydi. Odanın ortasında büyük bir havuz vardı ve içinden buhar çıkıyordu. Buhar çıkan bir bölümü havuzun geri kalanından ayıran kayalarla kaplıydı. İlk fırsatta bunu değerlendirmek için aklıma bir not aldım.

Dışarı çıktığımda gecenin karanlığı etrafımı görmemi biraz zorlaştırıyordu ama ay sahili güzel bir şekilde aydınlatıyordu. Bir şenlik ateşinin üzerine büyük bir tencere yerleştirilmişti ve üstünden nefis kokular yayılıyordu. Deniz, akuamarin mücevherlerden oluşan ışıltılı bir örtü gibiydi. Sakin dalgalar kumlu kıyıya mutlulukla vururken, ötücü kuşlar o saatte bile cehennemi ezgilerini çalıyordu. Onları susturduğumda, dalgaların sesi inanılmaz derecede rahatlatıcıydı.

Fallon'un kolları belime dolandı ve beni geniş göğsüne doğru çekti. "Görevimiz bittiğinde adaya geri dönmek istediğini söylemiştin. Sanırım tam bir aydı?"

"Öyle demiştim." Ama bu, delirip bir adamı ikiye bölmeden önceydi. Göğsüne yaslandım ve rahatlatıcı kokusunu içime çektim. "Ne zamandır uyuyorum Fallon?"

Etrafımdaki eller seğirdi. "Sadece birkaç gün."

"Sadece birkaç gün," diye tekrarladım. Cevabını istediğimden emin olmadığım bir soruyu sormak için kendimi hazırlarken gözlerim kapandı. "Geri dönüp onları öldürdün mü?"

Bir an sessiz kaldı. "Hayır," diye hırladı. "İstedim ama hayır."

Rahatlama omuzlarımdaki gerginliği azalttı. "O zaman neden beni uyutuyorsun?"

"Beni o kadar kızgın görmeni istemedim. Senin onlar tarafından neredeyse ezildiğini her düşündüğümde, hissettiğim öfke her şeyi tüketiyordu. Herkesi öldürmek istedim. Bunun yerine, Myva'dan çaldığım büyüü kullanarak seni buraya getirdim ve kalışımız için bir şeyler inşa ettim." Eğildi ve beni bırakmadan önce başımı öptü. "Gel, sana deniz örümcekleri pişirdim."

"Deniz örümcekleri mi?" Kaşlarımı kaldırarak söyledim.

Sırıttı. Bayıldığım o şakacı tavrından bir parça yüzüne geri döndü. "Bunlara ne dendiğini bilmiyorum. Daha önce sadece okyanus üzerinde uçtum, hiç avlanmadım - ama sizin kerevitlere benziyor ve kokuyorlar." Yengeç bacaklarını ortaya çıkarmak için tencerenin kapağını geri çekti. Bataklıkta ilk gecemizde ona gösterdiğim kerevit haşlamasının aynısını yeniden yapmıştı. "Tam olarak hangi baharatları kullandığınızdan emin değildim, bu yüzden geçtiğim bir köyden malzemeleri aldığımda nasıl koktuklarına baktım."

İnledim ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Kalbimin atışları bir savaş davulu gibiydi. Fallon kaşlarını çattı ve kaynayan tencereye baktı. "O kadar kötü mü?"

"Hayır." Bir tabak kapıp üst üste yığarak inledim. "Bu yaptığın çok düşünceli ve tatlı bir şey. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Bu adamın birini ortadan ikiye böldükten sonra bana en sevdiğim yemeklerden birini pişirmesi ve ardından bana lanet bir sahil evi inşa etmesi başa çıkılamayacak bir şeydi. Fallon'un aşkındaki aşırılıklar başımı döndürüyordu. Her ne kadar ahlaki açıdan sorgulanabilir olsa da ondan nefret etmediğim gerçeğiyle barıştım.

Bir nefes verdi ve kendi tabağını hazırladı. Yanımda otururken uzun bacakları benimkilere süründü. Bir süre sessizce yemek yedik, sadece birbirimizin arkadaşlığının ve yalnız kalma şansının tadını çıkardık. Her ne kadar bu anın devam etmesini istesem de, iblisimi benden bir şey sakladığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. "Bu adadan ayrılmama izin vermeyi planlamıyorsun, değil mi?" Bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

Fallon uzanıp onun ensesini okşadı. "Seni burada güvende tutabilirim." Bakışlarımı kaçırarak ateşe baktı.

Elini elime aldım ve yaklaştım. "Fallon, yaralanmadım."

"Ama neredeyse öyleydin!" diye bağırdı. İblisim ayağa kalktı ve adım atmaya başladı, şüphesiz kafasında başıma gelen kötü kaderden kaçmaya çalışıyordu. "Eğer bir saniye geç kalsaydım, seni benden alacaklardı!"

"Değildin."

Bakışları bana kaydı. Kara gözlerinde öyle bir acı ve bağlılık vardı ki, göğsüm sıkışıyordu. "Cin, sen yanımda değilken zar zor nefes alabiliyorum. Eğer sana bir şey olursa, beni tekrar yalnız bırakırsan, seninle ilgili bu anılar beni öldürür."

Ona yaklaştığımda bir adım geri çekildi. Uzanıp yüzünü avuçladım ve güven vermek için bedenimi onunkine bastırdım. Titredi. Uzun yıllar boyunca yalnız kalmaktan duyduğu korku her halinden belli oluyordu. Bu yüzden biraz delirmesine şaşmamalı. "Ben de seni seviyorum." Elini sırtıma koydu. Dokunuşu o kadar nazikti ki neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Ama güzel bir kafeste yaşamayacağım."

"Sonsuza kadar değil." Umutsuzca söyledi. "Sadece büyüünün kontrolünü kazanıp kendini koruyana kadar."

"Bunun yıllar alacağını söylemiştin."

"Evdeki ısıtılmalı banyoyu gördün mü?" diye gülmeye çalışırken göğsü titriyordu. "Sana her şeyi verebilirim. Sadece söyle ve senin olsun," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım ve onu öptüm. Kolları bana dolandı, o kadar sıkı sıkı ki bir an nefes almakta zorlandım. "Fallon, bana güvenmek zorundasın."

"Yapamam." Elleri ensemden yukarı doğru kıvrılarak buklelerimi tuttu ve beni kendisine hapsetti.

Başımı arkaya yatırdı ve boğazımı öptü. "Lütfen." Sesi sıcak ve düzensiz çıktı. "Bana gerçekten bir şey yapabilir misin?"

"Evet." Hızlıca söyledi, gözlerinde umut çiçekleri açmıştı. "O lich'in büyüüyle neredeyse her şeyi yapmaya yetecek gücüm var."

"O zaman bana da onun şakaklarındaki gibi koruyucu bir kalkan yapamaz mısın? İnsanları etkilemediğini anlıyorum ama korktuğun şey buysa değiştiremez misin?"

Hareketleri durdu. Ateşin çıtırtısı havadaki duraklamayı doldurdu. "Ben lanet bir aptalım."

Bir kıkırdama çıkardım. Fallon'un omuzlarındaki gerginlik ellerimin altından kayıp gitti.

"Yani iyi miyiz?"

"Evet." İblisim beni sıkıca kucakladı. "Ama bunu anlamak zaman alacak. Muhtemelen birkaç ay."

"Uzun bir balayı benim için sorun değil." Ağzına uzandım ve onu tutkuyla öptüm.

bir iniltiyle teslim oldu. O da aynı şekilde karşılık verdi, sanki onsuz ölecekmiş gibi dokunuşumu sahiplendi. Nefes nefese geri çekildim, vücudum arzuyla ağrıyordu. "Ee, yeni yatağa girecek miyiz, girmeyecek miyiz?"

Fallon gözlerini kırıştırtarak bana baktı. Eli yanağımı okşamak için kalktı. "Sen benim kalbimsin." Beni belimden yakaladı ve omzuna doğru çekti. Kıcıma bir şaplak atıp evin içine doğru havalanınca şaşkınlıkla irkildim. Gülünç bir şekilde sırtarak, merdivenleri hızla çıkarken Fallon'un kaslı sırtına yaslandım.

Ayağıyla bir vuruşuyla odanın etrafına yerleştirilmiş meşaleler alev alev yandı. Kor kıvılcımları gece havasında dans ederken nefesim kesildi. Beni yatağa indirdiğinde iblisimin yakışıklı yüz hatları ortaya çıktı. Bana öyle bir açlıkla baktı ki, kendimi alevler içinde bulacağımı sandım. "Benim karım." Çok doğru, çok mükemmel hissettiren şefkatli bir öpücükle dudaklarımı yakalamadan önce fısıldadı. Onun içinde eridim. Alt dudağımı ısırды, sonra dilini içime soktu, ona vermem gereken her şeyin tadına baktı. Fallon'un bana açgözlü ve sahiplenici bir şekilde dokunmasını seviyordum. Kendimi açlıktan ölmek üzere olan bir adamın önüne konmuş bir ziyafet gibi hissettiriyordu.

Boynumdan aşağıya doğru öptü, sadece kıyafetlerimden kurtulmak için durakladı. Bundan kastım, bluzumu onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi yırtıp atmasıydı. Nefesim kesildi ve yıkık bluzumu arkasına fırlatırken ona ters ters baktım. Fallon sadece kıkırdadı ve yatağın önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Sana yeni kıyafetler yapacağım. Bir hafta içinde falan." Eteğim ve iç çamaşırlarım onun intikamını hissetmek için sıradaydı. Onları anında parçaladı ve beni çıplak bıraktı.

"Beni bu adada çıplak mı dolaştıracaksın?" diye sordum.

Fallon ellerini kalçalarımın gezdirdikten sonra dilini oradaki hassas deride gezdirerek beni ürpertti. "Tabii ki hayır. Ben bir canavar değilim." Bana bakmak için hareketlerine ara verdi. "Bir havlu alabilirsin."

"Ne kadar tatlısın."

Fallon'dan gelen alçak, günahkâr bir mırıltı iç uyluğumun hassas derisini okşadı. "Ben yardımseverliğin timsaliyim." Ben kahkahayı patlatmadan önce ağzının kenarından bir sırıtma geçti. Elleri kalçalarımı kavradı ve beni öne doğru çekerek göbeğimi ona sundu. Sıcak nefesi amımın üzerinde gezinirken kalbim beklentiyle çarpıyordu. Dilini girişime daldırmadan önce uzun bir yalama yaptığında nefesim kesildi. Klitorisimi öpüp emerken ellerim altımdaki yumuşak battaniyeleri eziyordu.

"Oh Tanrım, bu çok iyi," diye fısıldadım boynuzlarına tutunmadan önce. Sert elleri kalçalarımı birbirinden daha da ayırırken Fallon içimde inledi. Umutsuzca yüzüne karşı sallanmaya çalışırken dilini içime daha derine soktu, beni yedi. Vücudumun ona nefes almak için havaya ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyacı vardı. Damarlarımda saklı olan sihir onu selamlamak için dışarı sızdı. Kendi karanlık sisi bir fırtına gibi odaya yayıldı.

Bir parmağını içime sokmadan önce amıma uzun bir yalama daha yaptı. "Sonunda seni doyurabilirim." İnledi. "Seni burada, çıplak ve benim için hazır tutacağım, ta ki özüm her parçana işleyene kadar."

Parmağı tatlı noktama değdiğinde kıvılcımlar tenimde dans etti. "Bu, hiç şüphesiz, aklına gelen en iyi fikir." Fallon klitorisimi sertçe emmeden önce kıcıma karşı tutuşunu sıkılaştırdı. Parmağı tatlı noktama doğru kıvrıldı ve çığlık atmama neden oldu. Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı. "Ahhh!" Orgazmım beni bir akıntıya kaptırdı. Yoğunluğu boğucuydu ama çok da iyiydi. Fallon parmaklarını içime pompalamaya devam etti, zevkimi elinden geldiğince uzattı. Daha fazlası

için yalvarıp yakarırken bacaklarım başının etrafında kilitlendi. Her şey için. Ellerini üzerimde tutmasını da içeren her şeyi.

"Seni böyle seviyorum." Beni yatakta daha da yukarı kaldırmadan önce nefes aldı. İblisim üstüme çıktı. Bir eliyle bileklerimden birini kavarken, diğer eliyle göğüslerimin kıvrımlarında gezindi. "Benim için yalvarıyorsun, vücudun titriyor." Sert ve uzun parmakları hassas meme uçlarımdan birine odaklanırken yüzüne haince bir sırıtma yayıldı. "Acıyor mu aşkım?" Vücudum ona doğru yükselirken gözlerindeki vahşi, yırtıcı parıltı tatmin edici bir renk aldı.

Üstümdeki bu güzel ve güçlü adamı görünce dizlerimin bağı çözüldü. Boştaki elimle sikini okşayıp girişime doğru yönlendirirken tısladı. Kendimi içi boş, doldurulması gereken yakıcı bir boşluk gibi hissediyordum. "Fallon, sana ihtiyacım var."

Sikinin başını alıp yavaşça amımın kıvrımlarına sürmeden önce üstümde titredi. Sanki zamanında yakalamak istermiş gibi bir an bana baktı. Bir homurtu ile içime derinlemesine girdi. Etrafında gerilirken nefesim kesildi, lezzetli istilaya uyum sağlamaya çalışıyordum. Gözlerini kapadı ve tekrar hareket ederek kendini tamamen gömdü. Ben onun sikinin etrafında kenetlenirken Fallon bir inilti çıkardı. "Bu lanet amcık beni mahvedecek, Tarçın."

Dışarı çekip sikini tekrar içeri sokarken altında titriyordum. Kalçalarımı daha yukarı kaldırıp yavaşça ve derinlemesine tatlı noktama sürtünmesine izin verirken nefesim çaresiz iniltiyle çıktı. İhtiyaç karnımın çukurunda kıvrılırken ayak parmaklarım kıvrıldı. Bu hız çıldırtıcıydı. Fallon tatlı bir işkenceyle arzularıma sürtünüyordu. Serbest kalan elim sırtını pençeleyerek onu daha da hızlandırdı. Kıkırdadı ve kulağıma fısıldamak için başını eğdi. "Biliyorum, küçük Tavşan. Yavaş ve tatlı sana ihtiyacın olanı vermiyor, değil mi?" yavaşça gıcırdatmaya devam ederken dilini boynumda gezdirdi. Bacaklarımı daha geniş açarak ona karşı koymaya çalıştım.

Utanç yanaklarımı renklendirdi. *Elbette, benimle alay etmekten zevk alan bir adama aşık olmuştum.*

"Ne istediğimi biliyorsun."

Fallon daha sert bir hamle yapmadan önce kulağıma ısırıldı ve beni nefessiz bıraktı. "Ve bunu söylediğini duymak istediğimi biliyorsun." Yüzüme bakmak için geri çekildi. Günahkâr sırıtışı kalbime her türlü şeytani şeyi yaptı. "Bana ne istediğini söyle, Tavşan." Sinirlerim onun bakışları altında canlandı, amımın duvarları sanki teslim olmamı, hissettiğim yakıcı ihtiyacı serbest bırakmamı istiyormuş gibi onun etrafında sıkıştı.

Gurur zaten aptalcaydı.

"Beni ters çevirmeni ve anlamsızca becermeni istiyorum. Ben boşalana kadar bana şaplak atarken elinin boynumu tutmasını istiyorum. Sonra içime girerken saçlarımı çekmeni istiyorum. Ve bunu şimdi istiyorum."

Yüzündeki ifade neredeyse komikti. Fallon'ın ağzı bir an için açık kaldı ve sonra hemen kapandı. "Seni seviyorum." Fısıldadı.

"Biliyorum," dedim başımı sallayarak. "Şimdi beni ters çevir ve iyi bir kız olduğumu söyle."

Fallon kendisine söyleneni yapıp dizlerimi yukarı çekerken ve başımı yastıklara bastırırken dünya dönüyordu. Elini kığımın yumuşak derisinde gezdirdikten sonra şaplak attı. Taşaklarını amımın derinliklerine daldırırken haykırdım. Acımasız bir hızla içime girerken sarhoş edici övgü sözcükleri inledi. Eli boynuma dolandı ve daha derine inerken beni hafifçe boğdu. Kığımın ona çarpma sesi kulaklarımda muhteşem bir sone çalarken ellerim yatağı pençeledi.

"Çok güzelsin." Fallon kığıma tekrar şaplak atarak inledi. Sırtım kemerli, başka bir orgazm onun horozu vücudumu mahvederken beni parçaladı.

Kalçalarım onunla aynı anda geriye doğru itiliyor, onun sunmaya istekli olduğu kadar sefil yozlaşmayı çalmaya çalışıyordum. "Lütfen durma." Hıçkırarak ağladım. Eli kalçalarımı daha sıkı kavramak için boğazımı terk etti. "Evet! Lütfen, lütfen sık beni."

"Tanrım, yalvarmana bayıldığımı biliyorsun." Tırnakları kalçalarımaya battı, acının keskin sızısı zevkimi artırırken, içimde gürleyen aletinin gücü beni coşkunun sınırına sürükledi

bir kez daha. Fallon yavaşça çekilerek sikinin başını klitorisime doğru sürükledi ve sonra tekrar içeri girdi. Adını çığlık atarken başım geriye düştü. Dışarı çekmeden ve birkaç kez daha çarpmadan önce içime derinlemesine girdi. Adını haykırmaya devam ederken vahşi hızı yıldızları görmeme neden oldu. Orgazmım o kadar şiddetliydi ki bir an için ölebileceğimi düşündüm. Bu sefer, vücudum onun etrafında kenetlendiğinde, Fallon kırıldı. Homurdanarak sikini içime boşalttı. Yan yatmadan önce birkaç kez daha içime girdi ve beni de yanında götürdü.

Ben kendi adımı hatırlamaya çalışırken kaslı göğsü sırtıma ağır bir şekilde çarptı. Ona doğru kıvrıldım, vücudum hala orgazmımın artçı sarsıntılarıyla titriyordu. Kaslı kolunu belime doladı ve başını saçlarıma gömdü. Odadaki sihir kayboldu, soğuk bir kış gününde bir fincan kakao gibi içimizde eridi. O anın şefkati gözlerimi yaşarttı. Aramızdaki bağlılık ve sıcaklık dalgası zihnimi allak bullak etmişti. "Seni seviyorum," dedim elini okşayarak.

Fallon omzumu öptü. "Ben de seni seviyorum."

Yorgunluk çökerken memnuniyetle iç çektim. "Usha'nın mürettebatla birlikte gelmesine ne kadar var sence?"

"Onu adanın diğer tarafına yönlendiren işaretler koydum. Eğer onları görmezden gelirse, lanet gemiyi yakarım."

Boğazımdan kahkahalar fişkırdı. "Yapmadın!"

"Davetsiz misafirler bu alevleri yakalar." Ben kıkırdama krizine girerken omzuma sırtarak beni daha da yakın tuttu.

Sonsöz

Hasat mevsiminin neredeyse sonuna gelinmişti. Rengârenk yapraklar ağaçlardan arnavut kaldırımllı yollara saçılmıştı. Tanıdık bir patıkada yürürken Fallon atkımı burnumun üzerine doğru çekti. Kırmızı kolyesi göğsümde sağlam bir koruyucu büyüyle parlıyordu. Aşırı korumacı eşimin adamızın güvenliğinden ayrılmamıza izin vermesinin tek nedeni bu gösterişli mücevher parçasıydı - gerçi cennette üç ay geçirmek hiç de zor bir iş değildi.

Tarçın tarlalarımızın kokusu beni eski bir dost gibi karşılayana kadar Boohail'in dolambaçlı sokaklarında ilerledik. Ailemin evi görüldüğünde kalbim hızlandı. Fallon'un elini tutarak eve doğru koştum, heyecandan neredeyse kendi ayaklarıma takılacaktım. İblisim maskaralıklarına güldü ama yine de hızlandı. Hiçbir uyarıda bulunmadan kapıyı açtım. Babam ve iki kardeşim masada otururken annem elinde bir tabak yemekle yaklaştı. Bakışları şaşkınlıkla bize kaydı.

"Ben geldim!" Fallon'u peşimden içeri çektim, boynuzları kapı çerçevesine sürtünmesin diye başını eğmeye zorladım. "Ayrıca biz evliyiz ve sahte tanrıça öldü!" Annem beni kollarına almadan önce elindeki tabağı masaya çarptı. Ben de ona sarılırken gözlerimden yaşlar süzüldü.

Fallon, babama ve kardeşlerime dönmeden önce kucaklaşmamıza izin vermek için kenara çekildi. "Tekrar merhaba.

Sizi gördüğüme sevindim."

Babam yavaşça sandalyesinden kalktı. "Bekle, geri dön. Az önce evli olduğunuzu mu söyledi?"

Sırada Chili vardı. "Kızın az önce bir tanrıçayı öldürdüğünü söyledi ve sen de buna mı tutunuyorsun?"

Annem beni bıraktı ve Fallon'a şiddetle sarılmadan önce gözlerindeki yaşları sildi. Ağlayan kadına nazikçe sarılmadan önce bir an için irkilmiş görünüyordu. "Onu eve getirdin. Tek umursadığım bu." Kadın gülümseyerek geri çekildi. Cumin ve Chili şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp bana sarıldılar.

Annem masaya doğru koşarak iki sandalye daha çekti. "Gel otur!" diye seslendi. "Bize her şeyi anlat."

Yazarların Notu

Merhaba!

Eğer benim sarmal tavşan deliğimden buraya kadar gelebildiyseniz, teşekkür ederim! Bu yazdığım ilk tam roman ve çılgın bir yolculuk oldu. Yine de henüz bittiğini düşünmeyin! Şu anda Felix ve Brie'nin kitabı "That Time I Got Drunk And Bewitched A Werewolf "u yazmaya çalışıyorum.

Her türden fantastik romantizmi tüketme arayışında, çok azı, yoğun bir şekilde endişeye odaklanmayan çeşitli bir oyuncu kadrosu için kaşıntımı kaşıdı. Karanlık bir kitapta yanlış bir şey olduğundan değil, ama ben iyi bir komediyi tercih ederim. Bu yüzden bunu kendim yapmaya karar verdim! Cinnamon ve Fallon'ı yazmak çok keyifliydi. Çoğunlukla iyi bir kötü adamı kahraman olarak sevdiğim gerçeğinden dolayı. Cin'e gelince... Onun karakterini tasarlarken çok acıkmış olabilirim. Bu yüzden sürekli yemek yemeyi seviyor. Ama kim nachos sevmez ki?! (Sevgili veganlar ve gıda alerjisi olan insanlar, lütfen benim için gelmeyin. Seçimlerinize saygı duyuyorum <3 Sadece her zaman açım).

İlk romanıma şans verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim! Hepinize söyleyebileceğimden çok daha fazla minnettarım.

-Kimberly

Yazar Hakkında

Kimberly Lemming, bir ana karakter olarak çağrılmaktan kaçınmak için sonsuz bir arayış içinde. Kasabaya yeni gelen kurt adamı atlatmaya çalışırken ve uzak diyarların prensiyle göz teması kurmayı reddederken bulunabilir. Dünya ganimetini arayan uzaylılardan kaçmak bir kızın gerçekten zamanını alabilir.

Ancak kaderden kaçmadığı zamanlarda, çeşitli fantastik romantizm yazarken bulunabilir. Ya da kanepede sızana kadar ağzına çikolata tıktırırken.

Onu kimberlylemming.com adresinde bulabilir veya kimberlylemming.com/newsletter adresinden bültenine kaydolabilirsiniz.

Beni sosyal medyadan da takip

edebilirsiniz! [Facebook](#)

[Instagram](#)

[Twitter](#)

[Tiktok](#)